Flygtningenævnet

Formandskabet

7. beretning 1998

Kolofon

Titel: Flygtningenævnet - Formandsabet - 7. beretning 1998
Udgiver: Dansk Flygtningehjælp
Ansvarlig institution: Flygtningenævnet.
Copyright: Flygtningenævnet.
Emneord: praktik, flygtninge, indvandrere, kompetencer, sprog, aktivering, uddannelsesvurdering, Helsingør, Aalborg, integration, kommuner, arbejdsmarked
Resumé:
Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der i første instans er truffet af Udlændingestyrelsen. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 1998, herunder bl.a. en gennemgang af grundlaget for behandlingen af asylsager og en lang række resuméer af nævnets afgørelser fra 1998.
Sprog: dansk
Den elektroniske versions ISBN: 87-7856-308-9
Den trykte versions ISBN: 87-987463-0-8
Version: 1.0
URL: http://www.fln.dk/publ/beret7/index.htm
Dato: 2000-05-25
Format: html; gif;
Inventarliste: index.htm, indhold.htm, forord.htm, kap01.htm, kap02.htm, kap03.htm, kap04.htm, kap05.htm, kap06.htm, kap06_1.htm, kap06_2.htm, kap07.htm, kap07_1.htm, kap07_2.htm, kap08.htm, kap08_1.htm,

kap08_2.htm, kap08_3.htm, kap08_4.htm, kap08_5.htm, kap08_6.htm, kap08_7.htm, kap08_8.htm, kap08_8a.htm, kap08_9.htm, kap09.htm, kap10.htm, kap11.htm, kap12.htm, kap13.htm, bilag01.htm, bilag02.htm, bilag03.htm, bilag03_1.htm, bilag03_2.htm, bilag03_3.htm, bilag03_4.htm, bilag03_5.htm, bilag03_6.htm, bilag04.htm, kolofon.htm, ren.htm, fig1.gif, fig2.gif, fig3.gif, fig4.gif, fig5.gif, fig6.gif, fig7.gif, klode18.gif, streg.gif, luft1.gif,

---

Henvendelse om publikationen kan i øvrigt ske til:
Flygtningenævnet
St. Kongensgade 1-3
DK-1264 København K
Telf.: +45 33 92 96 00
Telf.: +45 33 91 94 00
E-mail: fln@inm.dk

Indholdsfortegnelse

Forord

Kapitel 1 Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence og status
1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden
1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningperioden
1.4 Formandskabet
1.5 Koordinationsudvalget

Kapitel 2 Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold

2.1 Indledning
2.2 Flygtningenævnets aktiviteter i 1998
2.3 Flygtningenævnets målsætninger for 1998
2.3.1 Målsætninger om sagsstyring m.v.
2.4 Flygtningenævnets sekretariat
2.5 Sekretariatets målsætninger i 1998

Kapitel 3 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

3.1 Indledning
3.2 Asylgruppen - EU
3.3 CIREA-arbejdsgruppen
3.4 UNHCRs eksekutivkomité (EXCOM)
3.5 UNHCR-symposium
3.6 Den internationale sammenslutning af dommere, der arbejder med asylret
3.7 Nordisk asylseminar
3.8 Udenlandsk besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Kapitel 4 Grundlaget for behandlingen af asylsager

4.1 Indledning
4.2 Udlændingelovens § 7
4.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1
4.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2
4.2.2.1 Flygtningenævnets anvendelse af de facto-status
4.2.2.2 Lovændringen i 1998
4.3 Internationale forpligtelser
4.4 Generelle baggrundsoplysninger
4.4.1 Det retlige grundlag
4.4.2 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling
4.4.3 Kilder
4.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger
4.4.5 Høringer
4.4.6 Ægthedsvurderinger
4.4.7 Samarbejdsforum om ægthedsvurderinger
4.4.8 Udsendelse af baggrundsmateriale

Kapitel 5 Sagsbehandlingen

5.1 Oplysning af den enkelte sag
5.2 Behandlingsformer
5.2.1 Spontansager
5.2.2 Ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)
5.2.3 Statusændringssager
5.2.4 Bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager
5.2.5 Hastesager
5.3 Forberedelse og afvikling af nævnsmødet
5.3.1 Advokatbeskikkelse
5.3.2 Forsvundne asylansøgere
5.3.3 Frafald af asylansøgningen
5.3.4 Tilbagesendelse af sagen til 1. instansen
5.3.5 Indkaldelse
5.3.6 Udeblivelse
5.3.7 Tolkning
5.4 Nævnsmødet og nævnets afgørelse
5.4.1 Udsendelsesbestemmelse
5.4.2 Forkyndelse
5.4.3 Underretning af Rigspolitichefen, Den Centrale Politiafdeling (DCP)
5.4.4 Udsatte sager
5.5 Genoptagelsesanmodninger
5.5.1 Ex officio-genoptagelse

Kapitel 6 Generelle asylretlige problemstillinger

6.1 Indledning
6.2 Agents of Persecution
6.3 Kønsrelateret forfølgelse
6.4 Konsekvensstatus
6.5 Samlet udsendelse af ægtefæller
6.6 Bortfald
6.7 Inddragelse/nægtelse af forlængelse.
6.8 Inddragelse på grund af svig.

Kapitel 7 Det tidligere Jugoslavien

7.1 Indledning
7.2 Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien

7.2.1 Udviklingen i Kosovo-provinsen
7.2.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen.
7.2.3 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien
7.3 Sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina
7.4 Sager vedrørende statsborgere fra Kroatien
7.4.1 Udviklingen i Kroatien
7.4.2 Aktuelle forhold i Kroatien
7.4.3 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kroatien.
7.4.4 Personer fra Østslavonien
7.4.5 Personer fra Krajina-området
7.4.6 Personer fra andre dele af Kroatien

Kapitel 8 Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

8.1 Indledning
8.2 AFRIKA
8.2.1 Algeriet
8.2.2 Angola
8.2.3 Congo (Brazzaville)
8.2.4 Burundi
8.2.5 Etiopien
8.2.6 Guinea
8.2.7 Libyen
8.2.8 Rwanda
8.2.9 Somalia
8.2.10 Togo
8.3 Asien
8.3.1 Afghanistan
8.3.2 Bangladesh
8.3.3 Indien
8.3.4 Kina
8.3.5 Pakistan
8.3.6 Sri Lanka
8.3.7 Vietnam
8.4 Europa
8.4.1 Albanien
8.4.2 Armenien
8.4.3 Aserbajdsjan
8.4.4 Belarus
8.4.5 Georgien
8.4.6 Kasakhstan
8.4.7 Moldavien
8.4.8 Rusland
8.4.9 Slovakiet
8.4.10 Tyrkiet
8.4.11 Usbekistan
8.5 Mellemøsten
8.5.1 Irak
8.5.2 Iran
8.5.3 Kuwait
8.5.4 Statsløse palæstinensere
8.5.4.1 Statsløse palæstinensere fra Libanon
8.5.4.2 Statsløse palæstinensere fra Gaza
8.5.4.3 Statsløse palæstinensere fra Syrien
8.5.5 Syrien

8.6 Syd og Mellemamerika
8.6.1 Colombia

Kapitel 9 Ændringer af udlændingeloven i beretningsperioden

9.1 Indledning
9.1.1 Udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7, § 49 a, § 53 a, stk. 2 og § 57
9.1.2 Udlændingelovens § 10, stk. 2
9.1.3 Udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt.
9.1.4 Udlændingelovens § 11, stk. 2
9.1.5 Udlændingelovens § 40

Kapitel 10 Betydningen af kriminelle forhold

10.1 Betydningen af kriminelle forhold begået forud for nævnets afgørelse.
10.1.1 Flygtningekonventionens art. 1, F, (b)
10.1.2 Udlændingelovens § 10
10.2 Betydningen af kriminelle forhold begået efter meddelelse af asyl
10.2.1 Udlændingelovens § 31
10.2.1.1 Påklage af afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 31
10.2.2 Udlændingelovens § 57

Kapitel 11 Første asylland

11.1 Indledning
11.2 Begrebet "beskyttelse"
11.3 Betydningen af udsendelseshindringer
11.4 Praksiseksempler

Kapitel 12 Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

12.1 Indledning
12.2 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse
12.3 Beskyttelsesbehovet
12.4 Praksiseksempler
12.4.1 "Herboende nære slægtninge"
12.4.1.1 Forældre
12.4.1.2 Børn
12.4.1.3 Søskende

Kapitel 13 Statistik

13.1 Nævnets afgørelser i 1998
13.2 Sagernes behandlingsform
13.3 Indkomne sager
13.4 Sager afsluttet uden en afgørelse
13.5 Nationalitetsfordelingen
13.6 Afgørelsernes udfald
13.7 Genoptagelsessager
13.8 Sagsbehandlingstider

Bilag 1 Uddrag af Flygtningkonv. af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bkg. nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Bilag 2 Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling 283

Bilag 3 Indenrigsministeriets lovbkg. nr. 73 af 2. februar 1999 285

Bilag 4 Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet 317

Til forsiden Kolofon

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 7. beretning om nævnets virksomhed. Beretningsperioden går fra den 1. januar 1998 til 31. december 1998.

I 1998 blev der i forbindelse med en række ændringer af udlændingeloven foretaget en præcisering af de facto-begrebet i udlændingelovens § 7, stk. 2. Herudover blev der bl.a. på baggrund af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997 gennemført ændringer af udvisningsreglerne. I forbindelse med en udvisningsdom skal domstolene således ikke længere vurdere, hvorvidt en udlænding risikerer asylretlig forfølgelse i hjemlandet. Denne vurdering foretages fremover af asylmyndighederne. For en gennemgang af de lovændringer, der har relevans for nævnets virksomhed, henvises til kapitel 4 og 9.

Der har ikke som i tidligere år i 1998 været en bestemt nationalitet, der har præget nævnets arbejde. De største nationalitetsgrupper har været asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien, Afghanistan, Somalia, Iran, Sri Lanka, Armenien og Irak.

Situationen på Balkan har været fulgt nøje i beretningsperioden. Således blev sager vedrørende kosovo-albanere sat i bero i marts 1998 med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger om situationen i Kosovo-provinsen. I oktober 1998 meddelte nævnet på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger konventionsstatus i tre prøvesager. For en nærmere gennemgang af praksis vedrørende sager omhandlende asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien henvises til kapitel 7.

Nævnet modtog i 1998 1.320 nye spontansager. Der blev i 1998 truffet afgørelse i 1.044 spontansager og 65 genoptagne. Herudover traf nævnet afgørelse i 67 bortfald/inddragelsessager og udsendelsessager og i 214 ambassade- og statusændringssager. Der blev i 1998 afholdt i alt 372 nævnsmøder.

København, juni 1999

Bent Ove Jespersen

Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence og status

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager, jf. udlændingelovens § 53 a:

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, men som ikke opholder sig her i landet (ambassadesager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 49 a

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængig af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver af regering eller folketing.

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, hvilket indebærer, at afgørelserne ikke kan efterprøves af domstolene, jf. UfR 1997.1157H.

Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren nærmere fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 53, stk. 1. Det følger af § 53, stk. 7, at formanden for nævnet og næstformændene skal være dommere, og at medlemmerne beskikkes af indenrigsministeren for en periode på højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren.

1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 1998 af 1 formand, 15 næstformænd og 71 medlemmer.

Formand:

Landsdommer Bent Ove Jespersen

Næstformænd:

Dommer Henrik Agersnap

Dommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Torkel Hagemann

Retspræsident Ida Heide-Jørgensen

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Jette Krog

Dommer Stig Kaas

Dommer Lisbeth Larsen

Landsdommer Elisabeth Mejnertz

Landsdommer Lis Sejr

Landsdommer Ina Steincke

Højesteretsdommer Poul Søgaard

Landsdommer Bent Østerborg

Dommer Ulf Østergaard-Nielsen

Medlemmer:

Udpeget efter indstilling fra indenrigsministeren:

Fuldmægtig Annette Baun

Specialkonsulent Bente Herbst Bendiksen

Fuldmægtig Lina Bertelsen

Specialkonsulent Erling Brandstrup

Fuldmægtig Susanne Sehested Clausen

Fuldmægtig Carsten Grage

Fuldmægtig Vibeke Hauberg

Specialkonsulent Stig Torp Henriksen

Fuldmægtig Charlotte Hjeds

Fuldmægtig Christina Høj

Fuldmægtig Martin Isenbecker

Fuldmægtig Claudia Jochumsen

Fuldmægtig Henrik Kjær

Fuldmægtig Karen Margrethe Kongstad

Kontorchef Lone Moberg Kristensen

Kommitteret Henning Lund-Sørensen

Fuldmægtig Merete Milo

Specialkonsulent Sanne Nielsen

Fuldmægtig Helle Vibeke Paulsen

Fuldmægtig Anne v.d. Recke

Fuldmægtig Dario Silic

Fuldmægtig Merete Bork Storr-Hansen

Kontorchef Hans B. Thomsen

Fuldmægtig Bolette Ussing

Specialkonsulent Henrik Wagner

Fuldmægtig Anders Valentiner-Branth

Kontorchef Peter S. Willadsen

Specialkonsulent Hanne Willumsen

Fuldmægtig Marianne Winther

Fratrådte:

Specialkonsulent Lene Schmidt Christensen

Kontorchef Lone B. Christensen

Kontorchef Anette Hummelshøj

Fuldmægtig Claus Juul

Fuldmægtig Lene Laursen

Fuldmægtig Mads Meilvang Laursen

Fuldmægtig Ellen Elisabet Paulson

Fuldmægtig Jimmy Thomsen

Udpeget efter instilling fra udenrigsministeren:

Ministerråd Ib Alken

Ministerråd Hanne Boye

Ambassadør Torben Frost

Fuldmægtig Henrik Lange

Fuldmægtig Carsten Sode Mogensen

Ministerråd Birger Lehmann Nielsen

Fuldmægtig Ole Amsinck Petersen

Ministerråd Suzanne Rubow

Souschef Peder Ventegodt

Sekretariatschef Svend Wæver

Fratrådte:

Ministerråd Jørgen Abrahamsen

Ministerråd Ole Brix Andersen

Fuldmægtig Eva Raabyemagle

Udpeget efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Michael Abel

Advokat Erik Balle

Advokat Klavs Brammer

Advokat Lars Dinesen

Advokat Niels Forsby

Advokat Michael Steen Jensen

Advokat Birte Krag Jespersen

Advokat Elin Tjærby Kesting

Advokat Hans Kjellund

Advokat Chr. Krag

Advokat Mette Lauritzen

Advokat Helle Lokdam

Advokat O. Nepper-Christensen

Advokat Elsebeth Rasmussen

Advokat Jørgen Schouby

Landsretssagfører Jørgen A. Simonsen

Advokat Merethe Stagetorn

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:

Direktør Carsten Andersen

Advokat Mikael Bernhoft

Advokat Tom Buhmann

Rektor Bo Bøgeskov

Cand.jur. Ulla Dalgaard

Lektor, cand.jur. Lis Frost

Advokat Jacob Goldschmidt

Advokat Annie Hertz

Grethe Jørgensen

Advokat Sysette Vinding Kruse

Cand.jur. Kirsten Lind

Rektor Jørgen Mentz

Advokat Ulla Paabøl

Rektor Henrik Tvarnø

Forfatter Bent Østergaard

1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningperioden

Personalet i Flygtningenævnets sekretariat udgøres af ca. 35 medarbejdere, hvoraf ca. halvdelen er jurister og halvdelen er kontorfunktionærer. Ved udgangen af 1998 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Inge Bruhn Thomsen

Specialkonsulent Lene Schmidt Christensen

Specialkonsulent Jeanett Jezewski

Fuldmægtige:

Lone Bundgaard

Helle Klostergaard Christensen

Katrin Rán Dragsted

Jesper Gori

Lene Lillegaard Grubak

Agnieszka Hegner

Karin Margrethe Jensen

Klaus Josefsen

Carsten Rabe Kvist

Mette Kryger Larsen

Hanne Normann Michelsen (orlov)

Inger Kristine Juul Mogensen (orlov)

Miriam Møller

Helene Tranderup Olesen

Nicolai Robinson

Julie Rothe

Helene Urth

Danielle Arendes Weinreich (orlov)

Fratrådte i løbet af 1998:

Specialkonsulent Erling Brandstrup

Fuldmægtig Helle Brammer

Fuldmægtig Carsten Grage

Fuldmægtig Birgitte Pedersen Hove

Fuldmægtig Christina Høj

Fuldmægtig Mette Kaasing

Fuldmægtig Jane Marianne Ravn

Studenter:

Stud.jur. Ulrik Ahnfeldt-Mollerup

Fratrådte i løbet af 1998:

Stud. jur. Lotte Andersen

Stud. jur. Nicolaj Sønderbye

Kontorfunktionærer:

Overassistent Grethe Almsøe

Assistent Hanne Desler

Assistent Anne Grelsby

Assistent/betjent Benny Grelsby

Assistent Pia Grelsby

Overassistent Tina Sabrina Højlund

Assistent Camilla Johansen

Assistent Elsebet Lindegaard

Overassistent Stine Lund (orlov)

Assistent Dennis Bent Nielsen (vikar)

Kontorfuldmægtig Anja Paulick

Assistent Anne Petersen

Overassistent Anne Lilian Petersen

Assistent Tina Brinck Petersen

Assistent/betjent Svend Viborg

Fratrådte i løbet af 1998:

Assistent Dorte Lindegaard

Elev Lotte Ulstrup Nielsen

1.4 Formandskabet

I medfør af udlændingelovens § 53, stk. 4-6, har Flygtningenævnets formand og næstformændene kompetence til at træffe afgørelse i visse sager.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995), at formanden med bistand fra sekretariatet tilrettelægger nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Herudover har formanden det overordnede ansvar for visiteringen (afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt grundlag eller om sagen kan behandles af formanden/en af næstformændene alene).

Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg.

Formandskabet afholdt 7 møder i 1998.

1.5 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 3.

Udvalget er sammensat på samme måde som et ”almindeligt” nævn. Udover Flygtningenævnets formand har udvalget i beretningsperioden bestået af kontorchef Hans B. Thomsen (Indenrigsministeriet), sekretariatschef Svend Wæver (Udenrigsministeriet), advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet) og advokat Jacob Goldschmidt (Dansk Flygtningehjælp).

Koordinationsudvalgets arbejdsopgaver er nærmere beskrevet i § 7 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter bl.a. drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling, samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget bl.a. spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b.

Der blev i 1998 afholdt 7 møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold

2.1 Indledning

Flygtningenævnets aktiviteter er afhængige af antallet af indrejste spontane asylansøgere i Danmark og af antallet af klagesager, der modtages fra Udlændingestyrelsen i 1. instans.

I 1998 var antallet af indrejste spontane asylansøgere ca. 5.700, hvorfor der har været en stigning i indrejsetallet i forhold til 1997, hvor indrejsetallet var ca. 5.100 personer.

I 1998 modtog Flygtningenævnet i alt 1.530 nye klagesager, der fordelt på sagstype udgjorde 1.320 spontansager, 34 inddragelsessager, 5 bortfaldssager, 83 ambassadesager og 88 statusændringssager. Til sammenligning modtog nævnet i 1997 i alt 1.804 nye sager.

Der opstilles ikke målsætninger for nævnets aktiviteter, idet nævnet må tilpasse sine aktiviteter i forhold til det løbende behov.

Rammerne omkring nævnets virke gør det muligt almindeligvis at afvikle 2 daglige møder, hvor der som udgangspunkt kan berammes 4 sager til hvert møde.

Flygtningenævnets forventede aktiviteter fremgår af bemærkningerne til finansloven og er alene relateret til det forventede antal afholdte møder i nævnet og afsluttede nævnssager. Det var for 1998 forudsat, at der som udgangspunkt ville blive afholdt 2 daglige møder, således at der ville blive afholdt 465 mundtlige nævnsmøder. Det var endvidere forudsat, at der pr. møde i gennemsnit ville blive afsluttet 3 - 3,5 sager pr. møde, og at der på møderne i alt kunne færdigbehandles ca. 1.525 spontansager og andre sager på mundtligt nævn. Der blev ikke opstillet en prognose for det forventede antal afgørelser i ambassadesager og statusændringssager.

Det forhold, at der i gennemsnit forventes afsluttet færre sager end berammet, skyldes f.eks. sygdom, frafald, og at behandlingen af en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelse, bl.a. med henblik på ægthedsvurderinger af fremlagte dokumenter, indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet eller på lægeundersøgelse.

Da nævnet i 1998 modtog færre klagesager i forhold til det forudsatte, har Flygtningenævnets mødeaktivitet været lavere end forudsat, idet der i perioder i 1998 alene blev afholdt et dagligt møde. Da antallet af indkomne sager i øvrigt varierede meget fra måned til måned, har antallet af nævnsmøder varieret fra 30-40 møder til 10-20 møder pr. måned.

Nævnet har de sidste 2 år afsluttet nogenlunde det samme antal sager, som der er modtaget fra Udlændingestyrelsen.

2.2 Flygtningenævnets aktiviteter i 1998

Flygtningenævnet afviklede i 1998 372 nævnsmøder, hvor der blev truffet afgørelse i 1.125 sager på mundtligt nævn. Der blev alt i alt truffet afgørelse i 1.390 sager, fordelt på 1.044 spontansager, 10 bortfaldssager, 52 inddragelsessager, 5 udsendelsessager, 108 ambassadesager, og 106 statusændringssager og 65 genoptagede spontansager.

Omkring 290 sager blev afsluttet uden afgørelse f.eks. som følge af frafald, ansøgerens udrejse eller sagens hjemvisning til fornyet behandling i første instans.

I 1998 blev der således i gennemsnit afgjort 3 sager pr. mundtligt nævnsmøde, mens det samlede gennemsnit for alle sagstyper incl. sager behandlet på skriftligt nævn var 3,6 sag pr. møde.

Til sammenligning afviklede Flygtningenævnet i 1997 420 nævnsmøder, hvor der blev afsluttet i alt 1.816 sager, heraf 1.416 nye spontansager.

Spontansager, udsendelsessager, bortfalds- og inddragelsessager behandles og afsluttes som udgangspunkt på mundtlige nævnsmøder, og alene 3 sager af denne type blev i 1998 behandlet på skriftligt

nævn. Når spontansager behandles på skriftligt nævn, vil det ofte være begrundet i ansøgerens forhold, f.eks. at ansøgerens alvorlige sygdom forhindrer fremmøde.

Der blev endvidere truffet afgørelse i 35 spontansager på baggrund af en skriftlig votering blandt Flygtningenævnets medlemmer, efter at sagen var blevet udsat på nævnsmødet.

Ambassadesager og statusændringssager behandles primært på skriftlige nævnsmøder, dvs. under et nævnsmøde, hvor ansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen ikke er til stede, men hvor nævnet træffer afgørelse på baggrund af det skriftlige materiale i sagen.

I 1998 blev 213 ambassade- og statusændringssager behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 1 ambassadesag blev behandlet på mundtligt møde.

For så vidt angår de genoptagede sager blev 13 sager behandlet på nyt mundtligt nævn, 12 sager afgjort ved skriftlig votering og 40 sager blev behandlet af nævnets formand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 5, under henvisning til at betingelserne for at opnå asyl åbenbart måtte anses for at være opfyldt.

Der blev endvidere meddelt afslag på genoptagelse i 200 spontansager, 18 ambassadesager og 2 statusændringssager.

Nationalitetsfordelingen af klagesagerne har i 1998 været bredere end de to forgående år, hvor statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien i 1996 og statsborgere fra Bosnien-Hercegovina i 1997 udgjorde langt de største grupper af asylansøgere.

De største landegrupper i 1998 var dog fortsat fra ex-Jugoslaviske lande, nemlig Kroatien og Bosnien-Hercegovina, om end antallet af sager ikke adskilte sig væsentligt fra antallet af sager fra andre af de større landegrupper som Afghanistan, Somalia, Iran, Sri Lanka og Armenien.

Om statistiske oplysninger henvises i øvrigt til kapitel 13.

2.3 Flygtningenævnets målsætninger for 1998

Flygtningenævnet opstiller som nævnt ikke målsætninger for sine aktiviteter i form af antallet af afholdte møder eller afsluttede sager, idet nævnets aktiviteter må afhænge af det løbende behov.

Der opstilles imidlertid målsætninger på andre områder, hvilket blandt andet er sket i forbindelse med nævnets deltagelse i udarbejdelsen og opfølgningen af Indenrigsministeriets handlingsplan for økonomisk styring og opfølgning fra januar 1998.

2.3.1 Målsætninger om sagsstyring m.v.

Der var for 1998 fastsat særlige mål om, at der i løbet af året skulle ske en evaluering af systemet til beregning af sagsbehandlingstider og opgørelser over verserende/afgjorte sager inden for de forskellige sagskategorier m.v., og at der på baggrund heraf skulle foretages en justering af nævnets resultatmål. Der blev tillige fastsat mål om en opfølgning af nævnets arbejde med etablering af en afgørelsesdatabase, herunder indlæggelse af afgørelser og etablering af udtræk.

Blandt andet til brug for opfølgningen af disse målsætninger er der i løbet af 1998 foretaget kontrol af statistikker over antallet af verserende spontansager, udfaldet af afgjorte sager, sagsbehandlingstider m.v., der via Udlændingestyrelsen allerede trækkes fra udlændingeregisteret, ligesom der løbende er arbejdet med justering af disse trækninger.

Som følge af omfanget af dette nødvendige opfølgende arbejde med datagrundlaget har endelig etablering af datagrundlaget taget længere tid end forventet, og der er derfor ikke i løbet af 1998 foretaget en endelig evaluering af systemet.

I løbet af 1998 fortsatte arbejdet med indlæggelse af afgørelser i nævnets afgørelsesdatabase. På grund af tekniske problemer, indkøring af et nyt EDB-system i nævnet og andre forsinkende faktorer blev der først i slutningen af 1998 foretaget testkørsel af afgørelsesdatabasen. Det blev herved konstateret, at der er behov for yderligere justeringer af systemet, herunder etablering af flere søgekriterier, førend det vil være klar til at foretage udtræk og dermed endelig ibrugtagning.

Der blev videre opstillet målsætninger om sagsbehandlingstider for de enkelte sagstyper. Der henvises herom til kapitel 13.

Endelig var der for 1998 fastsat et mål om, at der i 1998 skulle udarbejdes et virksomhedsregnskab for 1997. Virksomhedsregnskabet for 1997 blev offentliggjort i juni 1998.

Der er endvidere udarbejdet et virksomhedsregnskab for 1998, hvortil der henvises for oplysninger om Flygtningenævnets økonomiske forhold og regnskabsresultat for 1998.

2.4 Flygtningenævnets sekretariat

Indenrigsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afledt af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalg og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet.

Forberedelsen af sagerne indebærer - udover en kontrol af sagens bilag – bl.a. stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af de baggrundsoplysninger, som foreligger i nævnet, jf. nærmere kapitel 4. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé over sagens oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet det skriftlige grundlag for den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets formand har i medfør af forretningsordenen i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne (fordelingen mellem skriftlig og mundtlig nævnsbehandling).

Sekretariatet foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og besvarelse af diverse henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Sekretariatet bistår desuden formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser vedrørende konkrete asylsager.

Sekretariatet udarbejder og udgiver "Information fra Flygtningenævnet", som er et nyhedsbrev til nævnets medlemmer og til organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager. Informationsbrevet indeholder orientering om nævnets arbejde, herunder nævnets praksis og om problemstillinger, der er af aktuel asylretlig betydning.

2.5 Sekretariatets målsætninger i 1998

Blandt andet på baggrund af Indenrigsministeriets handlingsplan for økonomisk styring og opfølgning fra januar 1998 er der udarbejdet en lang række særskilte resultatmål for Flygtningenævnets sekretariat, der i høj grad har sammenhæng med Flygtningenævnets aktiviteter.

Der blev over sommeren 1998 fastsat målsætninger for sekretariatet, der bl.a. har udmøntet sig i en opdatering af sekretariatets vejledning om sagsbehandlingsspørgsmål, iværksættelse af udarbejdelse af en journalvejledning og en vejledning om behandling af ambassadesager. Sekretariatet er endvidere påbegyndt en emneopdeling og referat af nævnets teoretiske baggrundsmateriale, herunder af faglitteratur og diverse danske og udenlandske artikler om asylretlige emner.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

3.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en kort oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet har været repræsenteret i, samt de væsentligste af de emner, som har været drøftet i de forskellige fora.

Det gælder generelt for alle arbejdsgrupper, møder m.v., at Flygtningenævnet er repræsenteret ved sekretariatet på nævnsformandens vegne. Sekretariatets bidrag i forbindelse med de danske delegationers forberedelse af skriftlige eller mundtlige indlæg hviler således altid på et tæt samarbejde med nævnsformanden.

Flygtningenævnet finder deltagelsen i det internationale arbejde nyttigt og nødvendigt, men er samtidig særdeles opmærksom på de begrænsninger nævnets uafhængighed på asylområdet sætter. I tilfælde, hvor der behandles emner, der ikke har (direkte) tilknytning til nævnets praksis, er nævnets rolle således alene af observerende karakter.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden deltaget i de danske delegationer i de tre ”faste” fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet:

Arbejdsgruppen vedrørende asyl under EU (asylgruppen), jf. pkt. 3.2, CIREA-arbejdsgruppen under EU, jf. pkt. 3.3, og det årlige møde i UNHCRs eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 3.4.

Desuden deltager Flygtningenævnet i ad hoc møder m.v., som behandler emner af asylretlig karakter med relevans for Flygtningenævnets arbejdsområde.

Flygtningenævnet har således i beretningsperioden deltaget i et symposion arrangeret af UNHCR vedrørende beskyttelse af flygtninge i Centraleuropa og Baltikum, og i et møde i Den internationale sammenslutning af dommere, der arbejder med asylret, jf. pkt. 3.5. og 3.6.

Herudover har Flygtningenævnet deltaget i Nordisk Asylseminar, jf. pkt. 3.7.

Endelig har Flygtningenævnet i 1998 modtaget besøg fra udenlandske delegationer, der har været i Danmark for at få et nærmere kendskab til de danske asylprocedurer, herunder to instans princippet. Flygtningenævnet har herunder blandt andre modtaget et besøg fra det lettiske Flygtningenævn som led i Flygtningenævnets deltagelse i den danske indsats i forbindelse med opbygningen af administration og sagsbehandlingsprocedurer vedrørende asylsagsbehandlingen i Baltikum, jf. pkt. 3.8.

3.2 Asylgruppen – EU

Traktaten om Den Europæiske Union indeholder – ud over det traditionelle handelssamarbejde – den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (2. søjle) og samarbejdet om retlige og indre anliggender (3. søjle). Under 3. søjle henhører asylområdet.

Asylområdet er nævnt i EU-traktatens artikel K.1., som er et af de områder, der har fælles interesse, og som derfor kræver et systematisk samarbejde medlemsstaterne imellem.

Asylgruppen er underordnet Styregruppe I, der udgør en af de tre styregrupper, der er placeret under det såkaldte K.4.-udvalg. K.4.-udvalget er igen underordnet COREPER, der er det sidste organisatoriske led inden Rådet.

Asylgruppen har formelt midlertidig karakter og er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national udlændingelovgivning som praksis på udlændingeområdet.

I asylgruppen foretages der kortlægning af regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, ligesom der udarbejdes oplæg til brug for de overordnede grupper og udvalg under Rådet.

En repræsentant fra Flygtningenævnet, en repræsentant fra Udlændingestyrelsens Internationale afdeling samt specialattachéen ved Danmarks faste repræsentation ved EU deltager fast i den danske delegation i arbejdsgruppen. Lejlighedsvis deltager endvidere en repræsentant fra Udlændingestyrelsens Asylafdeling og Udenrigsministeriet.

Flygtningenævnet har i 1998 deltaget i ni møder i asylgruppen under EU. Flygtningenævnet deltager med en repræsentant i den danske delegation, hvor nævnets rolle hovedsageligt udmønter sig i, at nævnets repræsentant bidrager med oplysninger om asylpraksis her landet i forhold til de asylretlige emner, der er genstand for drøftelse. Dette sker normalt internt i den danske delegation således, at nævnets bidrag indgår i grundlaget for fastlæggelsen af den danske holdning til det pågældende emne.

I løbet af 1998 har der blandt andet foregået drøftelser om en fælles holdning vedrørende midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning til EU-området i forbindelse med eksempelvis krig, herunder spørgsmålet om byrdefordeling. Ønsket om en fælles holdning bygger på erfaringerne i forbindelse med borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien, hvor EU-landene behandlede de flygtende forskelligt, idet nogle lande – heriblandt Danmark – meddelte de pågældende midlertidig opholdstilladelse i henhold til en særlov, medens andre EU-lande asylbehandlede sagerne straks. Drøftelserne fortsættes i asylgruppen, da der endnu ikke er opnået enighed.

Endvidere har man i asylgruppen drøftet forholdene omkring Dublinkonventionen, der trådte i kraft den 1. september 1997. Drøftelserne har hovedsageligt relateret sig til spørgsmål i forbindelse med den praktiske anvendelse af konventionen og fortolkningen af denne. Det har endvidere været drøftet, om der er behov for en ændring af Dublinkonventionen, når Amsterdamtraktaten træder i kraft. Dette spørgsmål er fortsat uafklaret.

Af andre emner, der i 1998 har været drøftet i asylgruppen, kan nævnes spørgsmålet om sikre tredjelande, om subsidiær beskyttelse samt forholdene omkring Irak, herunder problematikken omkring den forøgede tilstrømning af irakere til EUs område i slutningen af 1997

3.3 CIREA-arbejdsgruppen

CIREA-arbejdsgruppen blev etableret i 1992 af ministrene med ansvar for indvandring. CIREA står for Center for Information, Reflection and Exchange on Asylum. Som titlen antyder, er CIREA et uformelt forum, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de lande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger

og andre oplysninger af relevans på asylområdet. CIREA er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden nogen form for beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl.

I løbet af 1998 er der afholdt 10 møder i CIREA-arbejdsgruppen, i hvilke repræsentanter fra Flygtningenævnets sekretariat har deltaget sammen med den øvrige danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at informere andre EU-lande om Danmarks praksis på asylområdet og som et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af landebaggrundsoplysningerne at drage nytte af den generelle informationsudveksling, der finder sted på møderne.

I løbet af 1998 er der indhentet og udvekslet baggrundsoplysninger og oplysninger om asylpraksis vedrørende det tidligere Jugoslavien, Somalia, Sri Lanka, Algeriet, Colombia, Den Demokratiske Republik Congo, Pakistan, Iran, Indien, Sierra Leone og Rwanda. Som forberedelse til disse drøftelser er der afholdt ekspertmøder for sagsbehandlere med særlig viden om de enkelte lande. Landeansvarlige jurister fra Flygtningenævnets sekretariat har således i et vist omfang deltaget i ekspertmøderne. UNHCR har på de enkelte møder orienteret om situationen i de nævnte lande og bl.a. besvaret spørgsmål opstået i forbindelse med ekspertmødet.

Ud over drøftelsen af de nævnte lande er der som faste punkter på dagsordenen udvekslet oplysninger om statistik på udvalgte lande, om ny lovgivning og om praksis på asylområdet samt om planlagte og afviklede fact-finding missioner. I løbet af 1998 er der i øvrigt løbende givet status på sagsbehandlingen vedrørende asylansøgere fra Irak og Kosovo.

Af diverse emner af asylretlig relevans er der bl.a. udvekslet oplysninger om sigøjnere fra Tjekkiet, Slovakiet og det tidligere Jugoslavien, situationen for statsløse palæstinensere i Libanon, behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Belarus, udsendelse af afviste asylansøgere fra Cuba, diverse spørgsmål om asylansøgere fra Bangladesh, behandling af sager vedrørende uledsagede mindreårige samt anvendelse af flygtningekonventionens ophørsgrunde.

Der har i 1998 endvidere været afholdt to møder med CEEC (Østlandene) og Cypern om muligheden for udveksling af (baggrunds)oplysninger, og de pågældende lande har givet status på deres asyllovgivning m.v. Endvidere fortsatte den transatlantiske dialog med USA og Canada i 1998, hvorved der bl.a. blev drøftet spørgsmål som anvendelsen af landebaggrundsoplysninger i asylproceduren, særlige sagsbehandlingsprocedurer i asylsager, der vedrører tortur, uidentificerede asylansøgere, kønsrelateret forfølgelse og flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde.

Endvidere har CIREA fortsat arbejdet mod etableringen af et fælles elektronisk informationsudvekslingssystem kombineret med en database, som skal indeholde de rapporter og dokumenter, som bliver udvekslet i forbindelse med CIREAs arbejde.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonym form, og oplysninger om de enkelte landes behandling af asylsager m.v. behandles som udgangspunkt fortroligt.

3.4 UNHCRs eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum, der fastsætter de overordnede retningslinier for UNHCRs arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCRs virksomhed.

Flygtningenævnets repræsentant bidrager til, at oplysninger om asylpraksis her i landet indgår i grundlaget for de danske indlæg til drøftelserne af de asylretlige emner.

Ud over Flygtningenævnets repræsentant deltager Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet i den danske delegation.

I perioden fra den 5. til den 9. oktober 1998 afholdt EXCOM sin 49. samling i Genève.

Deltagere i samlingen var i år blandt andre delegationer fra 51 medlemsstater, 77 stater med observatørstatus, 16 FN-organisationer og omkring 90 NGO'ere.

Hovedemnet for dette års samling var ”International Solidarity and Burden-Sharing in all its Aspects: National, Regional and International Responsibilities for Refugees”.

På samlingens dagsorden var endvidere emnet international beskyttelse af flygtninge, og en konklusion om emnet blev vedtaget, Executive Commitee Conclusions No. 85 (XLIX) – 1998 Conclusion on International Protection.

3.5 UNHCR-symposium

Flygtningenævnets formand deltog i perioden 26. til den 29. september 1998 i et symposium arrangeret af UNHCR. Symposiet omhandlede beskyttelse af flygtninge i Centraleuropa og Baltikum og blev afholdt i Bled i Slovenien. Flygtningenævnets formand deltog efter invitation fra UNHCR som ekspert i emnet asylprocedurer og redegjorde blandt andet for det danske asylsystem, herunder Flygtningenævnets placering som uafhængig, domstolslignende instans.

3.6 Den internationale sammenslutning af dommere, der arbejder med asylret

På et møde i Warszawa den 18. og 19. september 1997 oprettedes Den internationale sammenslutning af dommere, der arbejder med asylret (International Association of Refugee Law Judges, IARLJ).

I perioden 14. til 18. oktober 1998 deltog Flygtningenævnets formand i en konference i Ottawa, Canada, arrangeret af IARLJ i samarbejde med det canadiske flygtningenævn og Federal Court of Canada. Et af emnerne for konferencen var uafhængighed for de myndigheder, der afgør asylsager, og i forbindelse hermed redegjorde Flygtningenævnets formand for den danske asylprocedure, herunder særligt forholdene omkring Flygtningenævnets placering og kompetence i asylproceduren.

3.7 Nordisk asylseminar

Den 19. og 20. november 1998 blev Nordisk Asylseminar afholdt i Danmark. Formålet med seminaret er at give personer, der til daglig beskæftiger sig med asylspørgsmål, lejlighed til på en uformel måde at diskutere forskellige asylrelevante emner.

Arrangørerne af seminaret var Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp og UNHCR. I seminaret deltog regeringsrepræsentanter og NGO'ere fra de nordiske og baltiske lande. Flygtningenævnets sekretariat deltog i den danske delegation. De emner, der blev drøftet på seminaret var Den Europæiske Menneskerettighedskonventions og Torturkonventionens indflydelse på asylproceduren i de nordiske lande, ophør af midlertidig beskyttelse versus ophørsgrundene i flygtningekonventionen, og behandlingen af asylansøgninger fra uledsagede mindreårige asylansøgere.

3.8 Udenlandsk besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Flygtningenævnet har i det forløbne år modtaget en række delegationer, der har været i Danmark for at erhverve kendskab til den danske asylprocedure. Fælles for delegationerne er, at de alle har deltaget enten i reelle kurser vedrørende asylret arrangeret af myndigheder eller NGO'ere her i landet eller i kortere besøg som gæster hos andre institutioner, der arbejder med asylansøgere og flygtninge.

Alle delegationerne blev under besøget i Flygtningenævnet informeret om Flygtningenævnets placering og kompetence i den danske asylprocedure, herunder de danske forvaltningsretlige regler, ligesom Flygtningenævnets og sekretariatets arbejdsopgaver blev gennemgået.

Den 20. januar 1998 besøgte en delegation fra Litauen Flygtningenævnet. Delegationen, der bestod af fem personer, omfattede en medarbejder ved UNHCR i Vilnius, advokater og NGO-repræsentanter. Flere af deltagerne havde tidligere deltaget i et dansk arrangeret kursus for litauiske advokater i Vilnius.

Den 22. januar 1998 havde Flygtningenævnet besøg af to embedsmænd fra flygtningekontoret i det litauiske indenrigsministerium samt en medarbejder fra sekretariatet for det litauiske flygtningenævn. Denne delegation modtog hovedsageligt information om sagsbehandlingsmæssige og praktiske spørgsmål i forbindelse med ajourføring og distribuering af baggrundsmateriale.

Den 30. januar 1998 havde Flygtningenævnet besøg af en delegation af embedsmænd fra Letland. Delegationen omfattede blandt andre repræsentanter for grænsepolitiet, medarbejdere i flygtningelejre samt sagsbehandlere.

Den 13. februar 1998 fik Flygtningenævnet besøg af ti personer fra det russiske flygtninge/indvandrerministerium. De pågældende var i Danmark for at se, hvorledes man her i landet arbejder med grænsekontrol, modtagelse og integration af flygtninge og indvandrere. Besøget var arrangeret af AMU-Center Århus i samarbejde med EU, der havde støttet projektet økonomisk.

Den 27. maj 1998 modtog Flygtningenævnet en ny delegation fra Rusland, som var gennem det samme program, som den første gruppe havde været.

Den 20. oktober 1998 havde Flygtningenævnet besøg af to medarbejdere fra den tyske NGO Diakonisches Werk der Evangelischen Kirche in Deutschland. Organisationen, der har omkring 400.000 medarbejdere i Tyskland, arbejder med forskellige aspekter af velfærd. Omkring 250 medarbejdere er involveret i arbejde med asylansøgere/flygtninge. De to medarbejdere var på besøg hos Dansk Flygtningehjælp og havde forinden besøget i nævnet været på besøg hos Udlændingestyrelsen i Sandholm.

Den 27. oktober 1998 forestod sekretariatet et et-dags undervisningsprogram for det lettiske Flygtningenævn. Besøget var en opfølgning på et to-dages kursus, hvor en repræsentant fra sekretariatet sammen med Udlændingestyrelsen forestod undervisning af det lettiske Flygtningenævn i Riga. Kurset blev afholdt den 5. til 7. oktober 1998 og indeholdt blandt andet en gennemgang af de almindelige forvaltningsretlige regler for en rekursmyndigheds prøvelse af 1. instansens afgørelse, en gennemgang af sekretariatets forberedelse af en sag inden nævnsmødet, en gennemgang af nævnsprocessen og efterbehandlingen af sager.

Kurset for det lettiske Flygtningenævn var et led i Flygtningenævnets engagement i opbygningen af administration og sagsbehandlingsprocedurer vedrørende asylsagsbehandlingen i Baltikum, jf. om baggrunden herfor 6. beretning side 38 f.

Den 23. november 1998 havde Flygtningenævnet besøg af en delegation bestående af femten dommere fra forskellige administrative instanser i det estiske retssystem, herunder sager inden for den estiske udlændinge- og flygtningelovgivning. Det estiske besøg var arrangeret af Det danske center for Menneskerettigheder med tilskud fra Demokratifonden.

Den 9. december 1998 modtog Flygtningenævnet besøg af en rumænsk delegation bestående af en medarbejder fra den rumænske ambassade i Danmark samt to medarbejdere fra det rumænske flygtningekontor.

Grundlaget for behandlingen af asylsager

4.1 Indledning

Nedenfor behandles det retlige grundlag for Flygtningenævnets behandling af asylsager. I den forbindelse gennemgås ændring i udlændingelovens § 7, stk. 2, som sket ved lov nr. 473 af 1. juli 1998. Endvidere nævnes de vigtigste internationale konventioner, der gælder for Flygtningenævnets arbejde. Endelig beskrives Flygtningenævnets indhentelse og anvendelse af generelle baggrundsoplysninger som en del af grundlaget for nævnets afgørelser.

4.2 Udlændingelovens § 7

4.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1

I medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, gives efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, er en person flygtning, hvis den pågældende:

…som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af en sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil".

Det følger af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at frygten for forfølgelse skal være "velbegrundet". Heri ligger som udgangspunkt, at ansøgerens frygt skal være støttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse kan være så velbegrundet, at dette udgør tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Det er ikke afgørende, om der reelt er sket forfølgelse, eller om der udelukkende foreligger en risiko for forfølgelse.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebet, herunder om der er tale om overgreb af en systematisk og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, om der er risiko for gentagelse af overgreb, herunder hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted.

Ved "forfølgelse" i konventionens forstand sigtes der som udgangspunkt til forfølgelse, der udgår fra myndighedernes side. Hvis forfølgelsesgrunden er omfattet af flygtningekonventionen meddeles der konventionsstatus. Der kan derimod ikke opstilles et absolut krav om, at der skal foreligge myndighedsforfølgelse for, at der kan meddeles konventionsstatus. Nævnet har eksempelvis meddelt asyl i sager, hvor ansøgerne ikke blev forfulgt af myndighederne, men hvor myndighederne ikke var i stand til eller ønskede at yde de pågældende effektiv beskyttelse mod en konkret og individuel forfølgelse, fx alvorlig diskrimination eller andre overgreb af asylrelevant karakter. Det afgørende i den forbindelse er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor.

Ved bedømmelsen af, om dette kriterium er opfyldt, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det afgørende er imidlertid, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Ved nævnets beslutning tages der således stilling til, om der er risiko for forfølgelse af ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet, også selv om nævnet ikke finder, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag.

4.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2

Allerede i 1960-erne udvikledes i administrativ praksis et de facto flygtningebegreb i Danmark, der skulle samle den gruppe af personer op, der ikke faldt ind under flygtningekonventionens område, men som alligevel havde behov for international beskyttelse. En af de persongrupper, der gav anledning til indførelse af et de facto-begreb, var afhoppere, der risikerede uforholdsmæssigt strenge straffe for såkaldt republikflugt ved en tilbagevenden til hjemlandet. De pågældende kunne ikke siges at være individuelt forfulgt af hjemlandets myndigheder af grunde, som er opregnet i flygtningekonventionen, men de havde dog behov for international beskyttelse. En anden persongruppe, der kunne have behov for international beskyttelse uden nødvendigvis at falde ind under flygtningekonventionens område, var personer, der søger at undgå aktiv krigstjeneste.

Det fremgår således også af Betænkning nr. 968/1982 om Udlændingelovgivningen, at Danmark ved afgørelsen af, om en udlænding bør have opholdstilladelse, ikke har indskrænket sig til flygtningekonventionens bestemmelse af begrebet ”flygtning”, men har givet opholdstilladelse til udlændinge, der vel ikke omfattes af konventionen, men som har kunnet anføre lignende tungtvejende grunde som anført i konventionen til støtte for, at de ikke ønskede at vende tilbage til deres hjemland.

Da udlændingeloven blev vedtaget i 1983 blev det nye de facto-begreb nedfældet i lovens § 7, stk. 1, nr. 2:

”Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som befinder sig her i landet eller på grænsen, hvis det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland.”

Bestemmelsen giver et egentligt retskrav på opholdstilladelse, såfremt de nævnte betingelser er opfyldt, og den har siden vedtagelsen i 1983 alene undergået mindre betydende ændringer. Før den seneste lovændring i juli 1998 lød bestemmelsen i den daværende § 7, stk. 2, 1. pkt., som følger:

”Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland.”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev der blandt andet gennemført en ændring af ordlyden i udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., der herefter affattes således:

”Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, *der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb*, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland.”

Loven trådte i kraft den 3. juli 1998, jf. lovens § 4, stk. 1. Lovændringen i § 7, stk. 2, 1. pkt., finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse, jf. lovens § 4, stk. 4.

4.2.2.1 Flygtningenævnets anvendelse af de facto-status

Ordvalget i § 7, stk. 2, giver kun en beskeden vejledning om, hvilke persongrupper der er omfattet af bestemmelsen og heller ikke forarbejderne til den oprindelige bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, bringer klarhed over spørgsmålet.

Af formandskabets 4. beretning, s. 537 fremgår herom blandt andet:

”Hvor ordlyden af flygtningekonventionens artikel 1A (2) indeholder en vis vejledning om, hvilke personer, der på grund af forfølgelse eller risiko herfor er berettiget til konventionsstatus, frembyder hverken en objektiv fortolkning af § 7, stk. 2, eller forarbejderne til udlændingeloven af 8. juni 1983, nogen nærmere vejledning om, hvilke persongrupper, der er tiltænkt at være omfattet af bestemmelsen. Dette indebærer, at det er overladt Flygtningenævnet gennem sin praksis nærmere at fastlægge betingelserne for meddelelse af de facto-status, ligesom det er overladt nævnet at fastlægge den nærmere grænse mellem konventionsstatus og de facto-status. Således påhviler det nævnet at fastlægge, hvor meget der kræves, for at der foreligger forfølgelse eller andre tungtvejende grunde, og herunder tage stilling til, hvilke konventionslignende og andre tungtvejende grunde, der kan begrunde meddelelse af de facto-status. Det må antages, at § 7, stk. 2, har et selvstændigt indhold i forhold til § 7, stk. 1.

Betingelserne for meddelelse af de facto-status kunne opsummeres på følgende måde: Forfølgelse af lignende grunde som anført i konventionen samt chikane eller andre former for overgreb, der – uden at være omfattet af konventionen – har antaget en sådan grov eller systematisk karakter, at der foreligger tungtvejende grunde til, at det ikke bør kræves, at ansøgeren vender tilbage.”

I samme beretning s. 136 er anført følgende vedrørende generelle forhold:

”Flygtningenævnet har derimod ikke fundet, at der i bestemmelsen kan indfortolkes en adgang til at meddele asyl alene af almene, humanitære eller sociale grunde. At der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende asylansøger af sociale, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet i sit hjemland, kan således ikke uden videre begrunde asyl.”

I den forbindelse kan der endvidere henvises til formandskabets 5. beretning, hvor der på s. 121-122 blandt andet er anført følgende:

”Kravet om, at en asylansøger skal have været udsat for eller risikerer konkret og individuel forfølgelse, gør sig ligeledes gældende i forhold til personer, der som asylmotiv alene henviser til borgerkrigslignende tilstande i hjemlandet. Nævnets praksis vedrørende de bosniske krigsflygtninge er et eksempel på dette. Der foreligger således en række afgørelser vedrørende bosniske krigsflygtninge, hvor Flygtningenævnet i præmisserne har anført, at en generel henvisning til borgerkrigstilstandene i hjemlandet og de deraf følgende forringede livsvilkår ikke i sig selv kan føre til tildeling af asyl.”

4.2.2.2 Lovændringen i 1998

Det fremgår af lovens forarbejder, at der med præciseringen af § 7, stk. 2, ikke er tilsigtet en ændring af betingelserne for at meddele de facto-status, og der henvises i den forbindelse blandt andet til de ovenfor nævnte redegørelser i formandskabets beretninger. Der skal således fortsat meddeles opholdstilladelse til personer, som ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor. Derimod vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen alene af almene, humanitære eller sociale grunde.

I forlængelse af kravet til asylmyndighederne om en direkte stillingtagen til den konkrete, individuelle risiko for en asylansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet, blev det understreget i bemærkningerne, at asylmyndighederne fortsat vil kunne meddele asyl til størsteparten eller eventuelt alle asylansøgere af en bestemt nationalitet, såfremt den enkelte asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb, der må sidestilles hermed, ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at den enkeltes velbegrundede frygt for overgreb ved en tilbagevenden, der kan føre til meddelelse af asyl, enten kan bestå i en objektivt funderet antagelse om, at

ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb, eller i den pågældendes betydelige subjektive frygt som følge af de overgreb den pågældende har været udsat for inden flugten til Danmark. Der vil eksempelvis fortsat kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til torturofre og til personer, der ved tilbagevenden risikerer en efter dansk retstradition uforholdsmæssig streng straf for republikflugt eller militærunddragelse eller risikerer at blive tvunget til aktiv krigstjeneste.

Det fremgår endelig af bemærkningerne, at det er forudsat, at asylmyndighederne fortsat vurderer, om en asylansøger, der er meddelt afslag på asyl, sikkert og værdigt kan indrejse i det pågældende land og tage ophold der. Der er således heller ikke tilsigtet en ændring af asylmyndighedernes praksis vedrørende den asylretlige vurdering af indrejserisikoen.

I forbindelse med lovens forberedelse afgav Flygtningenævnet den 16. januar 1998 en udtalelse i sagen, hvorved nævnet blandt andet bemærkede følgende:

”Flygtningenævnet finder, at udformningen af de facto-begrebet i udlændingelovens § 7, stk. 2, angår et spørgsmål af lovgivningspolitisk karakter, som Flygtningenævnet ikke bør udtale sig om. Flygtningenævnet finder imidlertid anledning til at bemærke, at den foreslåede præcisering af de facto-begrebet sammenholdt med de ledsagende bemærkninger, der i det væsentlige henviser til nævnets praksis, som den er gengivet i nævnets beretninger, næppe kan forventes at medføre nævneværdige ændringer af nævnets hidtidige praksis for meddelelse af de facto-status.”

4.3 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

FN-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling udgør grundpillen i flygtningeretten og fastlægger sammen med den tilhørende protokol af 31. januar 1967 flygtningebegrebet i international forstand.

Flygtningekonventionen indeholder ingen forpligtelse for staterne til at give opholdstilladelse, men alene en forpligtelse til at undlade udsendelse samt til at give en række definerede rettigheder til den af konventionen omfattede persongruppe. Konventionen indeholder som udgangspunkt alene en forpligtelse til at tillade flygtninge ophold, så længe beskyttelsesbehovet består.

Det er flygtningekonventionen med tilhørende protokol, der danner grundlag for tildeling af asyl med konventionsstatus efter dansk ret, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, se herom ovenfor.

Af særlig betydning for flygtningeområdet har Danmark herudover tiltrådt blandt andet FN-konventionen af 21. december 1965 om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN-konventionen af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder, FN-konventionen af 16. december 1966 om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, FN-konventionen af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behand–¤Ï}à;¥Šer straf, FN-konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, EMRK, der ved lov nr. 285 af 29. april 1992 blev gjort til en del af dansk ret.

Danmarks forpligtelser efter blandt andet disse konventioner kan danne grundlag for anvendelse af udlændingelovens § 7, stk. 2, i de tilfælde, hvor grundlaget for en asylansøgning ligger uden for flygtningekonventionens anvendelsesområde.

Endelig er der en række erklæringer, resolutioner, anbefalinger m.v., der ikke er retligt bindende, men politisk forpligtende. Det drejer sig eksempelvis om de forpligtelser, der er resultatet af Danmarks deltagelse i blandt andet UNHCR's Eksekutivkomité, Europarådet og EU.

Herudover kan nævnes UNHCR's Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, der indgår som et vigtigt bidrag til fortolkningen af flygtningekonventionen.

For en mere detaljeret gennemgang af Danmarks internationale forpligtelser på flygtningeområdet henvises til formandskabets 6. beretning, kapitel 5.

4.4 Generelle baggrundsoplysninger

4.4.1 Det retlige grundlag

Det fremgår af udlændingelovens § 54, at Udlændingestyrelsen, når en afgørelse indbringes for Flygtningenævnet, fremsender sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Nævnet er således ansvarligt for, at ikke alene den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, men også at der er tilvejebragt de fornødne baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i ansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Vurderingen af, om en person er omfattet af udlændingelovens § 7, kræver et indgående kendskab til de generelle forhold i det land, som asylansøgeren kommer fra eller et eventuelt 1. asylland, herunder kendskab til netop de forhold i hjemlandet eller 1. asyllandet, som er af betydning for vurderingen af den pågældendes situation.

Såfremt nævnet ikke finder sagen tilstrækkeligt oplyst, vil der ikke blive truffet afgørelse, før de nødvendige oplysninger er indhentet.

4.4.2 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

4.4.3 Kilder

Flygtningenævnets baggrundsmateriale indhentes fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen. Herudover indhentes baggrundsmaterialet fra forskellige organisationer, hvoraf særligt kan nævnes Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR (FN's Flygtningehøjkommissariat). Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapport (Country Report on Human Rights Practices) om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande, rapporter fra det canadiske flygtningenævns dokumentationscenter, rapporter fra EU-arbejdsgruppen CIREA (Centre d'Information, de Réflexion et d'Échanges en matière d'Asile), rapporter fra andre landes myndigheder i øvrigt samt i en vis udstrækning artikler fra identificerbare (internationale) tidsskrifter.

Flygtningenævnet tilstræber at tilvejebringe et så bredt oplysningsgrundlag som muligt og vil derfor i mange tilfælde søge at indhente oplysninger om de samme forhold fra flere forskellige sider.

Nævnet kan således i tilfælde, hvor man fra en interesseorganisation, en menneskerettighedsorganisation eller fra en advokat har modtaget et generelt baggrundsnotat om forholdene i et land, anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt de pågældende oplysninger kan bekræftes.

Flygtningenævnet har adgang til Internettet, hvorfra en del af nævnets baggrundsmateriale hentes direkte.

Adgangen til Internettet har væsentlige fordele for nævnet i forbindelse med indhentelse af baggrundsmateriale, idet nævnet herigennem er i stand til meget nemt og hurtigt at komme i besiddelse af ønsket materiale fra en række myndigheder og anerkendte organisationer. I den forbindelse kan nævnes, at eksempelvis det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights

Practices) om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande i vidt omfang hentes direkte fra nettet. Endvidere giver adgangen til Internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

Muligheden for at hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra det globale Internet indebærer dog, at nævnet løbende foretager en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Såfremt flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

4.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Ved fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet vedlægger Udlændingestyrelsen i den enkelte sag baggrundsoplysninger, som er indhentet direkte til brug for den pågældende sag, men nævnet vurderer, som anført ovenfor, som led i sagsbehandlingen, om der er behov for yderligere baggrundsmateriale.

4.4.5 Høringer

Finder nævnet, at der i en sag ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger for at træffe afgørelse, udsættes sagens afgørelse med henblik på indhentelse af disse oplysninger. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan endvidere opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Ved nævnets stillingtagen til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, indgår oplysninger om den aktuelle kildesituation i det pågældende land som et nødvendigt led i vurderingen, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at få svar på.

Når beslutningen om at iværksætte en høring er truffet, foretager nævnssekretariatet i samarbejde med den konkrete nævnsformand en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for foretagelsen af en generel høring vil det ofte være hensigtsmæssigt at konferere med Udlændingestyrelsens dokumentationskontor med henblik på at undgå parallelhøringer. Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Hvis en høring har betydning for vurderingen af en større gruppe af sager, indgår nævnets høringsskrivelse i det generelle baggrundsmateriale, idet samtlige nævnsmedlemmer og beskikkede advokater således adviseres om, at der afventes oplysninger af betydning for kommende sager vedrørende ansøgere af den pågældende nationalitet. En sådan høring kan indebære, at behandlingen af en større gruppe af sager må stilles i bero.

Svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde indgår høringssvaret i anonymiseret form i nævnets generelle baggrundsmateriale.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager. Som eksempel herpå kan fra beretningsperioden nævnes høringen vedrørende Kosovo, jfr. kapitel 7.

4.4.6 Ægthedsvurderinger

I mange af de konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter tiÊ©|²ÎtYÓgsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i flygtningesager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde”.

4.4.7 Samarbejdsforum om ægthedsvurderinger

Efter aftale mellem udenrigsministeren, indenrigsministeren og justitsministeren blev der i februar 1996 nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe vedrørende ægthedsvurderinger, der i juni 1996 afgav en rapport, der foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, består af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinierne for ægthedsvurderinger i fremtiden.

Drøftelserne i arbejdsgruppen understregede behovet for et fortsat tæt og udbygget samarbejde mellem Udenrigsministeriet som den udførende myndighed og de rekvirerende myndigheder i disse sager.

På baggrund heraf blev der efter rapportens udgivelse etableret et samarbejdsforum om ægthedsvurderinger, hvor Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen samt Rigspolitichefen efter behov drøfter spørgsmål i relation til de rekvirerende myndigheders anmodninger om og Udenrigsministeriets udførelse af ægthedsvurderinger.

Et væsentlig formål med samarbejdsforumet er at udveksle oplysninger om de benyttede kilders muligheder for at foretage ægthedsvurderinger, eventuelle begrænsninger i adgangen til kilder i bestemte lande eller i særlige situationer. Der udveksles endvidere oplysninger om aktuelle og forventede særlige behov for ægthedsvurderinger.

Flygtningenævnet holdes således gennem sin deltagelse i dette samarbejdsforum løbende ajour vedrørende kildesituationen i en lang række lande af særlig interesse og betydning for nævnets arbejde.

4.4.8 Udsendelse af baggrundsmateriale

Baggrundsoplysningerne er inddelt i landebaggrundssager. Størstedelen af det materiale, som nævnet modtager om forholdene i de enkelte lande, indgår i nævnets samling af baggrundsmateriale. Materiale, der må karakteriseres som propaganda eller rene partsindlæg, generelle vurderinger af de foreliggende baggrundsoplysninger eller materiale af for konkret karakter, indgår ikke i baggrundsmaterialet.

Sekretariatet foretager jævnligt generel udsendelse af baggrundsmateriale til samtlige nævnsmedlemmer, Dansk Flygtningehjælp og Udlændingestyrelsen. Når materialet udsendes generelt, bliver det bilageret og opført på oversigter over landebaggrundssagernes indhold.

Baggrundsoplysninger vedrørende lande, hvorfra der kun kommer ganske få asylansøgere, udsendes ikke som generelt materiale, men forbliver på nævnets baggrundssag vedrà..ëeòet pågældende land. Baggrundsmateriale vedrørende de lande, der ikke er omfattet af den generelle udsendelse, bliver for visse af landenes vedkommende dog bilageret og opført på oversigter over de pågældende landebaggrundssagers indhold. Det drejer sig typisk om lande, der tidligere har været omfattet af den generelle udsendelse. For resten af landenes vedkommende bliver materialet hverken bilageret eller generelt udsendt, men blot lagt på landebaggrundssagen.

Forud for hver enkelt sags behandling i nævnet bliver den beskikkede advokat i form af en opdateret bilagsliste for det pågældende land, gjort bekendt med, hvilke baggrundsoplysninger nævnet er i besiddelse af. Advokaten kan herefter rette henvendelse til sekretariatet og anmode om kopi af det ønskede materiale til brug for sagens forberedelse.

Modtager nævnet en sag vedrørende en asylansøger fra et land, hvorom der ikke udsendes baggrundsmateriale generelt, men hvorom der føres bilagsliste vedrørende nævnets baggrundsmateriale, udsender sekretariatet forud for nævnsmødet det materiale, som nævnet er i besiddelse af vedrørende det pågældende land, til Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og medlemmerne af det nævn, der skal behandle sagen. Den beskikkede advokat har i disse sager modtaget en bilagsliste over, hvilke baggrundsoplysninger nævnet er i besiddelse af vedrørende det pågældende land, hvorfor han eller hun ikke automatisk tilsendes materialet, men må rette henvendelse til nævnet herom.

Hvis nævnet modtager en sag vedrørende en asylansøger fra et land, hvorom der hverken udsendes baggrundsmateriale generelt eller føres bilagsliste, drager sekretariatet omsorg for, at det materiale, som nævnet er i besiddelse af vedrørende det pågældende land, forud for nævnsmødet udsendes til såvel asylansøgerens advokat som til Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og medlemmerne af det nævn, som skal behandle sagen.

I forbindelse med de enkelte nævnsmøder holdes nævnets medlemmer, Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og de beskikkede advokater altid fuldstændig ajour med de senest fremkomne baggrundsoplysninger samt eventuelle udestående relevante høringer vedrørende de pågældende lande. Sekretariatet kontrollerer således forud for hvert nævnsmøde, om der er modtaget nyt baggrundsmateriale, som de mødende parter ikke kan antages at være i besiddelse af. Såfremt der foreligger sådant nyt ikke-udsendt materiale vedrørende de relevante lande, bliver nævnsmedlemmerne, Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp og den beskikkede advokat forsynet med dette materiale i dagene op til nævnsmødet, eller eventuelt på selve nævnsmødet.

Det skal endelig nævnes, at Flygtningenævnet altid informerer om det væsentligste modtagne nye baggrundsmateriale i nyhedsbrevet ”Information fra Flygtningenævnet”, ligesom der samme steds informeres om de væsentligste verserende generelle høringer.

Sagsbehandlingen

5.1 Oplysning af den enkelte sag

Ifølge udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., drager Flygtningenævnet selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Nævnets pligt til at oplyse sagen i medfør af bestemmelsen må forstås i overensstemmelse med det almindelige forvaltningsretlige officialprincip. Nævnet har således ansvaret for, at sagen er oplyst forsvarligt, inden der træffes afgørelse.

I nævnets vurdering af, om en sag er tilstrækkelig oplyst, indgår blandt andet spørgsmålet om, hvorvidt sagens afgørelse bør afvente indhentelsen af yderligere oplysninger, herunder generelle baggrundsoplysninger. Der henvises herom til kapitel 4.

5.2 Behandlingsformer

5.2.1 Spontansager

Som udgangspunkt behandles spontansager på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2, og § 56, stk. 2. En sag kan dog henvises til behandling på skriftligt grundlag, såfremt klagen må anses for grundløs, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 1, sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse til indrejsende familiemedlemmer til en udlændinge, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatus), jf. § 56, stk. 4, nr. 5, eller forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 6.

Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan endvidere behandles af formanden eller en af næstformændene alene, jf. § 53, stk. 5. I henhold til § 56, stk. 3, behandles disse sager ligeledes på skriftligt grundlag.

I henhold til udlændingelovens § 56, stk. 1, og § 14 i Flygtningenævnets forretningsorden, har formanden bemyndiget nævnssekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne. Såfremt sekretariatet finder, at en sag kan behandles på skriftligt grundlag i henhold til § 56, stk. 4, nr. 1, eller nr. 6, forelægges sagen for formanden, der herefter træffer afgørelse om behandlingsformen.

En sag kan bl.a. behandles på skriftligt grundlag, såfremt ansøgeren på grund af alder eller sygdom har svært ved at give møde. I 1998 blev alene 3 spontansager behandlet på skriftligt grundlag.

5.2.2 Ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

Formanden har tillige i ambassadesager bemyndiget nævnssekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, og § 14 i Flygtningenævnets forretningsorden.

Som udgangspunkt behandles ambassadesager på skriftligt grundlag. Såfremt Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl under henvisning til, at de i § 7, stk. 4, nævnte betingelser om tilknytningen til Danmark ikke er opfyldt, kan sagen behandles af formanden eller en af næstformændene alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 4, jf. § 56, stk. 3. Sagen kan henvises til skriftlig behandling på nævnsmøde, såfremt styrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, under henvisning til, at sagen vedrører en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 1, eller stk. 2, jf. § 56, stk. 4, nr. 3, jf. § 53, stk. 2. Sagen kan endvidere henvises til skriftlig behandling på nævnsmøde, såfremt forholdene i øvrigt taler for anvendelsen af denne behandlingsform, jf. § 56, stk. 4, nr. 6, jf. § 53, stk. 2. Såfremt nævnssekretariatet finder, at en sag bør behandles på mundtligt nævnsmøde, forelægges sagen formanden, der herefter træffer afgørelse om behandlingsformen.

Grundlaget for at behandle en ambassadesag på mundtligt nævnsmøde vil ofte være, at det findes nødvendigt, at en herboende slægtning (reference) afgiver forklaring for nævnet.

Der henvises i øvrigt til kapitel 12.

5.2.3 Statusændringssager

I henhold til udlændingelovens § 56, stk. 1, og § 14 i Flygtningenævnets forretningsorden har formanden bemyndiget nævnssekretariatet til at forestå visiteringen af statusændringssager.

Som udgangspunkt behandles statusændringssager på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2, jf. stk. 1. Såfremt sekretariatet finder, at en sag bør behandles på mundtligt nævnsmøde, forelægges sagen formanden, der herefter træffer afgørelse om behandlingsformen.

5.2.4 Bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager

Formanden har også bemyndiget nævnssekretariatet til at forestå visiteringen af bortfaldssager, jf. udlændingelovens § 17, inddragelsessager, jf. udlændingelovens § 19, samt udsendelsessager, jf. § 31 og efter lovændringen udlændingelovens § 49 a.

Som udgangspunkt visiteres disse sagstyper til mundtligt nævnsmøde. Bortfalds- og inddragelsessager behandles på skriftligt grundlag i medfør af § 56, stk. 4, nr. 6, såfremt klageren ikke opholder sig i Danmark.

5.2.5 Hastesager

Flygtningenævnet har etableret en særlig hasteprocedure for så vidt angår sager vedrørende mindreårige uledsagede flygtningebørn, frihedsberøvede asylansøgere og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling (eksempelvis på grund af asylansøgerens helbredsmæssige tilstand eller på grund af, at asylansøgeren har begået ikke-asylrelevant kriminalitet).

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sager som omfattes af proceduren i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og behandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på 1 ½ -2 måneder.

5.3 Forberedelse og afvikling af nævnsmødet

5.3.1 Advokatbeskikkelse

I henhold til udlændingelovens § 55, stk. 1, kan Flygtningenævnet beskikke en advokat for ansøgeren. Bestemmelsen er således fakultativ, men i praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævn. I statusændringssager beskikkes som hovedregel ingen advokat. I ambassadesager, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, beskikkes som udgangspunkt en advokat.

Såfremt ansøgeren ikke selv er fremkommet med ønske om at få beskikket en bestemt advokat, anmoder Flygtningenævnets sekretariat ansøgeren om inden 10 dage at fremsætte et eventuelt ønske herom. Tilkendegiver ansøgeren ikke et ønske om beskikkelse af en bestemt advokat, vil sekretariatet foretage beskikkelse af en af de advokater, der jævnligt møder i nævnet, så vidt muligt fra det område, hvor ansøgeren er indkvarteret, og under hensyntagen til advokatens mulighed for at give møde inden for en kortere tidsperiode.

I hastesager er beskikkelsen betinget af, at advokaten kan deltage i nævnsmøde inden for 2 - 3 uger.

Flygtningenævnet kan efter udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke en advokat, som ansøgeren har ønsket beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende medvirker. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke beskikkes.

Som udgangspunkt kan ansøgeren, når der én gang er beskikket en advokat, ikke påregne, at en ny advokat kan beskikkes i dennes sted. Dette gælder, uanset om beskikkelse er sket efter ansøgerens eget eller nævnets valg. Der kan dog under ganske særlige omstændigheder foretages ombeskikkelse.

5.3.2 Forsvundne asylansøgere

En asylansøger registreres som forsvundet i udlændingeregistret, såfremt den pågældende ikke har været på sit asylcenter i 14 dage eller i forbindelse med en flytning ikke ankommer på det nye center, eller såfremt den pågældende udebliver fra en samtale, hvortil han er tilsagt af politiet.

Når en asylansøger registreres som forsvundet, underretter Flygtningenævnet Rigspolitichefen, Den Centrale Politiafdeling (DCP) og forespørger, om politiet er bekendt med ansøgerens opholdssted. Såfremt ansøgerens opholdssted ikke er DCP bekendt, afsluttes sagsbehandlingen i Flygtningenævnet, og sagen returneres til Udlændingestyrelsen. Hvis ansøgeren på ny retter henvendelse til myndighederne, fortsættes sagsbehandlingen i nævnet fra det stadie, sagen var på, da ansøgeren forsvandt. Såfremt ansøgeren har været udrejst af Danmark til sit hjemland, betragtes asylanmodningen som en ny ansøgning, som først behandles i Udlændingestyrelsen.

5.3.3 Frafald af asylansøgningen

Såfremt en asylansøger frafalder sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, afsluttes sagsbehandlingen i Flygtningenævnet, og sagen returneres til Udlændingestyrelsen. Frafald sker sædvanligvis ved, at ansøgeren underskriver en frafaldserklæring, der sendes til Flygtningenævnet. Den beskikkede advokat kan imidlertid også frafalde klagen på ansøgerens vegne.

5.3.4 Tilbagesendelse af sagen til 1. instansen

Begærer Udlændingestyrelsen en asylsag retur til styrelsen med henblik på at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil sagen som udgangspunkt blive returneret, uanset hvilket stadie sagen befinder sig på i Flygtningenævnet. Såfremt Udlændingestyrelsen begærer en asylsag tilbagesendt med henblik på at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kontakter Flygtningenævnet den beskikkede advokat eller asylansøgeren, hvor der endnu ikke er beskikket en advokat, med henblik på at klarlægge, om ansøgeren ønsker at fastholde klagen.

Såfremt Udlændingestyrelsen begærer en sag tilbagesendt med henblik på en vurdering af nye oplysninger, der er fremkommet efter styrelsens afgørelse, træffer det konkrete nævn beslutning om, hvorvidt de nye oplysninger giver grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instans.

5.3.5 Indkaldelse

Som udgangspunkt udsendes der senest 14 dage før nævnsmødet en indkaldelse til advokaten og ansøgeren. Af indkaldelsen fremgår dato, tidspunkt og sted for mødet samt hvilket sprog, der vil blive tolket på.

5.3.6 Udeblivelse

Såfremt ansøgeren ikke meddeler lovligt forfald forud for et mundtligt nævnsmøde, og det kan lægges til grund, at indkaldelsen til nævnsmødet er kommet frem til den pågældendes bopæl/asylcenter, behandles sagen uden ansøgerens deltagelse, jf. Flygtningenævnets forretningsorden §§ 21 og 22. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsens repræsentant får lejlighed til at fremkomme med bemærkninger til sagen, hvorefter Flygtningenævnet træffer afgørelse, såfremt nævnet ikke af andre grunde finder, at sagens behandling bør udsættes.

Dokumenterer ansøgeren efter nævnsmødet at have haft lovligt forfald, genoptager nævnet sagen til behandling ved et nyt mundtligt nævnsmøde, hvor ansøgeren får lejlighed til at afgive forklaring, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 21, stk. 2. Det samme gælder, hvis det konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 22, stk. 3.

5.3.7 Tolkning

Under Flygtningenævnets behandling af en asylsag foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen skal ske på et andet sprog. Såfremt det ikke er muligt at finde en kvalificeret tolk på den pågældendes modersmål, tages der ved valget af hvilket sprog tolkningen da skal foregå på, blandt andet hensyn til ansøgerens kendskab til andre sprog, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende tilfredsheden med tolkningen under sagens tidligere behandling i Udlændingestyrelsen og senere tilkendegivelser fra ansøgeren eller den beskikkede advokat.

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er godkendt af Rigspolitichefen og optaget på Rigspolitichefens tolkeliste.

5.4 Nævnsmødet og nævnets afgørelse

I mundtligt behandlede sager har ansøgeren lejlighed til at afgive forklaring for nævnet. Efter ansøgerens forklaring får advokaten og repræsentanten fra Udlændingestyrelsen lejlighed til at fremkomme med afsluttende bemærkninger, hvorefter ansøgeren får det sidste ord. Derpå forlader ansøgeren, advokaten, tolken og styrelsens repræsentant nævnslokalet. Straks herefter voterer nævnets medlemmer, og umiddelbart efter voteringens afslutning indføres afgørelsens konklusion i en forhandlingsprotokol. Endvidere udfærdiges der en skriftlig beslutning indeholdende en gengivelse af sagens oplysninger samt nævnets afgørelse og præmisserne herfor.

Begrundelsen vil bestå i en angivelse af, om asylansøgeren opfylder lovens betingelser for asyl, og efter sagens karakter tillige en angivelse af, hvilke omstændigheder og momenter nævnet har lagt vægt på, herunder hvilke dele af en asylansøgers forklaring, der har kunnet lægges til grund for afgørelsen.

Denne troværdighedsvurdering bygger på en vurdering af helhedsindtrykket af sagens skriftlige oplysninger og asylansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet. Nævnet vil blandt andet lægge vægt på, hvorvidt ansøgeren på troværdig vis kan redegøre for baggrunden for eventuelt skiftende forklaringer. Troværdighedsvurderingen hviler på det enkelte nævnsmedlems helhedsindtryk af sagen og ansøgeren, og det kan derfor være vanskeligt i afgørelsen præcist at beskrive, hvorfor nævnet har fundet – helt eller delvis – at måtte tilsidesætte en forklaring.

Det påhviler ansøgeren at meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelsen af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, jf. § 40. Ansøgeren skal således afgive en sammenhængende og konsistent forklaring, der sandsynliggør, at betingelserne for meddelelse af asyl er til stede. I nogle tilfælde kan ansøgeren ikke fuldt ud løfte denne bevisbyrde og det vil da indgå i vurderingen, om princippet vedrørende ”benefit of the doubt” skal finde anvendelse. I sager vedrørende mentalt forstyrrede personer og mindreårige personer vil kravet til bevisbyrden ofte være mindre. Som det fremgår af UNHCR’s Handbook, pkt. 206-212, kan det på grund af ansøgerens mentale tilstand eller alder i visse situationer være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større betydning end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen.

Der kan i den forbindelse henvises til nævnets afgørelse af 9. oktober 1998, der er refereret i kapitel 11.

5.4.1 Udsendelsesbestemmelse

Såfremt nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på ansøgning om opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, og ansøgeren ikke har andet opholdsgrundlag, indeholder afgørelsen i overensstemmelse med udlændingelovens § 33 tillige en frist for udrejse, der i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 2, fastsættes til 15 dage.

Efter udlændingelovens § 32 a skal et afslag på asyl være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt af landet, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt. Afgørelsen vil indeholde oplysning om til hvilket land udsendelsen kan ske.

Hvis Flygtningenævnet ikke i forbindelse med afgørelsen kan lægge til grund, at ansøgeren er statsborger i det land, som den pågældende opgiver som sit hjemland, og der ikke i øvrigt er oplysninger i sagen, der

tilstrækkeligt sikkert findes at sandsynliggøre den pågældendes statsborgerskabsforhold, træffer Flygtningenævnet efter fast praksis bestemmelse om, at den pågældende kan udsendes til ”hjemlandet”.

For så vidt angår ægtepar af forskellig nationalitet, der er gift ved indrejsen og har opretholdt samlivet i Danmark, tager nævnet i forbindelse med afslag på opholdstilladelse ex officio stilling til spørgsmålet om samlet udsendelse. Der henvises herom til kapitel 6.

Ifølge udlændingelovens § 30, stk. 2, drager politiet omsorg for udrejsen, såfremt udlændingen ikke udrejser frivilligt.

5.4.2 Forkyndelse

I sager, der er behandlet på mundtligt nævnsmøde, meddeles ansøgeren som udgangspunkt nævnets afgørelse mundtligt umiddelbart i forlængelse af nævnsmødet, og meddelelsen ledsages af en kort redegørelse fra formanden om baggrunden for den trufne afgørelse. Endvidere udleveres et eksemplar af beslutningen til ansøgeren, dennes advokat og repræsentanten fra Udlændingestyrelsen.

I sager, der er behandlet på skriftligt grundlag, udfærdiges afgørelsen under eller snarest efter mødet i nævnet, og sendes til den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen.

Hvis det efter voteringen i en mundtlig sag ikke er muligt at udarbejde en skriftlig beslutning i forbindelse med nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt derefter, hvorefter den sendes til asylansøgeren og dennes advokat. Ved afslag med tilhørende beslutning om udsendelse samt udrejsefrist sender nævnet afgørelsen til politiet med anmodning om forkyndelse. Udrejsefristen fastsættes i disse tilfælde til 15 dage efter forkyndelsen.

Ved meddelelse af opholdstilladelse sender nævnet afgørelse til Udlændingestyrelsen med anmodning om udlevering af afgørelsen til ansøgeren, og således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for opholdstilladelsen.

5.4.3 Underretning af Rigspolitichefen, Den Centrale Politiafdeling (DCP)

Såfremt der meddeles ansøgeren afslag på opholdstilladelse, og der er fastsat en udrejsefrist, fremsendes kopi af sagens akter samt eventuelle originale dokumenter, f.eks. pas og ID-kort til Rigspolitichefen, Den Centrale Politiafdeling (DCP) umiddelbart efter nævnsmødet. Flygtningenævnet foretager sig herefter ikke videre i sagen.

5.4.4 Udsatte sager

Såfremt en sag udsættes med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen, vil den normalt blive færdigbehandlet ved skriftlig votering blandt medlemmerne.

Det indkomne materiale og advokatens eventuelle bemærkninger dertil udsendes herefter til skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 28. I tilfælde af uenighed blandt nævnets medlemmer udsendes sagen som udgangspunkt til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Beslutningen udfærdiges herefter på grundlag af de indkomne vota.

5.5 Genoptagelsesanmodninger

Ansøgeren kan efter nævnets afgørelse anmode om genoptagelse.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt., har en anmodning om genoptagelse af asylsagen inden udrejsefristens udløb som udgangspunkt ikke opsættende virkning.

Spørgsmålet om suspension af udrejsefristen forelægges af sekretariatet for formanden for det konkrete nævn.

Afgørende for suspension af udrejsefristen er, om der i forbindelse med genoptagelsesanmodningen er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til det oprindelige afgørelsesgrundlag, og om der er konkrete holdepunkter for at antage, at det i anmodningen anførte kan føre til en ændret afgørelse.

Er ansøgerens udrejsefrist overskredet, har en anmodning om genoptagelse ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

Spørgsmålet om en sag skal genoptages, kan afgøres ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer.

Såfremt grundlaget er til stede herfor, kan formanden eller en af næstformændene dog genoptage sagen og anmode det nævn, der har afgjort sagen, om at tage stilling ved skriftlig votering.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 53, stk. 6, og forretningsordenens § 29, 1. pkt., at formanden eller en af næstformændene kan tage stilling til genoptagelsesanmodninger i sager, når der efter indholdet af anmodningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

5.5.1 Ex officio-genoptagelse

Fremkommer der nye væsentlige baggrundsoplysninger, der må antages at have afgørende betydning for en større gruppe sagers afgørelse, kan spørgsmålet om nævnets pligt til ex officio at genoptage sager, hvor afviste asylansøgere fortsat er her i landet, opstå.

Nævnet er af den opfattelse, at en forpligtelse til at genoptage sager ex officio alene kan antages at påhvile nævnet i de tilfælde, hvor afviste asylansøgere opholder sig i Danmark uden at have opholdstilladelse på andet grundlag. Der kan ikke antages at gælde en tilsvarende forpligtelse overfor en afvist asylansøger, der er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, bl.a. under hensyn til, at den pågældende vil kunne påberåbe sig udlændingelovens § 31 i en udsendelsessituation.

Som et eksempel på en situation, hvor nævnet ex officio har genoptaget sager, kan nævnes koordinationsudvalgets beslutning den 26. august 1998 om, at sager vedrørende afviste asylansøgere fra Kosovo-provinsen på grundlag af nye baggrundsoplysninger ex officio skulle genoptages. For en nærmere gennemgang henvises til kapitel 7.

For så vidt angår afviste asylansøgere, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, på grundlag af en udsendelseshindring, er der truffet aftale med Udlændingestyrelsen om, at styrelsen i forbindelse med forlængelse af en sådan opholdstilladelse vejleder om muligheden for eventuel genoptagelse af asylsagen.

Generelle asylretlige problemstillinger

6.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en række udvalgte generelle asylretlige problemstillinger illustreret ved resuméer af konkrete nævnsafgørelser.

6.2 Agents of Persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private stridigheder som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

I overensstemmelse med UNHCR's Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, pkt. 65, anerkendes det imidlertid i praksis, at overgreb eller chikane udøvet af privatpersoner eller større grupper af privatpersoner kan antage et sådant omfang og være af en sådan intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7.

Der er således fra nævnets praksis eksempler på, at der i tilfælde, hvor ansøgerne ikke blev forfulgt af myndighederne, men hvor myndighederne ikke var i stand til at yde de pågældende effektiv beskyttelse mod en konkret og individuel forfølgelse, fx alvorlig diskrimination eller andre overgreb af asylrelevant karakter, er blevet meddelt opholdstilladelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgrebene eller chikanen fra andre privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at de ovenfor anførte handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger.

Der vil som udgangspunkt blive meddelt afslag på asyl i de tilfælde, hvor ansøgeren som asylmotiv henviser til, at den pågældende risikerer forfølgelse fra mafiaorganisationer eller lignende organisationer, fx fordi den pågældende ikke har ønsket at medvirke til kriminelle handlinger eller har afslået at betale beskyttelsespenge, idet baggrunden for ansøgningen ikke kan antages at være asylrelevant.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** den **2. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Panama, født i 1973. Indrejst i april 1997. Ansøgeren arbejdede i et engrosfirma. Under opholdet i Canada, hvor han skulle afslutte en handel for en af de panamanske ministre, fattede ansøgeren mistanke om, at der muligvis var tale om en narkotikahandel. Efter at ansøgeren kontaktede sin ordregiver for at træde tilbage fra handelen, blev han beordret til at rejse til Danmark for at hente penge for de solgte varer. Han blev også truet med, at hans familie i hjemlandet ville lide overlast, hvis ansøgeren ikke afsluttede handelen. Han fik af sin ven at vide, at der var givet ordre til at likvidere ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv henviste til, at han risikerede alvorlige repressalier fra de højtstående personer i hjemlandet, der stod bag den handel, ansøgeren skulle medvirke til. Ansøgeren kunne ikke redegøre nærmere for den organisation, han forhandlede med om handelen, eller om hvem der skulle købe varerne. Uanset om ansøgerens forklaring om handelen og omstændighederne i forbindelse med handelen kunne lægges til grund, fandt **Flygtningenævnets flertal** ikke grundlag for at antage, at de repressalier, ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for, kunne karakteriseres som forfølgelse eller tilsvarende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/1

Nævnet meddelte den **13. marts 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Rusland, født i 1973. Indrejst i november 1997. Ansøgeren var jøde. Hun var medlem af en jødisk forening og arbejdede på en jødisk avis. I denne forbindelse blev hun udsat for gennembankning, og chefredaktøren på avisen blev dræbt. Efter at have offentliggjort en artikel om drabet blev ansøgeren tilbageholdt af militsfolk i fire dage sammen med fire andre på avisen. Hun blev i denne forbindelse voldtaget gentagne gange. I 1993 blev hendes fader for øjnene af ansøgeren hængt af tre militærfolk og en politimand, der var ude efter nogle af faderens dokumenter. Faderen arbejdede som oberstløjtnant på et raketcenter. Efter denne episode var ansøgeren indlagt på et psykiatrisk hospital i fire måneder. Da hun blev udskrevet, var hendes moder og søster forsvundet. Ansøgeren blev efterfølgende opsøgt og voldtaget flere gange af faderens drabsmænd. Hun klagede flere gange til statsadvokaten uden resultat. Uanset at **Flygtningenævnet** ikke i sin helhed

kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, lagdes det til grund, at ansøgeren i 1993 var udsat for overfald i forbindelse med sit arbejde på en jødisk avis. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren havde overværet drabet på sin fader, og at dette drab skyldtes faderens kendskab til og besiddelse af hemmelige dokumenter. Endelig lagdes det - også efter indholdet af de foreliggende lægelige oplysninger - til grund, at ansøgeren efter faderens drab havde været udsat for overgreb, og at det, som følge af såvel hendes jødiske herkomst som baggrunden for drabet på hendes fader, ikke havde været muligt for hende at søge myndighedernes beskyttelse. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til sit hjemland, men meddeles asyl i Danmark. Under henvisning til at de overgreb, som ansøgeren havde været udsat for, også havde baggrund i ansøgerens jødiske herkomst, fandt et flertal af Flygtningenævnet, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 7/2

Nævnet meddelte den **17. marts 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Ukraine, født i 1958 (M) og 1955 (K). Indrejst i august 1996. Ægtefællerne var begge jøder. Fra 1989 til 1995 modtog ansøgerne telefoniske trusler, ligesom de i denne periode modtog adskillige trusselsbreve på grund af deres etniske baggrund. I 1995 blev der skrevet antisemitiske udtryk på deres dør, og vinduerne til lejligheden blev smadret. På grund af chikanerierne fraflyttede ægtefællerne deres lejlighed i juni 1995 og tog ophold hos den kvindelige ansøgers forældre. Den kvindelige ansøger blev desuden afskediget fra sit arbejde, idet en underordnet over for den øverste ledelse havde tilkendegivet, at vedkommende ikke ville ledes af en jøde. I maj 1996 blev den mandlige ansøger og datteren overfaldet af to ukendte personer, der pudsede en hund på dem. I slutningen af maj 1996 blev den mandlige ansøger overfaldet af personer med tilknytning til UNSO (Den ukrainske nationale samling). Den mandlige ansøger forsøgte forgæves at anmelde overfaldet til politiet. Efter ægtefællernes udrejse trængte ukendte personer ind til den kvindelige ansøgers forældre og spurgte efter ansøgerne. Senere blev den kvindelige ansøgers fader overfaldet.**Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund for sagen. Det fulgte af disse forklaringer, at den mandlige ansøger havde været udsat for overfald to gange i maj 1996 af delvist ukendte personer, og at den kvindelige ansøger tidligere havde mistet sit arbejde som følge af sit etniske tilhørsforhold. Den mandlige ansøger havde anmeldt det seneste overfald til politiet, som havde afvist anmeldelsen, idet politiet ikke på det foreliggende grundlag så sig i stand til at foretage sig noget. Hertil kom, at det efter den kvindelige ansøgers forklaring under nævnsmødet kunne lægges til grund, at hendes fader efter ansøgernes udrejse var blevet overfaldet af ukendte personer, der trængte ind i faderens og ansøgernes tidligere fælles lejlighed og spurgte efter ansøgerne. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt under disse omstændigheder ikke, at det burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. Flertallet lagde i den forbindelse nogen vægt på, at den kvindelige ansøger nærede subjektiv frygt for tilbagevenden. Derimod kunne det ikke lægges til grund, at den mandlige ansøger havde været tilbageholdt flere gange af politiet i forbindelse med sin kioskvirksomhed, da hans oplysninger herom først var kommet frem under samtalen med advokaten og under nævnsbehandlingen. BR 7/3

Nævnet **stadfæstede** den **23. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig etnisk russer fra Letland, født i 1949, samt hendes datter, født i 1978. Indrejst i januar 1997 sammen med sin ægtefælle. Ægtefællen udrejste i juni 1998. Ansøgeren var født og opvokset i Letland. I 1992 blev ansøgeren afskediget fra Økonomiministeriet. Datteren gik på en russisk eliteskole. I foråret 1996 skulle skolen lukkes, og familien deltog i den forbindelse i tre demonstrationer. I den anledning gav datteren interview til fjernsynet, og hendes billede kom i avisen. Herefter begyndte familien at modtage trusselsopringninger og trusselsbreve. I juli 1996 blev ansøgerens ægtefælle overfaldet af to for ham ukendte mænd, som slog ham i nakken og hovedet, hvorved han fik hjernerystelse og en brækket finger. En morgen i slutningen af 1996 var der malet en galge og en rød stjerne på ansøgerens dør. Familien flyttede herefter til en anden lejlighed udenfor Riga. I januar 1997 modtog familien et trusselsbrev på deres nye bopæl. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om nævnet lagde til grund, at ansøgeren, hendes ægtefælle og datter forud for deres udrejse havde været udsat for den chikane, som ansøgeren og datteren forklarede om, herunder et overgreb på ansøgerens ægtefælle i juli 1996, fandt nævnet ikke, at denne chikane havde haft et sådant omfang eller intensitet, at den kunne karakteriseres som asylbegrundende. Nævnet kunne endvidere heller ikke lægge til grund, at den udøvede chikane skulle være myndighedstolereret. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgerens ægtefælle kun to gange havde anmeldt forholdene til politiet, og at dette alene var sket ved en telefonisk henvendelse, uden at dette var fulgt op med nogen form for skriftlig anmeldelse. Nævnet fandt på denne baggrund ikke, at det kunne lægges til grund, at de lettiske myndigheder manglede evne eller vilje til at beskytte ansøgeren. Nævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger heller ikke, at det forhold, at ansøgeren havde uafklaret statsborgerskabsforhold, var asylbegrundende. Nævnet

fandt på denne baggrund ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Letland ville være i risiko for en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede i den forbindelse også, at ansøgerens ægtefælle ikke havde haft problemer efter sin tilbagevenden til Letland udover en kortvarig tilbageholdelse ved indrejsen, der blev afsluttet ved betaling af en bøde. BR 7/4

I enkelte sager har asylansøgerne som asylmotiv henvist til, at ansatte ved lokale myndigheder har deltaget i overgrebene mod ansøgerne. Nævnet har i disse sager lagt vægt på, om overgrebene er søgt anmeldt til en overordnet myndighed, og om de overordnede myndigheder har evne og vilje til at kontrollere de lokale myndighedspersoner.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **28. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, født i 1953 (M) og 1959 (K), samt to børn. Indrejst i maj 1997. Ansøgerne var etniske assyrere og født i Armenien. I 1976 bosatte den mandlige ansøger sig i Moskva, hvor han i 1978 fik følgeskab af sin ægtefælle. I juni 1996 henvendte den mandlige ansøger sig til politiet for at klage over den chikane, som familien blev udsat for. På politistationen blev han udsat for nedværdigende behandling samt fysiske overgreb af tre betjente, som løslod ansøgeren mod efterfølgende betaling af 6.000 USD samt med besked på at forlade Rusland. Efterfølgende modtog den mandlige ansøger telefoniske trusler fra betjentene, som krævede, at han skulle betale dem 40.000 USD. I juli 1996 blev den mandlige ansøger anholdt af betjentene og ført til politistationen, hvor han blev tilbageholdt i cirka en måned, hvorunder han blev udsat for fysiske overgreb. Han blev løsladt mod løfte om at ville betale 40.000 USD, hvilket han efterfølgende gjorde. Ansøgerne rejste til Jejsk, hvor hans broder opholdt sig uden problemer. Under opholdet i Jejsk blev den mandlige ansøger skygget af en bil. Et par gange med kort tids mellemrum genkendte han en af de fem personer i bilen som en af betjentene fra Moskva. På døren til ansøgernes bopæl blev der skrevet, at den mandlige ansøger skulle forlade Rusland, ligesom ansøgerne modtog anonyme telefontrusler. **Flygtningenævnet** bemærkede, at den mandlige ansøgers forklaring om, hvorledes han var blevet afpresset af nogle lokale politifolk, og hvorledes han havde fremskaffet midler til betaling af disse, ikke virkede overbevisende. Uanset om hans forklaring herom helt eller delvis blev lagt til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at forholdene var asylbegrundende. Nævnet henviste herved til, at den mandlige ansøger ikke havde indgivet klage over de pågældende politifolks handlemåde til en overordnet politimyndighed. Nævnet kunne herefter ikke lægge til grund, at myndighederne havde manglet evne eller vilje til at beskytte ansøgerne. Flygtningenævnet bemærkede videre, at den chikane som ansøgerne havde forklaret om, at de havde været udsat for i henholdsvis Moskva og Jejsk, hvor den mandlige ansøger havde oplyst, at hans broder levede uantastet, ikke havde været af en sådan styrke og omfang, at det kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/5

Nævnet meddelte den **15. september 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Belarus, født i 1976. Indrejst i august 1997. Ansøgeren var jøde. Under sin værnepligt var ansøgeren gentagne gange blevet slået og ydmyget af de andre soldater på grund af sin jødiske herkomst. Dette havde blandt andet resulteret i et brækket ben og en hjernerystelse og deraf følgende hospitalsindlæggelse i en måned. Ansøgeren kunne på grund af sin jødiske herkomst ikke blive optaget på en uddannelse eller få et arbejde. Flere gange blev ruderne i ansøgerens bopæl smadret af antisemitter, der ligeledes satte ild til bopælens dør og skrev på husmuren, at jøder skulle dø. En dag kom ti antisemitter og seks politifolk til ansøgerens og hans families bopæl. De tvang familien ud på gaden og slog ansøgeren og hans fader. Derefter blev der sat ild til bopælen, og familien bosatte sig efterfølgende i en barak i udkanten af byen. Siden hen blev ansøgeren overfaldet af de samme antisemitter, hvilket resulterede i en hospitalsindlæggelse i en uge. Ansøgerens fader klagede flere gange til de overordnede myndigheder, men dette resulterede kun i, at han blev hentet af politiet og slået. Ansøgeren besluttede at udrejse, efter at hans familie igen var blevet overfaldet, og overfaldsmændene havde truet med, at de ville dræbe ansøgeren og hans familie. **Flygtningenævnets flertal** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet lagde til grund, at ansøgeren var af jødisk afstamning, og at han og hans familie havde været udsat for grove overgreb, herunder fysiske overfald fra antisemitiske grupper, uden at myndighederne havde vist evne eller vilje til at gribe ind heroverfor. Flertallet lagde endvidere til grund, at ansøgerens fader forgæves havde søgt beskyttelse hos de overordnede myndigheder. BR 7/6

Nævnet **stadfæstede** den **20. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Tjekkiet, født i 1971 (M) og 1972 (K), samt to børn. Indrejst første gang i april 1998, hvor de blev meddelt afslag på asyl efter åbenbart grundløs proceduren. Udrejst i maj 1998, men atter indrejst kort tid efter. Den mandlige ansøger var etnisk sigøjner. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne ikke havde været medlem af politiske partier eller i øvrigt havde udøvet politisk virksomhed. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerne fra lokalbefolkningens side var blevet udsat for en vis chikane, men fandt ikke, at den omhandlede chikane havde været af en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse. Den mandlige ansøger havde efter den fornyede indrejse oplyst, at han også forud for sin første ansøgning om asyl var blevet udsat for fysiske overgreb fra myndighedernes side. Ansøgeren havde imidlertid ikke givet en rimelig forklaring på, at disse oplysninger først var fremkommet på dette tidspunkt, og nævnet tilsidesatte derfor denne del af hans forklaring. Efter at ansøgerne legalt var indrejst i Tjekkiet, blev de i ankomsthallen i lufthavnen antastet af politiet og tilbageholdt, da de ikke kunne legitimere sig. Selvom ansøgernes forklaringer under sagen ikke havde virket ganske overbevisende, ville nævnet dog ikke afvise, at ansøgerne i forbindelse med tilbageholdelsen i et vist omfang var blevet udsat for hårdhændet behandling fra lokale politimyndigheder. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at dette forhold i sig selv var asylbegrundende, og bemærkede herved, at ansøgerne ikke da eller senere havde klaget over det skete til de overordnede myndigheder. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge til grund, at de tjekkiske myndigheder savnede evne eller vilje til at beskytte ansøgerne mod overgreb fra lokale myndigheder. De generelt vanskelige forhold for romani-folket i Tjekkiet kunne ikke i sig selv begrunde asyl. BR 7/7

6.3 Kønsrelateret forfølgelse

Kvinders asylretlige stilling har gennem de senere år været genstand for en del debat i såvel internationale som nationale fora. En del af debatten har drejet sig om, hvorvidt – og i givet fald under hvilke betingelser – kvinder, der henviser til, at de har været udsat for kønsrelaterede overgreb i deres hjemland, kan siges at falde ind under flygtningekonventionens begreb *særlig social gruppe* og således være omfattet af flygtningekonventionens definition på en flygtning.

UNHCR har tilkendegivet, at det er muligt at fortolke konventionens flygtningedefinition således, at kvinder, som flygter fra kønsrelateret forfølgelse, betragtes som en særlig social gruppe i konventionens forstand.

Sverige har i udlændingelovgivningen indført en særlig regel, hvorefter en person kan meddeles opholdstilladelse, såfremt den pågældende på grund af sit køn har et beskyttelsesbehov. Andre lande har udarbejdet administrative retningslinier til brug for behandlingen af sager vedrørende kvinder, der påberåber sig kønsrelateret forfølgelse som motiv for asylansøgningen.

Canada udarbejdede således tilbage i 1993 et sæt administrative retningslinier, hvorefter det anerkendes, at det forhold, at en kvinde er blevet forfulgt på grund af sit køn, kan udgøre forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen. USA og Australien har tilsvarende administrative retningslinier.

Efter nyere administrativ praksis i Norge anerkendes det, at kønsrelateret forfølgelse kan være en årsag til forfølgelse efter flygtningekonventionen.

Det er ikke et stort antal kvindelige asylansøgere i Danmark, der som motiv for deres asylansøgning påberåber sig kønsrelaterede overgreb, og det påberåbes sjældent som det eneste motiv til at søge asyl, men derimod oftest i kombination med andre asylmotiver.

Den danske udlændingelov indeholder ikke særlige bestemmelser om kønsrelaterede overgreb, men Flygtningenævnet vurderer i disse sager – som i andre asylsager – om den pågældende asylansøger inden udrejsen var udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 eller ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko herfor. Nævnet vil i forbindelse med afgørelsen tage stilling til statusvalget.

Ikke sjældent er de kønsrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, herunder eksempelvis vold i hjemmet, overgreb af privat karakter, for hvilke myndighederne ikke umiddelbart kan holdes ansvarlige.

Private stridigheder anses som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende i dansk praksis, men kan som ovenfor nævnt i afsnittet vedrørende Agents of Persecution antage et sådant omfang og være af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, når myndighederne er vidende om handlingerne og tolererer disse, idet de enten ikke har evne eller vilje til at yde den pågældende beskyttelse.

Flygtningenævnet er i forbindelse med sagens behandling opmærksom på den specielle situation, som en kvinde, der som asylmotiv har anført kønsrelaterede overgreb, kan befinde sig i. Flygtningenævnet forsøger så vidt muligt at imødekomme eventuelle særlige ønsker, den kvindelige asylansøger måtte have som følge af de anførte overgreb, eksempelvis et ønske om en kvindelig tolk eller et ønske om sagens fremme henset til behovet for en hurtig afklaring af den pågældendes situation.

Flygtningenævnet har i 1998 behandlet en række sager, hvori kønsrelaterede overgreb har været eller er indgået som en del af asylmotivet hos kvindelige asylansøgere.

Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **24. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1971. Indrejst i juli 1997. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren henviste som asylmotiv til, at hun af sin familie var blevet truet med at blive slået ihjel, fordi hun ikke ville gifte sig med sin fætter. Flygtningenævnet måtte lægge til grund, at ansøgeren ikke havde forsøgt at opnå beskyttelse hos de libanesiske myndigheder, og ansøgeren havde som begrundelse herfor blandt andet henvist til, at hendes fader kun ville få en advarsel, og at hun i øvrigt ikke ønskede sin fader fængslet af hensyn til forsørgelsen af sine mindre søskende. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren faktisk havde været udsat for vold fra familiens side. Der blev herved lagt vægt på, at denne oplysning først fremkom under ansøgerens samtale med Dansk Flygtningehjælp. Ansøgerens konflikt med familien var ikke asylbegrundende i sig selv, og Flygtningenævnet fandt ikke, at der var tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren i tilfælde af mere alvorlige overgreb fra familiens side ikke ville kunne opnå de libanesiske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, hvor hun var født og opvokset, hvorfor Libanon fortsat kunne tjene som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR 7/8

Nævnet meddelte den **26. februar 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1955. Indrejst i november 1996. Ansøgeren var flere gange blevet tilbageholdt i forbindelse med bryllupper og fester på grund af sin påklædning. Tre måneder før sin udrejse blev ansøgeren standset på gaden af to komitéfolk, fordi hun var uislamisk klædt, ligesom lidt af hendes brystkasse var synlig. Ansøgeren blev tilbageholdt et døgn og blev i den forbindelse pisket, så hun besvimede. Endvidere kom komité-folkene hendes hænder ned i en pose med kakkerlakker, fordi hun havde neglelak på. Primo november 1996 blev ansøgeren igen tilbageholdt, i hvilken forbindelse hun blev afhørt om de tidligere forhold. Hun blev løsladt senere på dagen, men blev pålagt at møde op igen medio november 1996. Ansøgerens ægtefælle havde ofte slået ansøgeren, herunder i ansigtet og i maveregionen, ligesom han ofte havde slået hendes barn. På et tidspunkt blev barnet slået særligt voldsomt, således at tænderne gik dybt ned i tandkødet. Ansøgeren søgte forgæves rettens hjælp til at blive skilt. Til sidst søgte ansøgeren sammen med sit barn tilflugt hos noget familie. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder om de tilbageholdelser og fysiske overgreb, som hun havde været udsat for kort tid før udrejsen. Flertallet lagde ligeledes til grund, at ansøgeren havde været udsat for betydelig voldsudøvelse fra sin ægtefælle, og at hun som følge af tidligere forgæves henvendelse til myndighederne om sin ægteskabelige situation ikke kunne forventes at få myndighedernes beskyttelse mod fortsatte overgreb. Flertallet lagde tillige vægt på, at ansøgeren efter de foreliggende baggrundsoplysninger risikerede en alvorlig og efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf som følge af sin udrejse sammen med det yngste barn, over hvem ægtefællen havde forældremyndigheden. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold fandt flertallet, at ansøgerens frygt for yderligere overgreb – herunder fra myndighedernes side – kunne være velbegrundet. BR 7/9

Nævnet **stadfæstede** den **22. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, født i 1964, og tre børn. Indrejst i april 1988. Da ansøgerens hidtidige opholdstilladelse bortfaldt, søgte hun i juni 1995 om asyl. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren aldrig havde været forfulgt eller chikaneret af de syriske myndigheder. Hun var ud– og indrejst flere gange

uden problemer. Ansøgeren havde aldrig været politisk aktiv. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke, at ansøgeren ville være i risiko for myndighedsforfølgelse ved en tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren og hendes børn havde været udsat for vold fra ægtefællens/faderens side. Ansøgeren havde aldrig under ophold i Syrien henvendt sig til myndighederne eller syriske kvindeorganisationer i anledning af ægtefællens overgreb. Ansøgeren havde sin far og søskende i Syrien. Nævnet kunne ikke lægge ansøgerens oplysninger om, at hun ikke ville kunne opnå beskyttelse mod mandens mulige fortsatte overgreb, til grund, idet nævnet herved blandt andet lagde vægt på, at ansøgeren aldrig havde forsøgt dette, og idet nævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgerens ægtefælle havde en sådan særlig status og indflydelse, at det måtte befrygtes, at myndighederne ikke ville beskytte ansøgeren og hendes børn. I øvrigt lagde nævnet vægt på baggrundsoplysningerne om retstilstanden for kvinder i Syrien. Da Flygtningenævnet således ikke kunne lægge til grund, at myndighederne ville være ude af stand til eller ville afvise at yde ansøgeren og børnene beskyttelse mod ægtefællens eventuelle overgreb, var betingelserne i udlændingelovens § 7 for at meddele opholdstilladelse ikke opfyldt. BR 7/10

Nævnet **stadfæstede** den **18. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1953, og et barn. Indrejst i marts 1997. **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens senest afgivne forklaring til grund for sagen, selv om der var visse divergenser i forhold til ansøgningen af 1. juni 1994 fra Pakistan. Flygtningenævnet kunne herefter lægge til grund, at ansøgeren indtil 1991 udførte begrænsede aktiviteter for Den afghanske nationale modstandsbevægelse i form af uddeling af løbesedler, og at hun i den anledning blev anholdt af det hemmelige politi i 1991, og at hun under fængselsopholdet på fem måneder var udsat for fysiske overgreb. Det blev endvidere lagt til grund, at hun og hendes familie forlod hjemlandet i 1994, idet de bosatte sig i Pakistan, men at de ret kort tid efter vendte tilbage til Afghanistan. Efter endnu et års ophold i Pakistan søgte hun asyl i Danmark. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved sin udrejse fra Afghanistan, der fandt sted i 1996, var konkret eller individuelt forfulgt af de nuværende magthavere som følge af sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet fandt ej heller tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko for forfølgelse fra de nuværende magthavere, at der var grundlag for at meddele hende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at der ikke var oplysninger, der tydede på, at de nuværende magthavere var gjort bekendt med ansøgerens aktiviteter i 1991, at disse aktiviteter som nævnt var begrænsede, og at den afghanske nationale modstandsbevægelse ikke var omtalt i baggrundsoplysningerne. Det forhold, at ansøgeren var en veluddannet kvinde fandtes ikke i sig selv asylbegrundende. BR 7/11

Nævnet meddelte den **20. oktober 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1966, og to børn. Indrejst i maj 1997. Ansøgeren havde flere gange forsøgt at opnå skilsmisse fra ægtefællen. Ansøgeren havde således 3 gange rettet henvendelse til Civilretten herom, men der blev ikke oprettet en sag, da ægtefællen ikke ville medvirke til skilsmissen. Ansøgeren havde haft et forhold til en anden mand, og dette forhold var kommet til ægtefællens kendskab, der herefter anmeldte forholdet til myndighederne. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerens oplysninger om sin rejserute, herunder sit kortvarige ophold i Sverige var præget af unøjagtighed og utroværdighed. På trods heraf fandt **Flygtningenævnets flertal** ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at hun har været sin ægtefælle utro, og at hun i den anledning udrejste af hjemlandet tillige med sine to børn uden ægtefællens samtykke. Det kunne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke afvises, at ansøgeren som følge heraf ville kunne udsættes for grove repressalier fra familiemedlemmers side uden, at hun havde mulighed for at søge beskyttelse herimod hos de iranske myndigheder, eller at hun ville være i risiko for en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf herfor. BR 7/12

6.4 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af den pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen må antages at have samme behov for beskyttelse som denne.

I de tilfælde, hvor ansøgeren indrejser efter hovedpersonen, er det en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse.

Fællesbørn blev tidligere af Udlændingestyrelsen altid meddelt samme status som hovedpersonen, uafhængigt af, hvornår de indrejste. I marts 1998 besluttede Udlændingestyrelsen imidlertid på baggrund af nogle konkrete sager at ændre praksis vedrørende fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, således at der nu meddeles barnet/børnene konsekvensstatus efter samme retningslinier som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til sidstindrejste således, at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som sidstindrejste.

Der henvises i øvrigt til 6. beretning, s. 74-75.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** den **31. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1943. Indrejst i oktober 1996. I 1993 udrejste ansøgeren og hans ægtefælle af Sool-regionen til Etiopien. I 1994 rejste ansøgerens ægtefælle til Danmark. Ansøgeren kunne ikke rejse med af økonomiske årsager. I april 1995 blev ansøgerens ægtefælle meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren havde ikke tid til at søge om familiesammenføring før februar 1996, idet han skulle passe sin 17-årige søn. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren forud for udrejsen af Somalia var udsat for en konkret og individuel forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om Sool-regionen, herunder forholdene for medlemmer af Darood Dulbahante klanen, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren, der var hjemmehørende i Sool-regionen, kunne vende tilbage til denne region, uden at blive udsat for en asylbegrundende forfølgelse. Under hensyn til at ansøgeren var indrejst i Danmark mere end 1½ år efter sin ægtefælle sammenholdt med den tidsmæssige sammenhæng mellem ægtefællens opnåelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og tidspunktet for ansøgerens ansøgning om familiesammenføring, fandt **Flygtningenævnets flertal** ikke grundlag for at meddele ansøgeren asyl i konsekvens af den hustruen meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 7/13

Nævnet meddelte den **17. september 1998** konsekvensstatus **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1967, og tre børn. Indrejst i maj 1996. Ansøgeren var etnisk tajik fra Kabul. Ansøgeren var uddannet børnehavelærerinde, og hun var medlem af en fagforening, der var stiftet af PDPA. Ansøgeren var ikke medlem af PDPA, men hendes ægtefælle var medlem af partiet, og ansøgeren blev på grund af ægtefællens forhold anset for at være kommunist. To måneder efter Mujahedins magtovertagelse forlod ansøgeren og ægtefællen Kabul og rejste til Mazar Sharif. Under opholdet i Mazar Sharif blev bopælen opsøgt af personer fra Mujahedin, der spurgte efter ansøgerens ægtefælle og ansøgeren. Ansøgerens ægtefælle forlod herefter hjemlandet. Ansøgeren kunne ikke rejse samtidig med ægtefællen, idet agenten havde meddelt hende, at det ville være for besværligt. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen af Afghanistan. Ansøgerens ægtefælle udrejste af Afghanistan i slutningen af 1994 og fik den 4. august 1995 opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren og ansøgerens tre mindreårige børn udrejste af Afghanistan cirka tre måneder efter ægtefællen. Efter at ansøgeren havde fundet ud af, hvor ægtefællen var og fået de nødvendige tilladelser, indrejste ansøgeren i Danmark, hvor hun fik opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. På den baggrund fandt nævnet, at der i konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse også burde meddeles ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt i den forbindelse ikke, at det burde tillægges afgørende betydning, at ansøgeren først søgte asyl godt et år efter sin indrejse i Danmark. BR 7/14

Nævnet **stadfæstede** den **20. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1934. Indrejst i september 1997. Ansøgeren var etnisk serber, og ægtefællen var etnisk kroat. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i december 1995 og blev i april 1997 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren blev i august 1997 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgeren blev i 1992 i forbindelse med tvunget vagtarbejde tilbageholdt i 2-3 timer af civilklædt muslimsk paramilitær og under tilbageholdelsen udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev af den muslimske hær tvunget til at grave skyttegrave i perioden 1992-1994. Fra april 1992 til juni 1993 blev ansøgerens bopæl dagligt ransaget af paramilitære muslimske soldater. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren ved udrejsen fra Bosnien-Hercegovina havde været udsat for sådanne konkrete og individuelle overgreb, at det i sig selv kunne medføre, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i den serbiske del af Bosnien-Hercegovina, hvor han havde ophold inden udrejsen. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i kraft af ægtefællens flygtningestatus i Danmark, og nævnet henviste herved til forskellen på tidspunkterne for de pågældendes indrejse i Danmark. BR 7/15

6.5 Samlet udsendelse af ægtefæller

Sager vedrørende ægtefæller af samme nationalitet, der var gift ved indrejsen og er indrejst samtidig, behandles samlet i nævnet. Opfylder blot den ene ægtefælle betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, meddeles den anden ægtefælle opholdstilladelse med samme status (konsekvensstatus), selv om den pågældende ikke har noget selvstændigt asylmotiv. Meddeles de pågældende afslag på opholdstilladelse, fastsættes en sædvanlig udrejsefrist i forbindelse med afgørelsen. Flygtningenævnet anfører i denne situation ikke, at de pågældende skal udsendes samlet, idet begge uafhængigt af hinanden antages at kunne tage ophold i deres hjemland.

Er ægtefællerne ikke indrejst samtidig, og er den førstindrejste ægtefælles sag ikke endeligt afgjort på tidspunktet for den anden ægtefælles indrejse, vil sagerne blive søgt behandlet samlet i nævnet. Såfremt det ikke viser sig muligt at behandle sagerne samlet, og den førstindrejste ægtefælle bliver meddelt afslag, kan nævnet undlade at fastsætte en udrejsefrist med en bemærkning om, at ”der for tiden ikke fastsættes en udrejsefrist, idet det over for nævnet er oplyst, at ansøgerens ægtefælle har indgivet ansøgning om opholdstilladelse”.

Hvis en gift asylansøger allerede har opholdstilladelse på andet grundlag, men meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, træffes der bestemmelse om tvangsmæssig udsendelse med en tilføjelse om, at ”der for tiden ikke fastsættes nogen udrejsefrist, idet ansøgeren har opholdstilladelse på andet grundlag”. Det samme gælder, hvis der verserer en sag om opholdstilladelse på andet grundlag, idet udrejsefristen vil blive fastsat ved afgørelsen af den verserende sag.

Er der tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen og har opretholdt samlivet i Danmark, tager nævnet ex officio forbehold om samlet udsendelse. I forbindelse med beslutningen om tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis X-land og Y-land tilføjes således en bemærkning om, at ”opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis X-land og Y-land, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed”.

Til illustration kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **1. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar. Den mandlige ansøger var statsborger fra Armenien og født i 1967. Den kvindelige ansøger var statsborger fra Aserbajdsjan og født i 1967. Indrejst i 1997. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at antage, at den mandlige ansøger ville være i risiko for ved en tilbagevenden til hjemlandet at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. For så vidt angik den kvindelige ansøger, hvis moder var etnisk aserbajdsjaner, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til Aserbajdsjan uden risiko for asylbegrundende forfølgelse. Nævnet fandt endvidere, at den kvindelige

ansøger ville kunne indrejse i Armenien sammen med sin ægtefælle og opnå opholdstilladelse der i kraft af ægteskabet. Nævnet lagde herved også vægt på, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke fandt myndighedsovergreb sted over for blandede ægteskaber. Nævnet bestemte i afgørelsen, at den mandlige ansøger kunne udsendes tvangsmæssigt til Armenien, og at den kvindelige ansøger samt et barn kunne udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan. Nævnet bestemte videre, at der som betingelse for tvangsmæssig udsendelse forud skulle have være etableret mulighed for, at begge ægtefæller kunne udrejse til et af de nævnte lande, herunder at begge ægtefæller havde opnået eller kunne opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke havde ønsket at benytte sig af denne mulighed. BR 7/16

Viser det sig efterfølgende, at betingelserne for samlet udsendelse ikke kan opfyldes, vil det som udgangspunkt ikke være et forhold af asylrelevant karakter, der kan medføre, at asylsagen genoptages. Derimod vil det kunne være et forhold, der kan begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, på grund af udsendelseshindringer.

Såfremt ægteskabet først er indgået under opholdet i Danmark, og hvor dette er sket på et tidspunkt, hvor de(n) pågældende ikke havde en berettiget forventning om at kunne opnå opholdstilladelse, har nævnet ikke taget forbehold om samlet udsendelse. Nævnet har i disse situationer i flere tilfælde efterfølgende modtaget en anmodning om genoptagelse under henvisning til, at udsendelse vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Dette er efter Flygtningenævnets opfattelse ikke tilfældet.

6.6 Bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Det er en betingelse for ophør af en opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredjeland, jf. § 17, stk. 3.

I henhold til § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at klageren havde opgivet bopælen her i landet og frivilligt taget ophold i hjemlandet, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** den **6. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1963. Klageren var i 1987 blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto) efter at være flygtet fra urolighederne på Sri Lanka. I april 1996 rejste klageren tilbage til Sri Lanka for at besøge sin syge moder. Kort efter udrejsen blev klageren ved folkeregisteret registreret som værende udrejst af Danmark. Under opholdet i Sri Lanka boede ansøgeren hos sin ægtefælle, med hvem han fik et barn. I oktober 1997 indrejste klageren igen i Danmark. Klagerens ægtefælle og barn forblev i Sri Lanka. Klageren havde over for advokaten og under nævnsmødet forklaret, at han i august 1996 agtede at vende tilbage til Danmark, men at han var blevet forhindret deri af LTTE, der havde tilbageholdt ham i et år. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at klageren over for nævnet havde forklaret overbevisende om sine forhold. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at klageren under opholdet i Sri Lanka havde været tilbageholdt i et år af LTTE. Det blev herved bemærket, at forklaringen herom først var fremkommet i advokatindlægget, og at forklaringen i øvrigt fremstod som usandsynlig. Flygtningenævnet lagde efter sagens oplysninger til grund, at klageren efter udrejsen fra Danmark i april 1996 havde opgivet sin bopæl i Danmark og taget frivilligt ophold i hjemlandet. Nævnet havde herved lagt vægt på varigheden af opholdet i Sri Lanka på cirka 1 ½ år, og på at klageren havde boet hos sin familie. Hensynene i udlændingelovens § 17, stk. 2, talte ikke mod at anse opholdstilladelsen for bortfaldet, navnlig under hensyn

til, at klagerens ægtefælle og barn fortsat var bosat på Sri Lanka. Flygtningenævnet tiltrådte herefter, at styrelsen havde truffet afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1-3. BR 7/17

Nævnet **stadfæstede** den **22. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1967. Klageren indrejste i Danmark i maj 1988 og blev i november 1988 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren udrejste til Syrien i juni 1995. Efter 2-4 måneders ophold i Syrien rejste klageren til Libanon for at ordne sin skilsmisse. Indtil genindrejsen i Danmark i august 1997 opholdt klageren sig dels i Libanon, dels i Syrien. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren havde været udrejst af Danmark fra i hvert fald den 5. juni 1995 til den 7. august 1997. Betingelserne for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, var således opfyldt. Flygtningenævnet fandt på det foreliggende grundlag ikke, at klageren kunne anses for at have opnået beskyttelse i Syrien. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren under fraværet fra Danmark blandt andet havde haft ophold i Libanon og her havde givet møde i retten i forbindelse med en skilsmissesag. Under disse omstændigheder fandtes klageren at måtte anses for at have opnået beskyttelse i Libanon. Betingelserne efter udlændingelovens § 17, stk. 3, for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet var derfor også opfyldt. BR 7/18

Nævnet **stadfæstede** den **16. december 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Chile, født i 1951 (M) og 1953 (K). Klagerne indrejste i september 1977 og blev i maj 1978 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerne udrejste til Mozambique i oktober 1987, og i april 1992 genindrejste klagerne i Danmark. I januar 1994 udrejste klagerne til Chile. Den mandlige klager genindrejste i Danmark i august 1997. Ved indrejsen var den pågældende i besiddelse af et chilensk nationalitetspas gyldigt indtil den 6. august 2001, som han uden problemer fik udstedt i august 1991 på den chilenske ambassade i Portugal. Som begrundelse for ansøgningen om bevarelse af opholdstilladelsen i Danmark anførte klageren nødvendigheden af at bevare opholdstilladelsen som følge af tilknytningen til danske virksomheder. Klageren anførte endvidere i ansøgningen, at familien havde opholdt sig i Chile siden januar 1994, og at det ikke var meningen, at familien skulle komme til Danmark igen, men at forholdene i Chile ikke var blevet bedre. I marts 1998 indrejste klagerens ægtefælle. Klagerne mødte ikke op til nævnets behandling af sagen, men det blev lagt til grund, at de var blevet behørigt indkaldt.**Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at udsætte behandlingen af sagen. Nævnet lagde herved vægt på de i sagen gengivne oplysninger om klagernes adresseforhold sammenholdt med, at klagerne ikke til Flygtningenævnet eller Udlændingestyrelsen havde givet oplysninger om en eventuel ny adresse. Det fremgik af sagen, at klagerne udrejste til Chile den 1. januar 1994. Den mandlige klager indrejste på ny i Danmark den 24. august 1997, og den kvindelige klager indrejste efter det oplyste i marts 1998. Begge klagere havde således opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Nævnet lagde ligeledes til grund, at klagerne ved udrejsen til Chile opgav deres bopæl i Danmark, samt at klagerne frivilligt tog ophold i Chile. Betingelserne for at anse klagernes opholdstilladelse for bortfaldet var herefter opfyldt, jf. herved udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3. Flygtningenævnet fandt, at der ikke var oplyst omstændigheder, som talte for, at opholdstilladelsen alligevel ikke skulle anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 2. BR 7/19

Nævnet stadfæstede samme dag afgørelserne vedrørende ovennævnte ansøgeres to sønner, der begge var fyldt 18 år. Begge sønner havde siden januar 1994 opholdt sig i Chile. BR 7/20

Som eksempel på, at nævnet har fundet, at klageren har opgivet bopælen i Danmark og har opnået beskyttelse i et tredjeland kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** den **22. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig ansøger fra Irak, født i 1944. Klageren indrejste i Danmark i juli 1991, og i marts 1992 blev den pågældende meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren udrejste til Storbritannien i oktober 1994, og i juni 1996 søgte klageren om forlængelse af sin opholdstilladelse her i landet. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at klageren udrejste til Storbritannien i oktober 1994 og tog ophold dér. Videre fremgik det, at klageren nu er meddelt tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse i dette land. Flygtningenævnet anså herefter den her i landet meddelte opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, for bortfaldet, jf. udlændingelovens 17, stk. 1, jf. stk. 3. BR 7/21

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at klagerne havde opnået beskyttelse i et tredjeland, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **ophævede** den **5. februar 1998** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende et ægtepar, der var statsløse kurdere fra Libanon, født i 1958 (M) og 1961 (K). Klagerne var indrejst i Danmark i april 1989. I foråret 1994 rejste klagerne til Syrien, idet den mandlige klagers fader var blevet dræbt ved en trafikulykke. Klagerne opholdt sig herefter i Syrien for at bistå den mandlige klagers moder og for at føre en erstatningssag mod den person, som havde påkørt faderen. I august 1996 indrejste den kvindelige ansøger i Danmark på ny, og i januar 1997 indrejste den mandlige ansøger på ny.**Flygtningenævnet** fandt betingelserne for bortfald i udlændingelovens § 17, stk. 1, opfyldt. **Flygtningenævnets flertal** lagde til grund, at klagerne havde opnået en række tilladelser til kortvarige ophold i Syrien istemplet deres danske konventionspas. Flertallet lagde klagernes forklaring om baggrunden for deres ophold i Syrien samt forholdene under deres ophold i Syrien, herunder at de ikke ville kunne opnå opholdstilladelse i Syrien, til grund. Flertallet henviste herved blandt andet til en i sagen fremlagt telex fra april 1996 fra den danske ambassade i Damaskus, som konkluderede, at ambassaden fandt det usandsynligt, at klagerne skulle kunne opnå opholdstilladelse i Syrien, og at de, såfremt de skulle blive antruffet af de syriske pas- og immigrationsmyndigheder, formentlig risikerede deportation i givet fald overvejende sandsynligt til Danmark på grund af deres danske rejsedokumenter, alternativt til Libanon. Flertallet fandt efter de generelle baggrundsoplysninger om forholdene i Syrien samt på den ovenfor anførte baggrund, ikke grundlag for at antage, at klagerne havde opnået den fornødne beskyttelse i Syrien, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. BR 7/22

Nævnet **ophævede** den **20. marts 1998** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1932. Klageren indrejste i december 1992 og blev i oktober 1993 sammen med sin ægtefælle meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter at være blevet skilt fra ægtefællen opholdt han sig fra 1994 til 1997 i to perioder af i alt cirka 26 måneders varighed uden problemer i Syrien hos sin derboende broder. Flygtningenævnets flertal fandt efter indholdet af Udenrigsministeriets notat af 7. marts 1997, der henviser til ministeriets tidligere notater af 24. juni 1993, 11. april 1995 og 2. januar 1996, - uanset oplysningerne om klagerens uproblematiske ophold i Syrien – ikke med fornøden sikkerhed at kunne statuere, at klageren ville være beskyttet mod tilbagesendelse til Irak, såfremt han på ny indrejste i Syrien efter at have mistet sin opholdstilladelse i Danmark. Flertallet fandt derfor ikke, at betingelsen i udlændingelovens § 17, stk. 3, for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet var opfyldt. Et mindretal af Flygtningenævnets medlemmer fandt af de grunde, der var anført af Udlændingestyrelsen, at betingelserne i udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1, for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet, for så vidt var opfyldt. Mindretallet fandt imidlertid, at oplysningerne om klagerens personlige og familiemæssige forhold måtte føre til, at der ikke burde ske bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Der var således enighed i Flygtningenævnet om at ophæve Udlændingestyrelsens afgørelse, og ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var således fortsat gældende. BR 7/23

Der henvises endvidere til nævnets afgørelse af 21. juli 1998, der refereret i kapitel 11.

Som eksempel på, at nævnet fandt, at betingelserne i udlændingelovens § 17, stk. 2, var opfyldt, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **ophævede** den **10. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Vietnam, født i 1972. Klageren indrejste i maj 1989 og blev i september 1989 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** fandt, at betingelserne i udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3, for, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 var bortfaldet, var opfyldt. Det blev herved bemærket, at Tyskland ifølge konventionen om overførsel af ansvar for flygtninge havde overtaget ansvaret for klageren. Efter udlændingelovens § 17, stk. 2, kunne det imidlertid efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. I den foreliggende sag var klageren indrejst i Danmark i maj 1989 som kvoteflygtning. Hendes forældre og 4 søskende havde ligeledes bopæl i Danmark. Klageren boede i Danmark indtil foråret 1992, hvor hun rejste til Tyskland, idet hun havde indgået ægteskab. Klageren rejste tilbage til Danmark i april 1997 og blev den 28. maj 1998 separeret fra sin ægtefælle, som hun ønskede skilsmisse fra. Klageren havde således ikke længere nogen tilknytning til Tyskland. Klageren havde efter det oplyste ingen tysk omgangskreds, ligesom hun ikke havde lært tysk. Klagerens barn havde ikke gået i tyske institutioner. Under disse omstændigheder

fandt nævnet, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. BR 7/24

6.7 Inddragelse/nægtelse af forlængelse.

I medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, herunder efter §§ 7 eller 8 var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, gælder ifølge § 19, stk. 2, ikke for udlændinge, der er omfattet af §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, og som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år. Det bemærkes, at § 19, stk. 2, ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev ophævet. Denne ændring trådte i kraft den 1. januar 1999 og berører således ikke denne beretningsperiode.

§ 19, stk. 1, nr. 1, er i sin nuværende udformning affattet ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven og finder ikke anvendelse på udlændinge, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse inden bestemmelsens ikrafttræden, jf. ændringslovens § 3. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at sigtet med den ændrede formulering af § 19, stk. 1, nr. 1, hvorved det nu udtrykkeligt fremgår af lovbestemmelsen, at denne også finder anvendelse på opholdstilladelser meddelt efter §§ 7 og 8, var en stramning af den hidtidige praksis vedrørende inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge, ifølge hvilken udlændingemyndighederne alene havde ment at kunne anvende § 19, stk. 1, nr. 1, i tilfælde af åbenbart misbrug. Inddragelse af en opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 vil efter ændringen kunne ske i alle tilfælde, hvor det på baggrund af de foreliggende oplysninger må vurderes, at den pågældende ikke længere vil være i en konkret, individuel risiko for asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, og hvor de tidsmæssige betingelser, jf. § 19, stk. 2, er opfyldt.

Ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev tillige reglerne om beregningen af den i § 19, stk. 2, nævnte treårs frist ændret, således at fristen for så vidt angår flygtninge regnes fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 27, stk. 2, jf. stk. 1, og ikke som hidtil fra tidspunktet for indgivelse af ansøgning om asyl.

Efter § 19, stk. 3 kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

I vurderingen af, om en opholdstilladelse skal inddrages, skal hensynene i udlændingelovens § 26 vedrørende bl.a. udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og udlændingens personlige forhold inddrages, jf. § 19, stk. 5.

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., at en tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på varigt ophold kan nægtes forlænget, såfremt der er grundlag for at inddrage den efter § 19.

Flygtningenævnet har i 1998 behandlet fire sager vedrørende inddragelse/nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, fordi grundlaget for ansøgningen eller tilladelsen ikke længere var til stede.

I de tre sager var ansøgerne indrejst og havde søgt om asyl forud for ikrafttræden af lov nr. 382 af 14. juni 1995, hvorfor de skulle vurderes efter de dagældende regler om inddragelse/nægtelse af forlængelse. I disse sager ophævede nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Nævnet **ophævede** den **27. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Den pågældende var indrejst i december 1994, og den 19. januar 1996 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.
2. **Flygtningenævnet**udtalte, at klageren var født og opvokset i Sool-regionen i det Nord-vestlige Somalia, hvor blandt andre hans forældre fortsat var bosiddende. Uanset klageren i nogle år forud for udrejsen havde boet i Mogadishu fandtes han at have en sådan tilknytning til Nord-vest Somalia, at hans forhold asylretligt kunne vurderes i forhold til dette område. Klageren havde ikke været medlem af politiske partier eller været politisk aktiv, og han havde ikke haft konflikter med myndighederne. Efter de foreliggende

baggrundsoplysninger var forholdene i Nord-vest Somalia forholdsvis rolige. Særligt for så vidt angår Sool-regionen bemærkede Flygtningenævnet, at nævnet i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, ved skrivelse af 3. december 1997, havde anmodet Udlændingestyrelsen, Dokumentationskontoret, om en udtalelse om blandt andet sikkerhedsforholdene i Sool-området. Udlændingestyrelsens repræsentant havde under nævnsmødet redegjort for det forventede indhold af styrelsens høringssvar. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, fik sin nuværende affattelse ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven. Det fremgår af lovens forarbejder, at ændringen er udtryk for et ønske om at gennemføre en opstramning af praksis vedrørende inddragelse af opholdstilladelse til flygtninge. Inddragelse af en opholdstilladelse vil herefter kunne ske, hvis det på baggrund af de foreliggende oplysninger må vurderes, at den pågældende ikke længere vil være i konkret, individuel risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det fremgår endvidere, at den foreslåede praksisændring ikke finder anvendelse på udlændinge, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse inden bestemmelsens ikrafttræden, jf. ændringslovens § 3. Flygtningenævnet fandt på baggrund heraf, at klageren, der var indrejst i Danmark den 2. december 1994 og havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, var indrejst før lovændringen, og at spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen herefter skulle bedømmes på grundlag af den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingeloven af 1983. Af forarbejderne til denne bestemmelse fremgår blandt andet, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 kun bør inddrages, såfremt de omstændigheder, der begrundede anerkendelsen som flygtning her i landet, klart er bortfaldet, således at det må anses for åbenbart ugrundet, at den pågældende ikke ophører med at opholde sig her i landet som flygtning. Det fremgår endvidere af Per Sørensen udvalgets 3. betænkning af 1992, at der – så vidt det er bekendt – aldrig uden for svigstilfælde er sket inddragelse af opholdstilladelse meddelt i medfør af § 7, og der er som årsag hertil blandt andet henvist til, at Udlændingestyrelsen på baggrund af forarbejderne til 1983-loven alene har ment at kunne anvende bestemmelsen i tilfælde af åbenbart misbrug. Efter sagens oplysninger og henset til den verserende høring om forholdene i Sool-regionen, som var klagerens hjemegn, fandt Flygtningenævnet ikke, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse var bortfaldet med en sådan klarhed, at betingelserne for inddragelse af hans opholdstilladelse i medfør af den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, således som denne bestemmelse må forstås på baggrund af lovens forarbejder, var opfyldt. BR 7/25

Nævnet **ophævede** den **6. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien, født i 1975. Indrejst i februar 1995 og i april 1996 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var indrejst den 19. februar 1995 og havde søgt om asyl den 20. februar 1995, det vil sige forud for ikrafttræden af lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven, blandt andet udlændingelovens §§ 19 og 27. Spørgsmålet om nægtelse af at forlænge/indragelse af opholdstilladelse skulle således for hans vedkommende bedømmes på grundlag af de dagældende bestemmelser. Det fulgte af den dagældende § 27, at fristen for at inddrage opholdstilladelsen i medfør af § 19, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, udløb den 20. februar 1998. Flertallet udtalte herefter, at den tidsbegrænsede opholdstilladelse var udløbet den 19. december 1997, klageren havde søgt om forlængelse af sin opholdstilladelse den 13. november 1997 og havde været til samtale i Udlændingestyrelsen den 5. december 1997. Det fremgik ikke af den dagældende § 19 eller af forarbejderne til denne bestemmelse, at fristen kunne suspenderes. Det fremgik af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., at en tidsbegrænset opholdstilladelse skulle forlænges efter ansøgning, med mindre der var grundlag for at inddrage den efter § 19. Flertallet fandt ikke, at den omstændighed, at Udlændingestyrelsen undlod at tage stilling til en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen, kunne bevirke, at den tidsmæssige betingelse i udlændingelovens § 19 suspenderes. Klageren havde således også efter den 19. december 1997 haft legalt ophold her i landet med henblik på varigt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., jf. § 19. Flertallet fandt herefter, at Udlændingestyrelsen efter den 20. februar 1998 var afskåret fra – som en forudsætning for at nægte at forlænge opholdstilladelsen – at beslutte at inddrage opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 19. Allerede med denne begrundelse fandt flertallet, at Udlændingestyrelsens afgørelse af 2. marts 1998 skulle ophæves. BR 7/26

Flygtningenævnet ophævede samme dag Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende ansøgerens forældre med en lignende begrundelse. Med hensyn til ansøgerens moder, der indrejste efter den 16. juni 1995, bemærkede nævnet, at det fulgte af flertallets afgørelse vedrørende ansøgerens fader, at der ikke var grundlag for at inddrage hendes opholdstilladelse, jf. også udlændingelovens § 26. BR 7/27

I oktober 1998 behandlede Flygtningenævnet den første sag vedrørende inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, hvor ansøgeren var indrejst og havde søgt om asyl efter ikrafttræden af lov nr. 382 af 14. juni 1995.

Nævnet **ophævede** den **12. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født 1973 (M) og 1974 (K), samt et barn. Klagerne indrejste i oktober 1995 og blev i juni 1996 meddelt asyl. **Flygtningenævnets flertal** fandt, at grundlaget for asyltilladelsen var klagernes forklaringer under asylsagen, herunder i asylskemaerne. Der var enighed om, at det allerede fremgik af asylskemaet, at den mandlige klager var genindkaldt til militærtjeneste, og at de frygtede, at den mandlige klager skulle udføre krigstjeneste, eller at han ville blive udsat for uforholdsmæssig høj straf for at undlade at efterkomme genindkaldelsen. Det samme flertal fandt endvidere, at grundlaget for at inddrage opholdstilladelsen var til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Der blev herved lagt vægt på, at Armenien ifølge de nu foreliggende baggrundsoplysninger ikke befandt sig i en krigslignende situation, og at den mandlige klager ikke risikerede en uforholdsmæssig straf for militærunddragelse. Et andet flertal fandt, at klagerne havde bestræbt sig på at opnå tilknytning til det danske samfund. De havde deltaget i danskundervisning og talte et rimeligt dansk, og de havde arbejde, som de havde rimelig udsigt til at kunne beholde. Flygtningenævnets flertal tillagde det endvidere vægt, at klagerne, navnlig den kvindelige klager, nærede en udtalt og betydelig subjektiv frygt for at vende tilbage til Armenien. Flertallet fandt således efter en samlet vurdering, at tilbagesendelse ville virke særligt belastende for klagerne, således at afgørelsen om inddragelse skulle ophæves, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, sammenholdt med § 26. BR 7/28

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet tre sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, på grund af urigtigt grundlag. Heraf blev Udlændingestyrelsens afgørelse i et tilfælde ophævet og i to tilfælde stadfæstet.

Nævnet **ophævede** den **18. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mindreårig statsborger fra Etiopien, født i 1985. Indrejst i juli 1994 sammen med en faster. Den 16. december 1994 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Efterfølgende rettede klagerens fader, der var svensk statsborger, henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om, at klageren var etiopisk statsborger. Den 30. juni 1997 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 1, på grund af svig. Klageren, hvis moder var død, boede hos sin faster i Danmark, hvor han tillige havde en onkel samt en yngre broder. Han talte dansk, gik i skole og ønskede at blive i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at det af sagen fremgik, at klageren var blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af oplysninger fra klagerens faster, hvorefter han var somalisk statsborger. Flygtningenævnet lagde på baggrund af faderens oplysninger sammenholdt med den fremlagte fødselsattest til grund, at klageren rettelig var etiopisk statsborger. Det måtte som følge af det anførte lægges til grund, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse var urigtigt. Dette gjaldt, uanset om der i forbindelse med opholdstilladelsen måtte være udvist svig eller ikke. Under hensyn til oplysningerne om klagerens personlige forhold, herunder hans alder, varigheden af opholdet her i landet og hans familiemæssige tilknytning til Danmark, fandtes betingelserne for inddragelse af klagerens opholdstilladelse imidlertid ikke at være opfyldt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26. BR 7/29

6.8 Inddragelse på grund af svig.

Som omtalt i formandsskabets 6. beretning inddrog Udlændingestyrelsen med henvisning til udlændingelovens § 19, stk. 3, i 1997 en række opholdstilladelser i sager, hvor ansøgeren på fingeraftryksforespørgsel til de hollandske asylmyndigheder var blevet identficeret som tidligere asylansøger i Holland.

I efteråret 1997 stadfæstede Flygtningenævnet den første af disse sager.

I 1998 har Flygtningenævnet truffet beslutning i yderligere 41 af disse sager. I en enkelt sag har Flygtningenævnet ophævet Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse, medens Udlændingestyrelsens afgørelse i de øvrige tilfælde er blevet stadfæstet, enten under henvisning til, at Holland kan tjene som 1.

asylland for klageren, eller idet den af klageren til de hollandske asylmyndigheder angivne (anden) identitet lægges til grund, hvorefter klageren ikke anses for omfattet af udlændingelovens § 7.

Nævnet **stadfæstede** den **27. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1971. Klageren indrejste i Danmark i juli 1996 og blev den 30. april 1997 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under asylsagens behandling oplyste klageren, at han stammede fra Kismayo og tilhørte Shikhaal-klanen. På grund af borgerkrigen rejste han til Danmark via Djibuti og Rusland. Udlændingestyrelsen inddrog i november 1997 klagerens opholdstilladelse, idet de hollandske myndigheder havde meddelt, at klageren i marts 1996 søgte asyl i Holland under en anden identitet, og at ansøgningen i oktober 1996 var blevet afslået. Styrelsen anså fortsat klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men anså samtidig Holland nærmest til at yde klageren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren havde overfor de hollandske myndigheder oplyst, at han var født i Mogadishu, og at han tilhørte Marehan-klanen. Under inddragelsessagens behandling oplyste klageren, at han havde søgt om asyl i Holland under en anden identitet, men at det var hans oprindelige intention at søge om asyl i Danmark, hvorfor han ikke havde afventet sagens udfald i Holland. **Flygtningenævnet**lagde til grund, at klageren overfor de danske myndigheder havde oplyst, at han ikke havde søgt asyl i andre lande end Danmark, uanset at han senere havde erkendt, at han i marts 1996 havde søgt asyl i Holland, hvor han havde opholdt sig en periode forud for indrejsen i Danmark. Flygtningenævnet kunne på denne baggrund tiltræde, at klagerens opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, blev opnået ved svig. Af de grunde som var anført i Udlændingestyrelsens afgørelse, tiltrådte nævnet ligeledes, at der ikke forelå sådanne forhold, der kunne begrunde, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse burde undlades, jf. udlændingelovens § 26. Ved vurderingen af om Holland kunne tjene som klagerens 1. asylland, lagde Flygtningenævnet vægt på, at det af en skrivelse fra de hollandske udlændingemyndigheder fremgik, at den hollandske regering indtil nu ikke havde tilbagesendt afviste somaliske asylansøgere til Somalia. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren ved en eventuel tilbagesendelse til Holland ville være beskyttet mod tvangsmæssig udsendelse til Somalia eller til et tredjeland, hvorfra klageren ikke ville være beskyttet mod videresendelse til Somalia, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Under hensyn til, at klageren i Danmark og Holland havde afgivet vidt forskellige forklaringer om blandt andet sin identitet og sin baggrund, kunne Flygtningenævnet ikke lægge vægt på, at klageren nu havde forklaret, at hans intention oprindeligt var at søge om asyl i Danmark. Ved vurderingen af betydningen af længden af klagerens ophold i Danmark tillagde nævnet det betydning, at klagerens relativt langvarige ophold i Danmark alene skyldtes hans urigtige oplysninger ved indrejsen i Danmark. På den anførte baggrund fandt Flygtningenævnet, at Holland måtte anses for 1. asylland for klageren, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. stk. 2. BR 7/30

Nævnet **stadfæstede** den **25. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1968. Indrejst i juli 1996 og den 23. april 1997 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved indrejsen angav klageren at stamme fra Mogadishu og tilhøre klanen Midgan. Efterfølgende blev klageren udfundet på fingeraftryk i Holland, hvor han ifølge oplysninger fra de hollandske asylmyndigheder havde søgt asyl under en anden identitet. **Flygtningenævnet** kunne tiltræde, at det måtte lægges til grund, at klageren havde den identitet og den baggrund, som han havde oplyst overfor de hollandske myndigheder. Det blev herefter lagt til grund, at klageren var født i Burao i Nordvestsomalia, og at han tilhørte klanen Isaaq. Idet det kunne tiltrædes, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse i Danmark på grund af svig, og at der ikke forelå omstændigheder som omhandlet i udlændingelovens § 26, tiltrådte nævnet, at klagerens opholdstilladelse var inddraget. Da der efter de foreliggende baggrundsoplysninger var relativt roligt i Nordvestsomalia, tiltrådte nævnet endvidere, at klageren kunne tilbagesendes til Nordvestsomalia. BR 7/31

Nævnet **ophævede** den **25. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1964. Indrejst juni 1996 og den 13. september 1996 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Styrelsen inddrog klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 1, på grund af svig under henvisning til, at klageren ifølge oplysninger fra de hollandske myndigheder havde søgt asyl i Holland i maj 1993. Klageren havde fået afslag på asyl i Holland, men havde fået opholdstilladelse på andet grundlag. Under kampe i Mogadishu i 1991 havde klageren mistet kontakten med sin ægtefælle, som indrejste i Danmark i august 1994 og i april 1995 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under sit ophold i Holland var klageren blevet bekendt med sin ægtefælles opholdt sig i Danmark, hvorfor han rejste til Danmark, hvor han blev genforenet med ægtefællen. Sammen med ægtefællen havde klageren fire børn, hvoraf det ene barn var

født i Danmark. Klagerens ægtefælle havde aldrig været i Holland, og klageren havde ikke nær familiemæssig tilknytning til Holland. Flygtningenævnet tiltrådte, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3. Nævnet lagde imidlertid til grund, at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og bemærkede, at klageren havde ægtefælle og børn i Danmark. Under hensyn hertil fandt Flygtningenævnet, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse skulle undlades, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1, nr. 2. BR 7/32

Det tidligere Jugoslavien

7.1 Indledning

Konflikten i det tidligere Jugoslavien har siden begyndelsen af 1990'erne medført store flygtningestrømme i Europa og også bragt mange asylansøgere til Danmark. I de senere år har det især været statsborgere fra Bosnien-Hercegovina, der har søgt asyl i Danmark. Udviklingen i området har imidlertid betydet, at der i denne beretningsperiode også har været et betydeligt antal statsborgere fra Kroatien, herunder særligt Østslavonien, og et antal statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, herunder særligt Kosovo-provinsen, der har søgt om asyl her i landet.

I det følgende vil behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, Bosnien-Hercegovina og Kroatien blive omtalt. Der vil blive redegjort for væsentligt baggrundsmateriale, ligesom der med eksempler vil blive redegjort for nævnets praksis i sager vedrørende asylansøgere fra de pågældende lande.

I beretningsperioden traf Flygtningenævnet afgørelse i alt 279 sager vedrørende 502 personer fra Det tidligere Jugoslavien. Sagerne var fordelt således:

	Kroatien	Bosnien-Hercego.	Kosovo-provinsen	Forb.-Jugo. i øvrigt	I alt
Sager	123	115	18	23	279
Personer	235	179	41	47	502

7.2 Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien

7.2.1 Udviklingen i Kosovo-provinsen

Ved indførelsen af en ny forfatning i det tidligere Jugoslavien i 1974 opnåede Kosovo-provinsen en vis autonom status, der indebar, at området fik udstrakt selvstyre og en plads i det fælles præsidentråd. Efter Slobodan Milosevic's magtovertagelse i Jugoslavien blev denne autonome status afskaffet i 1990, og området blev underlagt den centrale jugoslaviske regering i Beograd. Efterfølgende blev en lang række institutioner i Kosovo-provinsen underlagt regeringen i Beograd. Fra begyndelsen af 1990-erne opbyggede de etniske albanere et såkaldt ”parallelt samfund” med albanske institutioner, blandt andet inden for uddannelsessystemet, sundhedsvæsenet, den politiske verden og medierne. I 1992 blev der afholdt præsident- og parlamentsvalg og oprettet et albansk ”skyggeparlament” med lederen af det største parti Kosovo-provinsens Demokratiske Liga (LDK) som præsident. Parlamentet har ikke været samlet, men har fungeret gennem arbejde i underkommiteer.

I Kosovo-provinsen bor cirka 2 millioner etniske albanere, som udgør omkring 90 procent af befolkningen i området.

7.2.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen.

Flygtningenævnet har i de seneste år løbende behandlet ansøgninger fra etniske albanere fra Kosovo-provinsen, der har anført blandt andet politisk aktivitet imod det serbiske styre og diskrimination, undertrykkelse og overgreb fra de serbiske myndigheder som asylgrunde. For så vidt angår tidligere praksis henvises til 5. beretning, side 223 ff. og 6. beretning side 155ff.

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis i perioden fra januar til marts 1998 kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **14. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1968. Indrejst i januar 1997. Ansøgeren var etnisk albaner fra Kosovo-provinsen. Han var ikke medlem af politiske partier, men var i perioden fra 1989 til 1996 med til at viderebringe budskab om afholdelse af demonstrationer for LDK, herunder tre demonstrationer i 1996. Han fungerede endvidere som bud for medlemmer af LDK, herunder tre gange i 1996. Siden 1989 blev ansøgeren jævnligt ført til politistationen, hvor han blev slået. I 1996 blev ansøgeren omkring fem gange tilbageholdt i en til to dage, hvorunder han blev slået og afhørt om medlemmer af LDK. Ved den seneste løsladelse, i juli 1996, fik han besked på at møde igen to dage senere, hvilket han ikke gjorde. I august 1996 blev han fundet af politiet og sendt til en kaserne i Beograd. Herfra blev han sendt til udførelse af militærtjeneste i Granica. To uger senere flygtede han derfra. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, der ikke havde været medlem af noget politisk parti, alene havde udført begrænsede aktiviteter for LDK, og at disse aktiviteter ikke havde profileret ham i forhold til myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke, at den chikane, ansøgeren havde været udsat for, havde været af et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Den omstændighed, at ansøgeren måtte været deserteret fra den jugoslaviske hær, kunne heller ikke begrunde asyl. Det bemærkedes, at Forbundsrepublikken Jugoslavien ikke var i krigstilstand, og at desertører ikke risikerede en uforholdsmæssig straf. Da oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for etniske albanere i Kosovo-provinsen ikke kunne føre til et andet resultat, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR 7/33

Nævnet **stadfæstede** den **16. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, begge født i 1963. Indrejst i november 1996. Begge var etniske albanere fra Kosovo-provinsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger havde været menigt medlem af LDK, og at han i et vist omfang havde fungeret som kurér for LDK. Det blev endvidere lagt til grund, at han som følge af sin kurérvirksomhed havde været frihedsberøvet i cirka tre måneder. Efter løsladelsen i november 1995 havde den mandlige ansøger efter sin forklaring ikke udført aktiviteter for LDK. Ansøgerens forklaring om yderligere tilbageholdelser og afhøringer efter løsladelsen havde ikke været overbevisende og sammenhængende, og ansøgeren havde ikke kunnet give en acceptabel forklaring på, at disse oplysninger først var fremkommet under nævnsmødet. Nævnet forkastede derfor denne del af ansøgerens forklaring. Uanset om ansøgerens forklaring om umiddelbart inden udrejsen i november 1996 at være tilsagt til møde hos politiet blev lagt til grund, fandt Flygtningenævnet på den anførte baggrund ikke, at ansøgeren ved sin udrejse kunne anses for at have været konkret og individuelt forfulgt af grunde, som er omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, som er omfattet af udlændingelovens § 7. Den kvindelige ansøger havde som sit asylmotiv henvist til ægtefællens forhold, og hun opfyldte efter det ovenfor anførte ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De generelle forhold for etniske albanere i Kosovo-provinsen kunne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv begrunde meddelelse af asyl. BR 7/34

Nævnet **stadfæstede** den **17. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1977. Indrejst i december 1996. Ansøgeren var etnisk albaner fra Kosovo-provinsen. Fra 1995 blev ansøgeren beskyldt for ulovlig våbenbesiddelse. Politiet kom derfor flere gange til hans bopæl og søgte efter våben. Ved flere af disse lejligheder blev ansøgeren slået. Nogle få gange blev ansøgeren taget med til politistationen, hvor han blev slået og tilbageholdt i nogle timer. **Flygtningenævnets flertal** fandt, uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgerens families hus havde været udsat for flere ransagninger efter våben i 1995, at ansøgeren i den forbindelse var blevet tilbageholdt og slået, og uanset om myndighederne havde været på ansøgerens bopæl og spurgt efter ansøgeren efter dennes hjemkomst fra Tyskland i november 1996, ikke grundlag for at antage, at ansøgeren

ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere at blive udsat for en sådan konkret og individuel forfølgelse, at han opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal havde herved lagt vægt på, at der ikke under ransagningerne var fundet våben, og på, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. De generelle forhold for albanere i Kosovo-provinsen kunne ikke føre til et andet resultat. BR 7/35

Nævnet meddelte den **27. februar 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1966 (M) og 1968 (K) samt to børn. Indrejst i august 1997. De pågældende var etniske albanere fra Kosovo-provinsen. I 1989 arrangerede den mandlige ansøger og deltog i en demonstration. Det kom til sammenstød med politiet, og ansøgeren mistede i den forbindelse 11 tænder. Han blev tilbageholdt i omkring 14 dage, hvorunder han blev udsat for tortur. Ansøgeren var herefter registreret hos politiet og blev gentagne gange indkaldt til afhøring. Fra 1990 var den mandlige ansøger medlem af LDK, og fra 1993 var han tillige kasserer i den uafhængige fagforening. Ansøgerens aktiviteter for den uafhængige fagforening var fortrinsvis af humanitær karakter og bestod i fordeling af naturalier til trængende albanere. I august 1997 blev ansøgernes bopæl ransaget, i hvilken forbindelse deres personlige dokumenter blev beslaglagt. Den mandlige ansøger blev bragt med på politistationen, hvor han blev tilbageholdt i halvanden dag, hvorunder han blev udsat for tortur, hvorved han i perioder mistede bevidstheden. Ansøgerens onkel bestak en betjent og fik derved ansøgeren løsladt. Det blev onkelen oplyst, at ansøgeren ville blive indkaldt til fornyede afhøringer. Ansøgerne udrejste umiddelbart efter den mandlige ansøgers løsladelse. **Flygtningenævnet** lagde den mandlige ansøgers forklaring til grund. Den mandlige ansøger havde herefter gennem adskillige år været i myndighedernes søgelys og været udsat for alvorlige psykiske og fysiske overgreb som følge af sine aktiviteter for LDK/den uafhængige fagforening. Flygtningenævnet fandt endvidere – også på baggrund af de lægelige oplysninger – at den mandlige ansøger på grund af de overgreb, han havde været udsat for, led af en velbegrundet frygt for yderligere forfølgelse af politisk karakter. BR 7/36

Nævnet meddelte den **5. marts 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1976. Indrejst i december 1995. Ansøgeren var etnisk albaner fra Kosovo-provinsen. Inden han blev indkaldt til session var han med til at arrangere et møde, hvor unge diskuterede, hvordan de kunne undgå at skulle aftjene værnepligt i den serbiske hær. Ansøgeren gik efterfølgende under jorden, idet han fik kendskab til, at han var eftersøgt af politiet. Han blev flere gange søgt på bopælen. **Flygtningenævnets flertal** lagde til grund, at ansøgeren i april 1995 sammen med to kammerater arrangerede et møde om militærunddragelse, hvori der deltog omkring 25 personer. Flertallet lagde til grund, at ansøgeren derefter flere gange var blevet søgt på bopælen af serbisk politi, hvor han dog ikke blev fundet, fordi han ikke længere opholdt sig på bopælen. Flertallet lagde endvidere til grund, at den ene af ansøgerens to kammerater var blevet idømt to et halvt års fængsel. På denne baggrund fandt Flygtningenævnets flertal, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville komme i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vender tilbage, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 7/37

Den 9. marts 1998 udsendte UNHCR en meddelelse, hvori UNHCR – på baggrund af den aktuelle situation i Kosovo-provinsen, herunder stigningen i volden i området – opfordrede regeringer til af humanitære grunde at standse tvangsmæssig udsendelse af afviste asylansøgere fra Kosovo-provinsen.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg drøftede på et møde den 11. marts 1998 den aktuelle situation i Kosovo-provinsen. Der var herefter enighed om, at der ikke for tiden forelå de fornødne oplysninger om situationen til, at der kunne træffes afgørelse i verserende sager. Det blev derfor besluttet at stille behandlingen af de i nævnet verserende sager i bero. Det blev endvidere besluttet, at tvangsmæssig udsendelse af asylansøgere fra Kosovo-provinsen, der var meddelt afslag på asyl, indtil videre skulle stilles i bero.

Som svar på en høring fra Flygtningenævnet fremsendte Udenrigsministeriet den 19. august 1998 en foreløbig udtalelse af 14. august 1998 fra UNHCR.

En mere omfattende rapport kom i form af UNHCR's Position Paper af 25. august 1998. Rapporten omhandler sikkerhedssituationen i Kosovo-provinsen og muligheden for opnåelse af beskyttelse i andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien og nabolande og opregner kategorier af personer, som af UNHCR

antages at være i særlig risiko for forfølgelse. Generelt opfordres modtagerlandene til at undergive asylansøgninger fra personer fra Kosovo-provinsen en konkret og individuel behandling samt til at anerkende, at mange ansøgere vil have velbegrundet frygt for forfølgelse i flygtningekonventionens forstand.

Persongrupperne, der antages at være i særlig risiko for forfølgelse, er følgende:

Etnisk albanske mænd i den våbenføre alder (uden nærmere aldersmæssig afgrænsning). Disse betragtes af myndighederne som aktive medlemmer af UCK eller i det mindste som tilhængere af UCK. Særligt hvis de kommer fra områder, der har været berørt af konflikten. Sådanne personer har været genstand for afhøringer, tilbageholdelser og voldelige overgreb, herunder med døden til følge.

Den etnisk albanske civile befolkning i områder, hvor UCK har haft aktiviteter. Denne antages af myndighederne at være tilhængere af UCK. Den albanske befolknings hjem og ejendele har derfor været genstand for ødelæggelse med henblik på at forhindre deres anvendelse som hjælp til UCK. Dette har resulteret i fordrivelse og overgreb mod og drab på civile.

Slægtninge til kendte eller formodede UCK-medlemmer. Disse har været mål for de serbiske sikkerhedsstyrkers overgreb.

Tidligere UCK-medlemmer (som dog ifølge UNHCR kan være omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde i artikel 1 F).

Ansatte i det parallelle Kosovo- albanske sundhedssystem. Mange af disse har været udsat for chikane og har i nogle tilfælde været tilbageholdt og sigtet for at have støttet UCK med forsyninger og medicinsk hjælp eller uddannelse.

Medlemmer af lokale nødhjælpsgrupper, der hjælper internt fordrevne. Disse har været udsat for overgreb i lighed med ansatte i sundhedssystemet.

Medlemmer af den albanske intelligentsia, herunder journalister, menneskerettighedsforkæmpere, advokater og politikere. Disse betragtes som støtter af UCK eller den albanske sag.

Det understreges i rapporten, at opregningen af persongrupper i særlig risiko ikke er udtømmende og der gøres opmærksom på, at også ikke-myndighedsforfølgelse mod andre persongrupper, herunder etniske serbere, sigøjnere og albanere, der antages at sympatisere med de serbiske myndigheder kan forekomme. Rapporten indeholder endvidere oplysninger om værnepligtsunddragere og desertører fra den jugoslaviske hær. UNHCR konkluderer i rapporten, at situationen i Kosovo-provinsen er usikker og ustabil, at der i voksende omfang finder etnisk begrundet forfølgelse sted, at opnåelse af sikkerhed inden for Forbundsrepublikken Jugoslaviens område for flertallet af de internt fordrevne ikke kan anses for mulig, og at yderligere forværring af situationen forudses. Som følge heraf appellerer UNHCR til lande, der modtager asylansøgere fra Kosovo-provinsen, om at leve op til deres ansvar og yde disse beskyttelse. I et tillæg til rapporten omtales situationen i området mere indgående, herunder hvilke områder, der anses for direkte berørt af konflikten.

På koordinationsudvalgets møde den 26. august 1998 drøftedes de fremkomne oplysninger. Der var i udvalget enighed om, at berostillelsen af sagerne vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen skulle ophæves. Der var endvidere enighed om ex officio at genoptage de sager, hvor nævnet havde meddelt afslag på asyl, og hvor den tvangsmæssige udsendelse havde været stillet i bero.

Med henvisning til UNHCR's Position Paper anmodede Udlændingestyrelsen den 8. september 1998 Udenrigsministeriet om at indhente oplysninger til en nærmere beskrivelse af den førstnævnte risikogruppe – våbenføre mænd. Der ønskedes således oplysninger om aldersgrænser, betydningen af en eventuel militær uddannelse, og hvordan udtrykket ”i det mindste som tilhængere af UCK” skal defineres. Endelig ønskedes oplysninger om, hvilke geografiske områder (med angivelse af kommuner) denne gruppe skal relateres til.

Ved brev af 15. oktober 1998 meddelte UNHCR, at organisationen på grund af den usikre og ustabile situation i Kosovo-pr0ovinsen ikke på daværende tidspunkt kunne fremkomme med yderligere oplysninger, herunder med svar på de via Udenrigsministeriet stillede spørgsmål.

Den 13. oktober 1998 blev der indgået en aftale mellem Slobodan Milosevic og den amerikanske udsending Richard Holbrooke, der indeholdt en række forslag til en fredelig løsning på den alvorlige situation i Kosovo.

De første prøvesager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen blev behandlet i Flygtningenævnet den 23. oktober 1998. Som det fremgår nedenfor, meddelte nævnet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i de tre sager.

Nævnet meddelte den **23. oktober 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1967 (M) og 1974 (K). Indrejst i december 1996 (M) og januar 1997 (K). Ansøgerne var etniske albanere fra Kosovo-provinsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger havde udført politiske aktiviteter i begrænset omfang som menigt medlem af LDK. Der var ikke grundlag for at antage, at ansøgeren havde profileret sig eller på anden måde var kommet i myndighedernes søgelys i den anledning. Ansøgeren havde således alene været tilbageholdt i en time uden at lide overlast, hvorefter han blev løsladt uden yderligere retsskridt. Det blev bemærket, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede straf som følge af, at han unddrog sig mobiliseringen i 1992, idet han senere vendte problemfrit tilbage til hjemlandet, hvortil kom, at forholdet måtte anses for omfattet af amnestilovgivningen. Den kvindelige ansøger havde som asylmotiv henvist til sin ægtefælles forhold. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgerne var konkret forfulgt forud for udrejsen. Når imidlertid hensås til, at den mandlige ansøger var etnisk albaner i den våbenføre alder og kom fra en by i konfliktområdet, samt til baggrundsoplysningerne om den aktuelle fortsat alvorlige situation i Kosovo-provinsen, herunder oplysningerne i UNHCR's Position Paper af 25. august 1998 om særlige risikogrupper, jf. herved også UNHCR's brev af 15. oktober 1998, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden på nuværende tidspunkt ville være i risiko for overgreb af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at imødekomme Udlændingestyrelsens anmodning om at udsætte sagen på tilvejebringelse af yderligere oplysninger vedrørende udviklingen i området. Såfremt der skete afgørende ændringer i de generelle forhold i Kosovo-provinsen, måtte Udlændingestyrelsen henvises til at gå frem efter inddragelsesreglerne i udlændingelovens § 19. BR 7/38

Nævnet meddelte den **23. oktober 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1975. Indrejst i november 1996. Ansøgeren var etnisk albaner fra Kosovo-provinsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen. Ansøgeren var etnisk albaner og kom fra en by i konfliktområdet. Det kunne efter ansøgerens forklaring endvidere ikke udelukkes, at nogle af ansøgerens familiemedlemmer havde støttet UCK. Under hensyn hertil samt til baggrundsoplysningerne om den aktuelle fortsat alvorlige situation i Kosovo-provinsen, herunder oplysningerne i UNHCR's Position Paper af 25. august 1998 om særlige risikogrupper, jf. herved også UNHCR's brev af 15. oktober 1998, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden på nuværende tidspunkt ville være i risiko for overgreb af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at imødekomme Udlændingestyrelsens anmodning om at udsætte sagen på tilvejebringelse af yderligere oplysninger vedrørende udviklingen i området. Såfremt der skete afgørende ændringer i de generelle forhold i Kosovo-provinsen, måtte Udlændingestyrelsen henvises til at gå frem efter inddragelsesreglerne i udlændingelovens § 19. BR 7/39

Nævnet meddelte den **23. oktober 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1974. Indrejst i november 1996. Ansøgeren var etnisk sigøjner fra Kosovo-provinsen. I 1989 og 1990 deltog ansøgeren i ungdomsdemonstrationer sammen med etniske albanere. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde opholdt sig i Kosovo-provinsen siden 1992. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens begrænsede politiske aktiviteter i 1989 og 1990 gav grundlag for at antage, at han i den anledning skulle være i myndighedernes søgelys. Der var heller ikke grundlag for at antage, at han ville risikere straf for udeblivelse fra session, idet dette forhold måtte anses for omfattet af amnestilovgivningen. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne tillægge den fremlagte straffedom betydning, og henviste herved til omstændighederne i forbindelse med dens fremkomst og dens indhold.

Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren var konkret forfulgt ved udrejsen. Ansøgeren, der var etnisk sigøjner, var født og opvokset blandt etniske albanere. Han havde siden 1992 samlevet med en etnisk albaner, med hvem han havde tre børn. Under hensyn hertil og til at ansøgeren var i den våbenføre alder og kom fra en by i konfliktområdet, samt til baggrundsoplysningerne om den aktuelle fortsat alvorlige situation i Kosovo-provinsen, herunder oplysningerne i UNHCR's Position Paper af 25. august 1998 om særlige risikogrupper, jf. herved også UNHCRs brev af 15. oktober 1998, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden på nuværende tidspunkt ville være i risiko for overgreb af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at imødekomme Udlændingestyrelsens anmodning om at udsætte sagen på tilvejebringelse af yderligere oplysninger vedrørende udviklingen i området. Såfremt der skete afgørende ændringer i de generelle forhold i Kosovo-provinsen, måtte Udlændingestyrelsen henvises til at gå frem efter inddragelsesreglerne i udlændingelovens § 19. BR 7/40

Flygtningenævnet modtog efterfølgende UNHCR's Position Paper af 11. november 1998, som opdaterede det tidligere Position Paper af 25. august 1998. Heri blev de tidligere anbefalinger gentaget, og der blev opregnet de samme grupper af personer, som er i særlig risiko for forfølgelse. På grund af den aktuelle våbenhviles skrøbelighed, de langsomme fremskridt med hensyn til politisk stabilitet, den sikkerhedsrisiko for tilbagevendende, som den aktuelle situation indebærer, og risikoen for, at tilbagevenden kan modvirke stabiliseringen af situationen, gentog UNHCR endvidere sin opfordring til ikke at sende afviste asylansøgere tilbage til Kosovo-provinsen.

For så vidt angår de sager, som nævnet ex officio havde genoptaget, besluttede nævnet, at disse skulle udsendes til den konkrete nævnsformand, som herefter skulle tage stilling til, om sagerne kunne behandles på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 53, stk. 5, jf. § 56, stk. 1, eller om sagerne på grund af konkrete omstændigheder skulle udsendes til skriftlig votering blandt nævnets medlemmer.

Inden beretningsperiodens udløb traf nævnet afgørelse i 19 genoptagne sager. Ansøgerne blev alle meddelt § 7, stk. 1, på formandskompetencen.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet meddelte den **22. december 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, begge født i 1963. Sagen var genoptaget, efter at nævnet den 16. februar 1998 havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. (Sagen er refereret ovenfor under pkt. 8.2.2.).**Flygtningenævnet** fandt ikke, at der i en nu fremlagt avisartikel var anført nye væsentlige oplysninger i forhold til de oplysninger, der forelå ved Flygtningenævnets beslutning af 16. februar 1998. Artiklen vedrørte således hovedsageligt situationen omkring anholdelsen af den mandlige ansøger i 1995 og hans moders bøn til ham om ikke at vende tilbage. Moderen havde i denne forbindelse henvist til de generelle forhold i Kosovo-provinsen, herunder drab og ydmygelser. Flygtningenævnet bemærkede, at nævnet ved afgørelsen af 16. februar 1998 havde lagt til grund, at den mandlige ansøger var menigt medlem af LDK, og at han i et vist omfang fungerede som kurér, hvorfor han var frihedsberøvet i cirka tre måneder i 1995. Den kvindelige ansøger havde som asylmotiv henvist til sin ægtefælles forhold. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgerne var konkret forfulgt forud for udrejsen. Når imidlertid hensås til, at ansøgerne var etniske albanere fra en by beliggende i konfliktområdet, at den mandlige ansøger var i den våbenføre alder samt til de foreliggende baggrundsoplysninger om den fortsat spændte situation i Kosovo-provinsen, herunder oplysningerne i UNHCR's seneste Position Paper af 11. november 1998 om særlige risikogrupper, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden på nuværende tidspunkt ville være i risiko for overgreb af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 7/41

7.2.3 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien

Personer fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien har ikke været berørt af konflikten i Kosovo-provinsen, og behandlingen af deres asylansøgninger har således foregået jævnt over hele beretningsperioden.

I beretningsperioden har Flygtningenævnet truffet afgørelse i 23 sager vedrørende personer fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien (end Kosovo-provinsen). I to af disse sager er ansøgerne blevet meddelt opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 7, stk. 1 og § 7, stk. 2. I resten af sagerne er Udlændingestyrelsens afgørelse blevet stadfæstet. Hovedparten af sagerne vedrørte etniske muslimer.

Som eksempler på praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **12. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1973. Indrejst i marts 1997. Ansøgeren var muslim fra Bijelo Polje i Montenegro. Fra 1991/1992 var ansøgeren menigt medlem af SDA. I 1996 blev han genindkaldt til militærtjeneste, men gav ikke møde. Han blev i denne anledning få gange forgæves søgt på bopælen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af myndighederne fem til ti gange i de seneste par år inden udrejsen. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren vel i den forbindelse kunne have været udsat for mishandling i et sådan omfang, som han havde forklaret om til den beskikkede advokat og under nævnsmødet. Det bemærkedes herved, at ansøgeren ikke tidligere havde forklaret herom. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været udsat for overgreb af en sådan karakter og et sådant omfang, at dette måtte anses for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, eller at han risikerede sådan forfølgelse som følge af sit medlemskab af SDA. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren risikerede en uforholdsmæssig straf som følge af, at han havde unddraget sig militærtjeneste, eller at ansøgeren risikerede at skulle forrette aktiv krigstjeneste. BR 7/42

Nævnet meddelte den **22. april 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1952 (M) og 1953 (K). Indrejst i april 1997. Ansøgerne var etniske bunjevac (et mindretal af katolikker med ungarsk baggrund), hvorfor de havde forskellige problemer, herunder med de serbiske myndigheder. I 1988/89 blev ansøgernes ene søn dræbt i en trafikulykke, uden at der blev gjort noget fra myndighedernes side for at opklare sagen. I 1993 blev den mandlige ansøger genindkaldt til aftjening af militærtjeneste, men han gav ikke møde. I 1993 blev den mandlige ansøger under anvendelse af vold og trusler tvunget til at afstå sin café til myndighederne. Efterfølgende fik ansøgerne konfiskeret deres lejlighed. Ansøgernes børn blev i skolen udsat for overgreb, der blev stadig grovere. I 1996/1997 blev børnene udsat for systematisk vold fra læreres og elevers side. Lægehjælp blev dem nægtet. I 1997 blev den kvindelige ansøger efter i en periode at være blevet chikaneret afskediget fra sit job som lærer. I løbet af det seneste år kom politiet ofte til ansøgernes bopæl for at chikanere ansøgerne, ligesom de blev standset og chikaneret på gaden. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne var etniske bunjevac fra Vojvodina. Ansøgernes forklaringer kunne i det hele lægges til grund. Efter forklaringerne havde ansøgerne af etniske grunde været udsat for chikane og overgreb i et omfang, som måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/43

Nævnet **stadfæstede** den **18. maj 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1950. Indrejst i december 1996. I oktober 1996 udrejste ansøgerens ægtefælle fra Serbien, idet han skulle mobiliseres til hæren. På baggrund heraf opsøgte politiet ansøgeren og udsatte hende for chikane, idet hun blev beskyldt for at skjule sin ægtefælle. Ansøgeren blev tillige overfaldet, og hendes bopæl blev ransaget, ligesom hun blev afhørt på politistationen. I slutningen af 1996 blev ansøgeren udsat for voldtægt af flere personer. Ansøgeren genkendte den ene af personerne, som en person, der arbejdede for politiet, og som tidligere havde forulempet hende. **Flygtningenævnet** lagde efter baggrundsoplysningerne til grund, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet ikke ville risikere forfølgelse som følge af sin nu afdøde ægtefælles militærunddragelse. Nævnet lagde ansøgerens forklaring om ransagninger og chikane og om, at hun blev udsat for voldtægt, til grund. Nævnets flertal fandt det imidlertid ikke sandsynliggjort, at voldtægten af ansøgeren var sket som led i myndighedsudøvelse eller med myndighedernes accept. På denne baggrund fandt nævnets flertal, at de overgreb, ansøgeren havde været udsat for, ikke havde haft en sådan karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/44

Nævnet **stadfæstede** den **23. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1964. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren var muslim. Fra 1991 var ansøgeren menigt medlem af SDA. I perioden fra september 1992 til februar 1997 opholdt ansøgeren sig i Danmark, hvor han blev meddelt afslag på asyl. Efter sin tilbagevenden til hjemlandet blev han flere gange indkaldt til afhøring hos politiet, herunder om, hvorvidt han havde ansøgt om asyl i Danmark, og hvorvidt han var i besiddelse af våben. Under den seneste tilbageholdelse blev han truet og udsat for

fysiske overgreb. I december 1997 blev der på hans bopæl afleveret en indkaldelse til reserven. Ansøgeren nægtede at modtage denne. I januar og marts 1998 modtog han indkaldelser til at møde i retten som følge af, at han ikke havde efterkommet indkaldelsen til reserven. Han blev endvidere opsøgt på bopælen, men det lykkedes ham at undslippe. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren efter sin tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien i februar 1997 flere gange var til afhøringer af nogle timers varighed hos politiet blandt andet vedrørende våbenbesiddelse, og at han under en afhøring blev udsat for en vis voldsudøvelse. Disse afhøringer fandtes ikke at have været af en sådan karakter og intensitet, at det kunne karakteriseres som forfølgelse. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren havde unddraget sig en indkaldelse til den jugoslaviske hærs reserve, fandtes der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden ville udsætte sig for forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved efter de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at ansøgeren ikke ville udsætte sig for en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. Det fandtes ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en eventuel genindkaldelse ville blive indsat i tjeneste i Kosovo-provinsen. Flygtningenævnet lagde vægt på, at den angivne genindkaldelse var sket på et tidspunkt, der lå før konflikten i Kosovo-provinsen, og at det var usandsynligt, at ansøgeren som muslim, der havde aftjent sin værnepligt i marinen i perioden fra 1983 til 1984, ville blive indkaldt til tjeneste i Kosovo-provinsen. BR 7/45

7.3 Sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina

For en nærmere redegørelse for udviklingen i Bosnien-Hercegovina og de senere års praksis i sager vedrørende asylansøgere fra Bosnien-Hercegovina henvises til 5. beretning side 73 ff. og 6. beretning side 103 ff.

I løbet af beretningsperioden har nævnet modtaget omfattende baggrundsmateriale vedrørende forholdene i Bosnien-Hercegovina. Det fremgår heraf, at der sker visse fremskridt i fredsprocessen, at der er bedring i landets økonomiske situation, men at menneskerettighedssituationen fortsat lader meget tilbage at ønske. Graden af respekt for menneskerettigheder varierer meget fra område til område, og der er fortsat spændinger mellem de forskellige etniske grupper. I et voksende antal områder, herunder Sarajevo, eksisterer relativt fredelig sameksistens i etnisk blandede samfund. Ikke desto mindre forekommer undertrykkelse, diskrimination og chikane af minoriteter over hele landet, og der er fortsat store problemer med internt fordrevnes mulighed for at vende tilbage til et område, hvor de vil være en del af minoriteten.

Som eksempler på praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte den **14. januar 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1938 (M) og 1944 (K). Indrejst i marts 1997 (M) og juni 1997 (K). Den mandlige ansøger var serber, medens den kvindelige ansøger var kroat. Familien var bosat i Mostar, hvor den mandlige ansøger havde boet siden 1969. Den mandlige ansøger havde en ledende stilling i et større offentligt selskab. I april 1992 mødte H.O.S.-folk op på bopælen for at anholde den mandlige ansøger. Den mandlige ansøger var selv til stede, men de fremmødte H.O.S.-folk havde ikke et nærmere kendskab til ansøgeren. Huset blev ransaget og den kvindelige ansøger meddelte, at den mandlige ansøger kunne træffes den følgende dag. Om natten lykkedes det den mandlige ansøger at flygte til den serbisk kontrollerede del af Mostar og efterfølgende videre til Serbien. Næste dag erfarede kroaterne, at han havde været til stede dagen før. Herefter blev den kvindelige ansøger og hendes datter smidt ud af deres bolig. Efterfølgende forhindrede naboerne den kvindelige ansøger i at søge beskyttelse under granatangreb. I 1994 mistede den kvindelige ansøger sit arbejde, fordi hun var gift med en serber. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaring til grund og fandt, at den mandlige ansøger på grund af sin tidligere ledende stilling i Mostar-området i 1992 måtte flygte fra Bosnien-Hercegovina, fordi H.O.S.-folk ville anholde ham. Nævnet fandt ikke, at det burde kræves, at den mandlige ansøger som serber og med den baggrund, han havde, skulle vende tilbage til føderationsområdet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at det burde kræves, at ægtefællerne tog ophold i Republika Srpska, idet flertallet herved lagde vægt på, at den kvindelige ansøger var kroat, at ingen af dem tidligere havde opholdt sig i området, og at de ingen som helst tilknytning havde til området. BR 7/46

Nævnet meddelte den **16. april 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, begge født i 1958, samt et barn. Indrejst i august 1997. Den mandlige ansøger var født muslim, men ateist af overbevisning. Den kvindelige ansøger var etnisk kroat og katolik af trosretning. Ansøgerne var bosiddende i

Banja Luka, hvor den mandlige ansøger i august 1992 blev afskediget fra sit arbejde, idet han nægtede at deltage i borgerkrigen på serbisk side. Medio september 1992 opsøgte politiet bopælen, som de ransagede i søgen efter våben, hvorefter de førte ansøgeren til politistationen, hvor han blev afhørt under anvendelsen af fysiske overgreb. På et tidspunkt så ansøgeren sin ægtefælle på politistationen, og betjentene truede med at begå overgreb mod hende, hvorefter han underskrev en tilståelse, ifølge hvilken han blandt andet skulle have anstiftet væbnet oprør mod Republika Srpska. Ansøgeren sad efterfølgende fængslet, hvorunder han blev udsat for overgreb. Medio januar 1993 blev han frifundet og løsladt af militærdomstolen i Banja Luka. Medio marts 1993 ankede anklagemyndigheden dommen, hvorfor ansøgeren flygtede til Travnik. Tre måneder senere ankom den kvindelige ansøger ligeledes til Travnik, hvorefter de blev udsat for chikane fra civilbefolkningen på grund af den kvindelige ansøgers etniske oprindelse samt religiøse overbevisning. Den mandlige ansøger blev fritaget for egentlig militærtjeneste, som følge af de overgreb han havde været udsat for, men blev i stedet sat til at udføre tvangsarbejde ved fronten. Ansøgeren bev fængslet fire eller fem gange, idet han nægtede at udføre tvangsarbejde. Medio 1994 rejste ansøgerne til Zenica, hvorfra de udrejste til Tyskland, hvor de havde duldung indtil april 1997. **Flygtningenævnets flertal** fandt efter en samlet vurdering af ansøgernes forhold, herunder navnlig mishandlingen af den mandlige ansøger under hans fængsling samt ægtefællernes forskellige etniske og religiøse baggrund, at ansøgernes subjektive frygt var således begrundet, at det ikke burde kræves, at de vendte tilbagte til Bosnien-Hercegovina. BR 7/47

Nævnet **stadfæstede** den **28. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1966. Indrejst i februar 1997. Ansøgeren var muslim fra Cazin. Fra juni 1994 til august 1994 deltog ansøgeren frivilligt som sygeplejer i Fikret Abdics hær. Ansøgeren bar uniform og var bevæbnet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i nogle måneder, angiveligt i 1994, havde fungeret inden for rammerne af Fikret Abdics hær som sygeplejer. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgeren herved havde profileret sig i en så betydelig grad, at der var grundlag for at antage, at hun ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved tilbagevenden til føderationsområdet. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på den igangværende fredsproces og opbygning af stabiliserende forhold, samt den omfattende amnestilovgivning der var gennemført i føderationsområdet. Det forhold, at ansøgeren i 1997 havde modtaget nogle anonyme trusselsbreve, fandtes ikke i sig selv at være asylbegrundende, idet ansøgeren kunne henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne, såfremt hun blev udsat for overgreb af privat karakter. BR 7/48

Nævnet **stadfæstede** den **12. juni 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1970. Indrejst i august 1995. Ansøgeren var muslim fra Vestbosnien. I forbindelse med krigen i hjemlandet blev ansøgeren mobiliseret i den bosnisk-hercegovinske hær. I maj 1993 deserterede han. Ansøgeren opholdt sig herefter på bopælen. Senere blev han opsøgt på bopælen af repræsentanter fra militæret, der førte ham til et militærfængsel i Velika Kladusa, hvor ansøgeren blev tilbageholdt i syv dage. Ved løsladelsen fik han besked på at vende tilbage til det nationale militær, men efterkom ikke pålægget. Efter at Vestbosnien blev udråbt som selvstændig stat, tilsluttede ansøgeren sig i oktober 1993 Fikret Abdics hær. Han blev senere tilknyttet en speciel enhed, hvor han blandt andet var med til at forsvare nogle vigtige objekter og højtstående personer. Enheden var på 20-25 personer. Ingen af soldaterne i ansøgerens brigade havde nogen rang. I august 1994, i forbindelse med at hjembyen blev indtaget af regeringshæren, flygtede ansøgeren til Turanj i Kroatien. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han i 1993 deserterede fra den bosnisk-hercegovinske hær, og at han herefter tilsluttede sig Fikret Abdics styrker. I begyndelsen forestod han forskellige vagtopgaver og deltog i øvrigt i almindelige kamphandlinger. Ansøgeren havde ingen rang og gjorde tjeneste i en enhed på 20-25 personer. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgeren herved havde profileret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at antage, at han ville være i risiko for asylbegrundende overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet. Efter ansøgerens forklaring fandtes der heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville blive udsat for chikane af en sådan art og intensitet, at den kunne sidestilles med forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. Det bemærkedes, at deserteringen fra den bosnisk-hercegovinske hær i 1993 måtte anses for omfattet af amnestilovgivningen. BR 7/49

Nævnet **stadfæstede** den **1. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1969. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren var etnisk muslim fra Banja Luka. I 1992 blev ansøgeren tilbageholdt i to dage, hvorunder han blev pryglet, fordi han ikke havde meldt sig til hæren. Ansøgeren blev igen fanget af det serbiske politi, der fratog ham det militærudstyr, som han havde til brug for øvelser. I perioden fra foråret 1993 til efteråret 1993 var ansøgeren i en serbisk fangelejr.

Ansøgeren blev løsladt i forbindelse med en udveksling af fanger mellem Serbien og Bosnien-Hercegovina. Fra vinteren 1993 til udrejsen i januar 1998 havde ansøgeren ophold i Sarajevo. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaringer om tilbageholdelserne og opholdet i fangelejr i 1992 og 1993 til grund. Disse overgreb lå således flere år tilbage i tiden. Ansøgeren opholdt sig indtil sin udrejse i januar 1998 i Sarajevo. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at disse overgreb i dag i sig selv kunne anses for asylbegrundende. Ansøgeren havde ikke i øvrigt været udsat for forfølgelse fra myndighedernes side og uanset, at ansøgeren ikke kunne henvises til at tage ophold i sin hjemby, Banja Luka, fandt Flygtningenævnet, at han kunne henvises til at tage ophold i føderationsområdet. BR 7/50

Nævnet meddelte den **8. september 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1957 (M) og 1959 (K). Indrejst i november 1997. Den mandlige ansøger var etnisk kroat og den kvindelige ansøger etnisk serber. Ansøgerne var bosiddende i en landsby nær Foca, hvor den mandlige ansøger i april 1992 blev anholdt og tilbageholdt i to til tre dage, idet han nægtede at gøre militærtjeneste på serbisk side. Efterfølgende blev han pålagt daglig meldepligt til politiet. Medio maj 1992 blev han atter anholdt og tilbageholdt i syv dage. Han blev løsladt med pålæg om daglig meldepligt. I september 1992 blev han på ny anholdt og tilbageholdt indtil omkring maj 1993, hvorunder han blev sat til at udføre tvangsarbejde. Fra et tidspunkt i 1992 og indtil oktober 1992 blev den kvindelige ansøger flere gange anholdt af serbisk politi og ført til politistationen, hvor hun blev tilbageholdt nogle timer, hvorunder hun blev afhørt om ægtefællens opholdssted under anvendelsen af fysiske overgreb. Som følge heraf blev ansøgerens ryg beskadiget, ligesom hun fik nogle tænder slået ud. I oktober 1992 hendes svigerindes datter dræbt og stegt af muslimer, og den kvindelige ansøger blev tvunget til at spise kød fra liget. Efterfølgende tog hun ophold i Doboj. I oktober 1993 blev den mandlige ansøger anholdt af serbisk militærpoliti og indsat i en arbejdslejr, hvorfra det lykkedes ham at undslippe i december 1993. Efterfølgende blev han anholdt af muslimer, i hvilken forbindelse hans kæbe blev brækket. Han blev tilbageholdt indtil marts/april 1994, hvor det lykkedes ham at undslippe. Kort tid efter blev han anholdt af serbisk militær og tilbageholdt i en lejr, hvorunder han blev udsat for fysiske overgreb. I forbindelse med en bombning af Foca i 1995 lykkedes det ham at undslippe, hvorefter han rejste til Makedonien. I 1996 blev han genforenet sin ægtefælle i Doboj, hvor han måtte opholde sig i skjul. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund for sagen. Flygtningenævnet fandt, at den mandlige ansøger under de relativt langvarige anholdelser havde været udsat for grove fysiske overgreb af torturlignende karakter, og at den kvindelige ansøger ligeledes havde været udsat for episoder af særdels belastende karakter. Nævnet fandt herefter ud fra en samlet vurdering, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR 7/51

Nævnet **stadfæstede** den **21. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1975 (K) og 1976 (M). Indrejst i august 1995. Ansøgerne var bosniske muslimer. Såvel den mandlige ansøger som hans brødre var tilknyttet Fikret Abdics hær under borgerkrigen. Ansøgerens brødres tilknytning til Fikret Abdic var blevet omtalt i hjemlandet. Den kvindelige ansøgers fader var kommandant for en del af Fikret Abdics styrker. Den kvindelige ansøger deltog endvidere i indsamling af underskrifter for Fikret Abdic. Under et nævnsmøde i august 1997 besluttede Flygtningenævnet at udsætte sagen med henblik på gennem Udenrigsministeriet at søge oplysningerne om den kvindelige ansøgers faders tilknytning til Fikret Abdics hær bekræftet. I den anledning oplyste Udenrigsministeriet blandt andet, at en af ministeriets kilder havde oplyst, at man var bekendt med den kvindelige ansøgers faders navn, men det kunne ikke bekræftes, at han skulle have været kommandant i Fikret Abdics hær. **Flygtningenævnet** udtalte, at selvom der ifølge baggrundsoplysningerne blev udøvet en vis chikane mod tidligere tilhængere af Fikret Abdic, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne havde profileret sig i en sådan grad, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR 7/52

7.4 Sager vedrørende statsborgere fra Kroatien

7.4.1 Udviklingen i Kroatien

Den 25. juni 1991 erklærede Republikken Kroatien sig uafhængig af resten af det tidligere Jugoslavien, hvilket forårsagede krig med de føderale jugoslaviske myndigheder, og den jugoslaviske forbundshær blev sat ind i Kroatien. Hæren opnåede med hjælp fra blandt andre lokale serbiske styrker kontrol over en række områder, i alt omkring en fjerdedel af det kroatiske territorium, herunder områder, hvor den serbiske befolkning var dominerende.

Den 3. januar 1992 blev der indgået en våbenhvileaftale, og som en del af aftalen blev der i marts 1992 af FN's Sikkerhedsråd udsendt en multinational fredsbevarende militær og civil styrke, U.N. Protection Force (UNPROFOR), til de kroatiske områder, der var besat af serbiske styrker. Fire områder blev oprettet under denne styrkes kontrol, de såkaldte United Nations Protected Areas. Områderne blev kaldt Sektor Øst, Sektor Vest, Sektor Nord og Sektor Syd. Sektor Syd og Nord var beliggende langs grænsen til Bosnien-Hercegovina, Sektor Vest (også kaldet Vestslavonien) var beliggende mellem grænsen til Bosnien-Hercegovina og Ungarn, og Sektor Øst (også kaldet Østslavonien) var beliggende langs grænsen til Serbien. Som et led i aftalen skulle de jugoslaviske styrker forlade de fire områder i løbet af foråret og sommeren 1992, men mange soldater forblev i området og overgik til de såkaldte politistyrker eller specialpolitistyrker. Den 18. juli 1992 udråbte de serbiske ”myndigheder” i de serbisk dominerede områder ”Den Selvstændige Serbiske Republik Krajina”, der ikke opnåede international anerkendelse.

I maj og august 1995 angreb kroatiske styrker de tre FN-beskyttede områder (Sektor Nord, Syd og Vest) og tilbageerobrede områderne fra de serbiske styrker. Efterfølgende var kun Sektor Øst fortsat under serbisk kontrol.

Den 12. november 1995 underskrev den kroatiske regering og de lokale serbiske ledere ”Erdut-aftalen” vedrørende Danube-regionen, der bestod af områderne Østslavonien, Baranja og Vestsirmium. Aftalen indebar, at FN's Sikkerhedsråd skulle etablere en overgangsadministration under FN's ledelse – United Nations Transitional Administration for Eastern Slavonia, Baranja and Western Sirmium (UNTAES) – til at lede regionen, indtil den kunne overgå til fuld kroatisk kontrol. UNTAES bestod af en militær styrke, en civil politistyrke og administrative myndigheder.

UNTAES' mandat, som i første omgang skulle ophøre den 15. januar 1997, blev forlænget i to omgange indtil den 15. januar 1998. En af grundene til forlængelsen var, at fremgangen i den fredelige re-integrering i området var utilstrækkelig. UNTAES blev afviklet den 15. januar 1998, hvorefter Østslavonien kom under fuld kroatisk kontrol.

7.4.2 Aktuelle forhold i Kroatien

Flygtningenævnet har i løbet af beretningsperioden modtaget en lang række rapporter vedrørende forholdene i Kroatien, herunder i Østslavonien og Krajina-området, der kan i den forbindelse navnlig henvises til UNHCR Position Paper af 1. februar 1998 vedrørende behandlingen af asylansøgere fra Østslavonien. Det fremgår heraf, at chikane samt diskrimination med hensyn til ejendomsret og andre forhold karakteriserer hverdagen for mange etniske serbere i Østslavonien. Det påpeges endvidere, at denne adfærd kan være tegn på en bredere og mere rodfæstet diskrimination, der kan tilskrives de kroatiske myndigheder. UNHCR har imidlertid tilkendegivet, at situationen ifølge organisationens opfattelse ikke berettiger til, at etniske serbere meddeles asyl uden en individuel behandling. UNHCR anbefaler i denne forbindelse, at det fra sag til sag nøje vurderes, hvorvidt en asylansøger har været udsat for forhold, der samlet kan betegnes som forfølgelse i flygtningekonventionens forstand.

Flygtningenævnet modtog tillige en rapport fra en norsk interdepartemental delegationsrejse til Kroatien i perioden fra den 10. til den 13. februar 1998, der i det væsentligste beskriver den samme situation, som fremgår af UNHCR’s rapport.

På baggrund af to konkrete sager foranstaltede Flygtningenævnet efterfølgende to høringer. Den 11. marts 1998 anmodede Flygtningenævnet Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt etniske serbere, der stammer fra Krajina-området, kan vende tilbage til henholdsvis Krajina-området og det øvrige Kroatien uden at risikere forfølgelse. Den 7. april 1998 supplerede Flygtningenævnet den nævnte høring, idet Udenrigsministeriet blev anmodet om en udtalelse om, hvorvidt det gør nogen forskel ved vurderingen af, om en ansøger eller hans familie kan vende tilbage til Kroatien uden at risikere forfølgelse, at ansøgeren under hele eller dele af krigen har gjort tjeneste i en serbisk enhed.

Som svar på Flygtningenævnets høringer fremsendte Udenrigsministeriet et notat af 17. juli 1998 samt en række internationale rapporter. I notatet har Udenrigsministeriet sammenfattet oplysningerne i rapporterne vedrørende forholdene i Kroatien, herunder i Krajina-området. Særligt for så vidt angår etniske serbere, der

ønsker at vende tilbage til eller allerede befinder sig i Østslavonien, er der henvist til UNHCR's Position Paper af 11. februar 1998. I notatet og rapporterne er videre anført, at det kroatiske parlament den 25. september 1996 vedtog en lov om generel amnesti, der finder anvendelse på personer, der er anklaget eller dømt for kriminelle handlinger begået i forbindelse med oprør eller væbnede krigshandlinger i Kroatien i perioden fra den 17. august 1990 til den 23. august 1996.

7.4.3 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kroatien.

I det følgende vil der blive redegjort for nævnets praksis i sager vedrørende personer fra henholdsvis Østslavonien, Krajina og andre dele af Kroatien.

7.4.4 Personer fra Østslavonien

Som eksempler på praksis kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte den **6. juli 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Kroatien, født i 1958 (M) og 1956 (K). Indrejst i december 1997. Den mandlige ansøger var etnisk serber, og den kvindelige ansøger var af blandet serbisk/kroatisk herkomst. Ansøgerne kom fra Østslavonien. I perioden fra 1991 til 1995 blev den mandlige ansøger tvangsmobiliseret til at udføre vagtopgaver i den serbiske hær, selvom han var blevet erklæret uegnet til militærtjeneste. Ansøgerne havde i perioder arbejdet uden løn. I perioden fra 1994 til 1996 blev ansøgerne udsat for telefonchikane, idet familien blev truet på livet på grund af deres blandede etniske herkomst. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt, at ansøgerne efter en samlet vurdering var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet lagde herved særlig vægt på ansøgernes blandede etniske herkomst, at ansøgerne som følge heraf havde været udsat for chikane, bestående i blandt andet telefoniske trusler og fratagelse af løn og arbejde, samt at den mandlige ansøger trods sygdom havde været tvunget til at udføre vagtopgaver i civilforsvaret under det serbiske militær. På baggrund heraf fandt flertallet under hensyn til det indtryk, som nævnet under nævnsmødet fik af ansøgernes subjektive frygt for en tilbagevenden til Kroatien, at ansøgerne burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 7/53

Nævnet **stadfæstede** den **19. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kroatien, født i 1964. Indrejst i februar 1998. Ansøgeren var etnisk serber og var i forbindelse med krigens udbrud blevet fordrevet fra sin bopæl i Vukovar. Ansøgerens fader var oprindelig etnisk kroat, men afskrev sin etnicitet og lod sig registrere som serber. I perioden fra 1991 til 1992 gjorde ansøgeren tjeneste i JNA. I perioden fra 1993 til 1995 gjorde ansøgeren tjeneste i den serbiske hær i Kraijina. Ansøgeren var efter kroaternes magtovertagelse blevet chikaneret, blandt andre af tidligere kollegaer.**Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren, der var etnisk serber fra Vukovar i Østslavonien, ikke havde været politisk aktiv, at han ikke havde været udsat for straffeprocesuelle indgreb eller i øvrigt havde haft problemer med myndighederne, at han gjorde frivillig militærtjeneste i JNA og den serbiske Kraijina-hær henholdsvis fra november 1991 til januar 1992 og fra februar 1993 til slutningen af 1995, og at han ikke forud for udrejsen havde været udsat for fysiske overgreb. Den chikane fra kroatiske medborgere, som ansøgeren havde været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Ansøgerens krigstjeneste i den serbiske Kraijina-hær kunne heller ikke i sig selv begrunde asyl. Der lagdes herved vægt på den vedtagne amnestilovgivning. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for etniske serbere i Østslavonien ikke kunne føre til noget andet resultat, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/54

Nævnet **stadfæstede** den **27. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kroatien, født i 1966 (M) og 1972 (K). Indrejst i november 1997. Ansøgerne, der havde bopæl i Osijek, forklarede, at de var etniske serbere og senere, at de var sigøjnere. Ansøgerne blev udsat for verbal chikane, ligesom deres bopæl blev ransaget. Fra 1992 til 1995 var den mandlige ansøger menig soldat i den serbiske hær. Ansøgerne blev udsat for verbal chikane på grund af deres etniske tilhørsforhold, og den kvindelige ansøger blev ved en lejlighed overfaldet af serbiske politibetjente. **Flygtningenævnet** lagde til

grund, at den mandlige ansøger som forklaret havde udført serbisk militærtjeneste. Nævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgerne havde været udsat for en vis chikane. Nævnet fandt ikke, at overgrebet mod den kvindelige ansøger kunne tillægges asylretlig betydning. **Et flertal af nævnets medlemmer**fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb. Flertallet lagde herved vægt på, at den chikane, ansøgerne havde forklaret om, ikke havde haft et sådant omfang, at den kunne betegnes som eller sidestilles med forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7. Vedrørende den mandlige ansøgers tjeneste i de serbiske styrker bemærkede flertallet, at ansøgerens handlinger måtte antages at være omfattet af den vedtagne amnestilovgivning. Flertallet bemærkede videre, at de generelt vanskelige forhold for personer med serbisk baggrund i Østslavonien efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var af en sådan karakter, at disse i sig selv kunne begrunde asyl. Flertallet fandt ikke grundlag for at ændre denne vurdering under hensyn til ansøgernes tilknytning til romani-folket, og flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af yderligere baggrundsoplysninger til belysning af dette forhold. BR 7/55

Nævnet **stadfæstede** den **18. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et serbisk ægtepar fra Kroatien, født i 1965 (M) og 1968 (K). Indrejst i maj 1998. Den kvindelige ansøger arbejdede som lærer i en serbisk skole. Efterhånden faldt antallet af elever drastisk, og lærerne blev enten afskediget eller forflyttet. På et tidspunkt blev det forbudt at undervise på serbisk, ligesom der blev indført kroatiske historiebøger, skrevet af kroater med fascistisk baggrund. Ansøgernes hus lå ved indgangen til landsbyen, som var en ren serbisk landsby omgivet af kroatiske landsbyer. Efterhånden som kroaterne begyndte at vende tilbage til området, blev huset flere gange om ugen udsat for beskydninger og hærværk. Ansøgerne blev udsat for chikane og telefontrusler. I starten af maj 1998 kom tre til fire kroater fra en af nabolandsbyerne til bopælen og truede den mandlige ansøger med kniv for at få ham og familien til at forlade området. Hans moder blev slået. Ansøgeren anmeldte ikke episoden til politiet af frygt for, at gerningsmændene skulle hævne sig på ham. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt, selv om ansøgernes forklaringer i det væsentlige kunne lægges til grund, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flertallet lagde vægt på, at den chikane, ansøgerne havde været udsat for, var blevet udøvet af privatpersoner, og at chikanen ikke kunne antages at have været sket med de kroatiske myndigheders billigelse. Det bemærkedes herved, at ansøgerne ikke søgte myndighedernes beskyttelse i anledning af episoden i begyndelsen af maj 1998. Flertallet fandt ligeledes, at chikanen ikke i sig selv havde haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet bemærkede videre, at ansøgerne ikke havde haft asylbegrundende konflikter med de kroatiske myndigheder. Den mandlige ansøgers deltagelse i serbisk krigstjeneste måtte anses for omfattet af amnestilovgivningen, og uanset de generelt vanskelige vilkår for kroatiske serbere i Østslavonien fandtes disse vilkår efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv at kunne føre til, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/56

Nævnet **stadfæstede** den **25. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kroatien, født i 1959. Indrejst i april 1998. I efteråret 1991 gjorde ansøgeren tjeneste ved det civile landsbypoliti, hvor han navnlig fungerede som sekretær og renskrev rapporter. Han var bekendt med, at der på stationen foregik afhøringer under brug af vold og tortur. Efter januar 1998 blev ansøgeren truet af tilbagevendte etniske rusiner, og han blev af tilbagevendte kroater konfronteret med sin tjeneste som politibetjent. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren fået en UNPSG-rapport fra en af sine tidligere politikollegaer, som blev afhørt i forbindelse med udfærdigelsen af rapporten. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk serber fra Petrovci i Østslavonien, at han ikke havde været politisk aktiv, at han ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb eller i øvrigt havde haft problemer med myndighederne, at han i to en halv måned havde gjort tjeneste i det lokale landsbypoliti i sin hjemby, og at han havde gjort tjeneste som menig soldat i den serbiske Kraijina-hær fra slutningen af 1991 til begyndelsen af 1996 uden dog at være direkte involveret i kamphandlinger. Ansøgerens militærtjeneste måtte i givet fald antages at være omfattet af amnestilovgivningen. Den chikane fra kroatiske medborgere, som ansøgeren havde været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Vedrørende den fremlagte UNPSG-rapport måtte det tillægges vægt, at hverken ansøgeren eller nogen af hans kollegaer var under mistanke for mordet, og at politikollegaen var blevet løsladt. Hertil kom, at der måtte antages at være tale om begivenheder, som i flere år havde været kendt i lokalområdet. De nævnte oplysninger kunne efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke begrunde asyl. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for etniske serbere i Østslavonien heller ikke kunne begrunde asyl, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde

været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/57

7.4.5 Personer fra Kraijina-området

Efter modtagelsen af Udenrigsministeriets svar af 17. juli 1998 på Flygtningenævnets høringer af henholdsvis den 11. marts og den 7. april 1998 traf Flygtningenævnet afgørelse i ca. 25 sager vedrørende personer fra Kraijina-området. Området er defineret som af UNHCR i Position Paper af 21. august 1997 som værende de tidligere FN-beskyttede områder Sektor Nord, Sektor Syd og Sektor Vest (Vestslavonien). I de fleste af disse sager stammer ansøgerne fra byer i Vestslavonien, men var efter 1991 udrejst fra Kraijina-området og havde haft ophold i Østslavonien i en årrække. Langt hovedparten af sagerne vedrørte etniske serbere. Nogle få sager vedrørte personer i etnisk blandede ægteskab og personer af etnisk blandet herkomst.

I alle sagerne har Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempler på praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **28. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kroatien, født i 1964. Indrejst i november 1997. Ansøgeren var etnisk serber fra Orahovica i Vestslavonien. Han var medlem af SDS fra 1990 og knapt et år frem. I perioden fra august til december 1991 deltog han i territorialforsvaret af Vestslavonien. Herefter flyttede han til Baranja. I 1993 og 1995 deltog han periodevis i territorialforsvaret af Østslavonien. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerens kortvarige medlemskab af SDS i 1990 havde medført en politisk aktivitet, der kunne antages at udsætte ansøgeren for personlig risiko. Nævnet lagde efter forklaringen til grund, at ansøgeren fra 1991 først i Vestslavonien og efter ankomsten i februar 1992 i Østslavonien i afgrænsede perioder deltog i territorialforsvaret, primært i sanitetstropperne, men også som vagt og ved fronten. Henset til den vedtagne amnestilovgivning og til, at den chikane i form af navnlig skriftlige trusler, som ansøgeren havde været udsat for, måtte anses for sammenhængende med de generelle, men vanskelige vilkår for etniske serbere i Kroatien, og til at ansøgeren ikke i øvrigt havde haft problemer med de kroatiske myndigheder, fandtes ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Kroatien at risikere en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgerens navn havde været nævnt offentligt i en avis i forbindelse med omtale af personer, der havde deltaget i territorialforsvaret i Vestslavonien, fandtes ikke at kunne medføre en anden vurdering. BR 7/58

Nævnet **stadfæstede** den **29. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kroatien, født i 1974. Indrejst i maj 1998. Ansøgeren, som var etnisk serber fra Vestslavonien, var fra 1991 til 1992 frivillig i en selvbestaltet gruppe, som deltog i territorialforsvaret. Fra 1992 til 1993 var ansøgeren frivillig i en politienhed under Republikken Serbisk Krajina. Fra 1993 til 1995 var ansøgeren med i en specialenhed. I maj 1998 var ansøgerens ven blevet anholdt af det kroatiske politi, fordi han havde været med i territorialforsvaret i 1991. Vennen var blevet afhørt om enhedens aktiviteter og de andre medlemmer. Ansøgeren mente derfor, at han var eftersøgt af det kroatiske politi. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af asylansøgningsskemaet, at det var ansøgerens deltagelse i specialenheden, som interesserede det kroatiske politi, hvilket var årsagen til ansøgerens udrejse. Under mødet i Flygtningenævnet præciserede ansøgeren, at den umiddelbare årsag til, at han forlod Kroatien og rejste til Danmark for at søge asyl, var afhøringen at ansøgerens ven i maj 1998 om ansøgerens gruppes aktiviteter i 1991 i Pakrac i Vestslavonien. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at vennen var blevet løsladt efter afhøringen, og at ansøgeren herefter indrejste i Kroatien fra Serbien, inden han på ny udrejste. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på den amnestilovgivning, som blev vedtaget i 1996 i Kroatien. Der var ikke i de seneste baggrundsoplysninger belæg for, at amnestilovgivningen tilsidesættes på en sådan måde, at der herved kunne foreligge asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet fandt herefter – uanset om ansøgerens forklaring blev langt til grund – ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede asylbegrundende forfølgelse som følge af sin deltagelse i gruppen i 1991 eller i specialenheden. Idet det heller ikke i øvrigt kunne antages, at ansøgeren risikerede asylbegrundende forfølgelse i Kroatien, stadfæstede Flygtningenævnet herefter Udlændingestyrelsens afgørelse. BR 7/59

Nævnet **stadfæstede** den **23. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kroatien, født i 1963. Indrejst i februar 1998. Ansøgeren var etnisk serber fra Virovitica i Vestslavonien. I perioden fra 1991 til 1995 var ansøgeren medlem af SDS. Efter at der havde været bombeangreb mod hans bopæl, udrejste han i juni 1991 til Beograd. Her blev han mobiliseret til den serbiske hær og sendt til fronten i Lika indtil februar 1992. Efterfølgende blev han for den serbiske hær sendt til Baranja, hvor han indtil 1996 var leder af en deling på omkring 50 personer. Han havde rang af sergeant af første grad. Omkring årsskiftet 1997/98 fik han problemer med tilbagevendende kroater, der gjorde krav på hans bopæl. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren fra 1991 til juli 1996 var tilknyttet serbiske militærenheder, og at ansøgeren i begyndelsen af 1998 i forbindelse med UNPROFOR's tilbagetrækning så sig nødsaget til at udrejse, da han blev truet. Det måtte antages, at ansøgeren for så vidt angik sin militære tjeneste ville være omfattet af amnestilovgivningen i Kroatien, og for så vidt angik udrejsen ikke var blevet udsat for asylbegrundende forhold. Ansøgerens medlemskab af SDS havde ikke ført til sådanne problemer med myndighederne, at de kunne karakteriseres som forfølgelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold i Kroatien gav grundlag for en antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville udsætte sig for en risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/60

7.4.6 Personer fra andre dele af Kroatien

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet få sager vedrørende personer fra andre dele af Kroatien. I alle sagerne stadfæstede nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempel på praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **20. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kroatien, født 1957. Indrejst i september 1997. Ansøgeren, der var etnisk kroat fra Bjelovar, var siden 1990 frivillig i den kroatiske hær og tilknyttet ZNG-garden (tidligere HOS). I perioden fra 1990 til september 1995 var han leder af en gruppe, der blandt andet bortskaffede lig efter etniske udrensninger. I efteråret 1995 blev ansøgeren anholdt og tilbageholdt i to måneder, hvorunder han flere gange blev slået og afhørt af SIS, der beskyldte ham for at være forræder og serbisk spion. Hans bopæl blev ransaget, og hans våben blev konfiskeret. Efter ansøgerens løsladelse blev han gentagne gange indkaldt til møder hos SIS, hvorunder han underskrev dokumenter, blandt andet om tavshedspligt. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han efter tilbageholdelsen i efteråret 1995 blev løsladt, og at han fortsat beholdt sit arbejde inden for militæret og modtog løn herfor frem til sin udrejse i september 1997. Nævnet fandt blandt andet på denne baggrund ikke holdepunkter for at antage, at det skulle have været chefen for SIS, der stod bag skudepisoder, hverken i august 1996, hvor ansøgerens bil ifølge hans forklaring var blevet beskudt, eller i forbindelse med ansøgerens udrejse. Nævnet bemærkede i denne forbindelse, at ansøgeren først udrejste mere end et år efter episoden i august 1996, og at han, da han blev afhørt ved sin indrejse i Danmark, forklarede, at der ikke var problemer med at krydse grænsen til Ungarn, da han udrejste. På denne baggrund kunne nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved sin udrejse var konkret og individuelt forfulgt af grunde, som er omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet kunne heller ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Nævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at de militære myndigheder efter ansøgerens forklaring hele tiden havde været bekendt med hans viden om forskellige personers eventuelle kriminelle handlinger under krigen, og at ansøgeren to gange cirka halvandet år og et år forud for sin indrejse rettede henvendelse til Den Internationale Krigsforbryderdomstol i Haag. Det forhold, at den for ansøgeren beskikkede advokat i brev af februar 1998 havde rettet henvendelse til domstolen i Haag med henblik på at tilbyde ansøgerens forklaring om krigsforbrydelser, begået af de kroatiske styrker, kunne ikke føre til et andet resultat. BR 7/61

Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

8.1 Indledning

I dette kapitel gennemgås nævnets praksis i beretningsperioden fordelt på ansøgernes nationalitet. For så vidt angår praksis vedrørende det tidligere Jugoslavien henvises til kapitel 7.

Det bemærkes, at sager, der er faldet ud til et afslag på opholdstilladelse, fordi nævnet har forkastet ansøgerens forklaring som helt eller delvist utroværdig, som udgangspunkt er udeladt.

Ved hvert land er der i margen anført, i hvor mange sager vedrørende statsborgere fra det pågældende land, Flygtningenævnet i 1998 har meddelt opholdstilladelse (K-status eller F-status) og i hvor mange sager Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om asyl på asylansøgningen.

8.2 AFRIKA

8.2.1 Algeriet

0 tilladelser
16 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **2. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet, født i 1970. Indrejst i februar 1994. Ansøgeren var muslim. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at ansøgeren udrejste i 1994 af Algeriet uden på det tidspunkt at kunne anses for eftersøgt eller i øvrigt i konflikt med myndighederne. Ansøgeren havde i 1991 afsluttet sin værnepligt, han var ikke medlem af FIS, og hans sympati og meget begrænsede aktiviteter for FIS anså nævnet ikke for at have været genstand for myndighedernes opmærksomhed. De ransagninger, som ansøgeren havde forklaret om til sagen, anså nævnet for et led i myndighedernes generelle ransagninger. Nævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret, at han ikke var til stede i forbindelse med nogen af ransagningerne. Nævnet fandt, at der forelå tvivl om, hvorvidt ansøgeren som senest forklaret såvel i 1995 som i 1997 var blevet genindkaldt og i anledning af udeblivelse skulle være eftersøgt. Selvom det måtte forholde sig som af ansøgeren oplyst, fandt nævnet imidlertid ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden grundet udeblivelse skulle risikere en uforholdsmæssig straf. På denne baggrund og da det ved vurderingen af ansøgerens forhold ved en tilbagevenden af nævnet blev tillagt vægt, at UNHCR i januar 1998 havde bekræftet, at UNHCR fortsat ikke fandt at kunne modsætte sig tilbagesendelse af personer, der efter en asylsagsbehandling havde fået afslag på ansøgning om asyl, fandt nævnet ikke, at det kunne antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Algeriet risikerede en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/62

Nævnet **stadfæstede** den **5. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet, født i 1970. Indrejst i juni 1996. I april 1996 blev ansøgerens forældre og søster dræbt på bopælen. Ansøgeren antog, at GIA stod bag drabene, og at de skyldtes familiens jødiske baggrund. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgerens forældre og søster var blevet dræbt af islamiske fundamentalister, kunne **Flygtningenævnet** ikke lægge til grund, at det skyldtes familiens angivelige jødiske afstamning. Ansøgeren havde ifølge sin egen forklaring ikke selv været udsat for overgreb. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse eller andre overgreb fra hverken myndighederne eller islamiske grupper. Den omstændighed, at ansøgeren skulle være udrejst illegalt, gjorde ingen forskel heri. De generelle forhold i Algeriet kunne ikke begrunde meddelelse af asyl. UNHCR havde i januar 1998 bekræftet, at UNHCR fortsat ikke fandt at kunne modsætte sig tilbagesendelse af personer, der efter en asylsagsbehandling havde fået afslag på en asylansøgning. BR 7/63

Nævnet **stadfæstede** den **1. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet, født i 1966. Indrejst i oktober 1994. I perioden fra 1991 til 1995 modtog ansøgeren flere indkaldelser til militæret. Han fik udsættelser herpå grundet sin uddannelse og senere problemer med sin skadede arm. Ansøgeren blev ikke indkaldt siden. Efter at ansøgeren i juli 1995 var rejst til Algier, blev hans moder opsøgt af gendarmeriet, der kom med en ny indkaldelse. Ansøgeren udrejste mod bestikkelse. I Danmark levede ansøgeren i registreret partnerskab med en mand. Han blev skilt ved bevilling i februar 1998. Under et ferieophold i Tunesien mødte ansøgerens moder den mand, som ansøgeren havde været i registreret partnerskab med. Under samme ferieophold mødte ansøgeren tilfældigvis en af sine tidligere

kammerater fra hjembyen. Den pågældende fortalte senere i hjembyen, at ansøgeren var homoseksuel. **Flygtningenævnet,** som kunne lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen, fandt ikke grundlag for at antage, at det forhold, at ansøgeren, efter at have fået udsat sin værnepligt, var udrejst af landet og derefter muligvis indkaldt, kunne medføre, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf i anledning af hans værnepligtsforhold. Det forhold, at ansøgeren var biseksuel fandtes heller ikke at være asylbegrundende. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at det ikke blev sandsynliggjort, at ansøgerens biseksualitet blev kendt for de algeriske myndigheder. Hertil kom, at de algeriske strafbestemmelser herom, efter det oplyste, ikke var af en sådan karakter, at ansøgeren ville være i risiko for en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. BR 7/64

8.2.2 Angola

0 tilladelser
1 stadfæstelse
Nævnet **stadfæstede** den **25. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Angola, født i 1970. Indrejst i marts 1996. I begyndelsen af 1992 blev ansøgeren medlem af UNITA, og op til valget i 1992 propaganderede hun i sit beboelseskvarter. Ansøgeren og hendes ægtefælle skjulte to fætre, som arbejdede som militærfolk under UNITA. En nat i 1993 opsøgte myndighederne ansøgerens bopæl og anholdt ægtefællen og de to fætre. Ansøgerens ægtefælle flygtede under tilbageholdelsen. Senere blev ansøgeren to gange opsøgt, voldtaget og truet med drab af soldater, som ville have ægtefællens opholdssted oplyst. Ansøgeren tog ophold i en anden by, indtil hun erfarede, at ægtefællen var i Danmark, hvorefter hun rejste tilbage til sin hjemby og holdt sig skjult, indtil udrejsen var arrangeret. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren alene havde haft beskedne aktiviteter for UNITA i tiden op til valget i 1992, og at hun derefter ikke havde udført politiske aktiviteter. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren på grund af disse aktiviteter eller på grund af ægtefællens politiske aktiviteter risikerede at blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren fra april 1993 til udrejsen i marts 1996 havde opholdt sig i Angola - herunder en længere periode i Luanda - uden at blive udsat for overgreb, samt at hun forud for udrejsen fik udstedt fødselsattest og pas, som også blev udrejsestemplet. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på den indgåede fredsaftale i 1994 og den igangværende fredsproces. Under hensyn til at ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i april 1993, sammenholdt med at ansøgeren først udrejste af sit hjemland i marts 1996, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 alene som følge af ægtefællens opholdstilladelse efter denne bestemmelse. BR 7/65

8.2.3 Congo (Brazzaville)

0 tilladelser
1 stadfæstelse
Nævnet **stadfæstede** den **17. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Congo (Brazzaville), født i 1973. Indrejst i september 1996. I 1986 rejste ansøgeren til udlandet for at studere. Det var de daværende myndigheder, der finansierede ansøgerens studieophold i udlandet. Under sit ophold i udlandet modtog ansøgeren almindelig undervisning samt indledende militærundervisning. I 1995 rejste ansøgeren tilbage til sit hjemland. Straks efter sin hjemkomst blev han opfordret til at tilslutte sig Sassous illegale milits, Kobra, men ansøgeren nægtede at tilslutte sig denne. På baggrund heraf blev ansøgeren og hans familie udsat for trusler. På daværende tidspunkt var Sassous ikke ved magten, men efter ansøgerens indrejse i Danmark var Sassous kommet til magten. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden straf for tidligere at have nægtet at tilslutte sig Sassous milits.**Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var ankommet her til landet med ægte pas, isat visum med henblik på et højskoleophold. Nævnet lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, herunder at han forgæves efter hjemkomsten fra udlandet var blevet opfordret til at deltage i militsen Kobra. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for myndighedsforfølgelse eller andre forhold, der kunne sidestilles hermed, jf. udlændingelovens § 7. Det blev bemærket, at magtforholdene i ansøgerens hjemland var ændret efter ansøgningen om asyl. **Et flertal af nævnet** fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren ikke tilsluttede sig den pågældende milits eller andre forhold bevirkede, at ansøgeren ved en

tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/66

8.2.4 Burundi

1 tilladelse
0 stadfæstelser
Nævnet meddelte den **30. april 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1975. Indrejst i januar 1997. Ansøgeren var født og opvokset i Burundi. I 1994 flygtede ansøgeren til Zaire, hvor han blev registreret som flygtning. **Et flertal af Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik således, at ansøgerens familie var hutuer, at ansøgerens fader havde været politisk aktiv til støtte for den tidligere præsident Ndadaye, at tutsier var trængt ind på familiens bopæl og havde dræbt ansøgerens fader, moder og broder, mens ansøgeren selv flygtede ud af et vindue. Flertallet fandt under disse omstændigheder, at ansøgerens frygt for en tilbagevenden til hjemlandet var velbegrundet. BR 7/67

8.2.5 Etiopien

1 tilladelse
9 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **16. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien, født i 1979. Indrejst i april 1997. I marts 1997 gav universitetsstuderende ansøgeren nogle løbesedler, som hun viderefordelte til eleverne på sin skole. Samme dag deltog hun i en fredelig demonstration med i alt cirka 300 deltagere. Politiet forsøgte at stoppe demonstrationen, hvorunder der opstod slåskampe, og politiet skød op i luften, hvorved nogle af demonstranterne blev ramt af nedfaldne kugler. Ansøgeren forsøgte at slippe væk, men faldt, hvorefter hun blev anholdt sammen med cirka 50 andre personer. De var tilbageholdt fem dage i et hus. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for overgreb af de øvrige tilbageholdte og politiet, herunder blandt andet voldtægtsforsøg. Hun undgik voldtægt ved at sige, at hun var for svag. Efter fem dage sparkede nogle af de tilbageholdte døren ud, og de flygtede. Under flugten blev der skudt efter dem, men ansøgeren blev ikke ramt. Ansøgeren løb til det nærmeste hotel, hvor hun holdt sig skjult. Hun fik kontakt til sin moder, som arrangerede udrejsen, der fandt sted dagen derefter. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring om hendes deltagelse i en demonstration og efterfølgende tilbageholdelse i fem døgn, hvorunder hun blev udsat for overgreb, indtil hun flygtede, til grund. Nævnet fandt imidlertid, at disse overgreb ikke havde haft en sådan karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. På baggrund af at ansøgerens eneste politiske aktivitet vendt mod myndighederne i hjemlandet havde bestået i deltagelse i den ene demonstration og i forbindelse hermed uddeling af løbesedler, anså nævnet det ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren havde bragt sig i et sådant modsætningsforhold til hjemlandets myndigheder, at hun ved tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/68

Nævnet **stadfæstede** den **30. juni 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien, født i 1981. Indrejst i september 1997. Ansøgeren fungerede i cirka et halvt år som budbringer for sin fader, der var medlem af All Amhara People Organisation. Faderen skrev breve og deltog i møder, ligesom han selv arrangerede møder. Faderen blev dræbt, da militæret stormede et hus, hvor han og andre medlemmer af organisationen holdt møde. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgerens aktiviteter forud for sin udrejse alene havde bestået i at bringe dokumenter for All Amhara People Organisation til og fra sine forældres hus. Flertallet fandt ikke grundlag for at antage, at disse aktiviteter kunne have bragt ansøgeren i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at hun ved sin udrejse havde været konkret eller individuelt forfulgt. Samme flertal fandt ej heller grundlag for at antage, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylrelevant forfølgelse. Flertallet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgerens aktiviteter havde været kortvarige og af begrænset karakter, at hun ikke selv havde været medlem af All Amhara People Organisation, og at hun ikke på noget tidspunkt efter det oplyste forud for sin udrejse selv havde været i myndighedernes søgelys. BR 7/69

8.2.6 Guinea

0 tilladelser
2 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **6. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Guinea, født i 1962. Indrejst i juli 1997. Ansøgeren tilhørte Malinké stammen og var medlem af regeringspartiet "Parti de L'unite et du Progrés" (PUP). Han ledede en lille gruppe unge mennesker, hvis opgave det var at sprede demonstrationer, der blev afholdt mod regeringen. Under en demonstration i marts 1997 nægtede han at give ordre til en moddemonstration. Herefter levede han skjult. De to andre gruppeledere, der sammen med ansøgeren havde nægtet at give ordren, blev efterfølgende henholdsvis dræbt og kidnappet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren på nogle punkter havde forklaret upræcist om sine forhold. Nævnet ville imidlertid ikke afvise, at ansøgeren havde deltaget i moddemonstrationer på regeringspartiets vegne. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren ikke havde forklaret overbevisende om omstændighederne i forbindelse med demonstrationen ved lufthavnen, herunder at han var eftersøgt af myndighederne, fordi han nægtede at give ordre til moddemonstration. Nævnets flertal havde herved særlig lagt vægt på, at ansøgeren, der efter sin forklaring havde været eftersøgt og levet under jorden i tre måneder, uanset kendskab til at hans kollega skulle være kidnappet, rettede henvendelse til myndighederne ultimo juni 1997 og fik udstedt pas samme dag. Flertallet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var eftersøgt af myndighederne. Nævnets flertal kunne på den ovenfor anførte baggrund ikke lægge til grund, at ansøgeren ved udrejsen var konkret forfulgt af myndighederne, eller at han ved en tilbagevenden risikerede asylrelevante overgreb. BR 7/70

8.2.7 Libyen

2 tilladelser
2 stadfæstelser
Nævnet meddelte den **25. august 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Libyen, født i 1974. Indrejst i november 1996. Ansøgerens broder, der var flygtet til Danmark, havde været politisk aktiv, hvorfor ansøgeren flere gange blev anholdt og tilbageholdt. I perioden 1992 til 1995 blev ansøgeren tilbageholdt fire gange. Under tilbageholdelserne blev han slået og blandt andet udspurgt om den flygtede broders forhold. Ansøgeren læste på universitetet, men han blev bortvist, fordi han ikke var medlem af revolutionskomitéerne. Da ansøgeren ikke længere var studerende, kunne han ikke længere få sin værnepligt udsat, og han skulle give møde i efteråret 1996. Ansøgeren havde ikke været tilbage i sit hjemland siden udrejsen i november 1996. **Flygtningenævnet** kunne ikke fuldt ud lægge ansøgerens forklaring til grund. Selvom ansøgerens forklaring ville kunne lægges fuldt ud til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, uanset ansøgerens subjektive frygt, at han forud for udrejsen havde været udsat for forhold, der i sig selv var asylbegrundende. Ansøgeren fandtes herefter ikke ved udrejsen at kunne anses som forfulgt, jf. udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde nu opholdt sig udenfor sit hjemland i knap to år. Ansøgerens forklaring om, at han inden udrejsen havde fået udsat sin værnepligt blev lagt til grund, videre at ansøgeren havde flere familiemedlemmer her i landet, der havde opnået asyl og udviste politisk aktivitet. Et flertal af Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering, hvor Udenrigsministeriets notat af 30. januar 1998 (om forskellige militærforhold, herunder straffen for værnepligtsunddragelse) indgik, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 7/71

Nævnet meddelte den **26. oktober 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig ansøger fra Libyen, født i 1967. Indrejst i oktober 1996. Ansøgeren blev efter afsluttet værnepligt ansat som lærer. Ansøgeren skulle blandt andet undervise i et nyt fag "politisk bevidsthed". Ansøgeren udtrykte på et lærermøde kritik af faget, og kort efter blev han anholdt. Ansøgeren blev afhørt og tilbageholdt 1 måned. Ansøgeren blev herefter stillet for en militærdomstol og fradømt retten til at undervise. I 1992 købte ansøgeren en båd, som blev beslaglagt af efterretningstjenesten, idet ansøgeren blev beskyldt for menneskesmugling. I 1995 udrejste ansøgeren illegalt af landet for at søge asyl, men vendte tilbage til hjemlandet, hvor han blev tilbageholdt kortvarigt, og fik besked på ikke at forlade landet. I juli 1996 blev ansøgeren genindkaldt til militærtjeneste, men gav ikke møde. Ansøgeren holdt sig herefter skjult, indtil han i oktober udrejste illegalt gennem Tunesien. Efter udrejsen blev ansøgerens broder tilbageholdt og er i den forbindelse forsvundet. **Flygtningenævnets** flertal lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Under henvisning til, at ansøgeren var udeblevet fra genindkaldelse, at ansøgeren siden 1990 i flere tilfælde havde været i myndighedernes søgelys og tilbageholdt, at ansøgerens broder var blevet tilbageholdt få måneder efter ansøgerens udrejse, at familien ikke siden havde hørt fra denne broder, og at ansøgeren nu havde opholdt sig i mere end 2 år uden for hjemlandet, fandt flertallet ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en

tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for alvorlige reaktioner. Flertallet lagde herved tillige vægt på de foreliggende - ikke entydige - baggrundsoplysninger. BR 7/72

8.2.8 Rwanda

2 tilladelser
0 stadfæstelser
Nævnet meddelte den **7. august 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Rwanda, født i 1952. Indrejst i juli 1994. Ansøgeren var født i Rwanda og var etnisk hutu. Ansøgerens moder var kenyansk statsborger, og hendes fader var rwandesisk statsborger. Ansøgeren talte ikke kinyarwanda, modersmålet i Rwanda, idet hendes forældre talte swahili indbyrdes. Fra 1958 til 1983 boede ansøgeren i Kenya, hvorefter familien rejste tilbage til Rwanda. Efter to måneders ophold rejste ansøgeren imidlertid tilbage til Kenya for at passe sin syge mormor, men efter dennes død blev ansøgeren pålagt at udrejse, idet hun ikke var i besiddelse af opholdstilladelse i Kenya. I 1990 rejste ansøgeren derfor tilbage til Rwanda. I juni 1994 blev ansøgerens forældre dræbt i forbindelse med et angreb mod landsbyens beboere. Ansøgeren holdt sig herefter i skjul indtil sin endelige udrejse. Sagen blev i Flygtningenævnet udsat med henblik på en undersøgelse via Udenrigsministeriet af, hvorvidt de kenyanske myndigheder havde kendskab til ansøgeren, samt såfremt ansøgeren ikke kunne identificeres, om ansøgeren som følge af at have en kenyansk moder samt et langvarigt ophold i Kenya kunne modtages i Kenya. Sagen blev endvidere udsat på Udlændingestyrelsens yderligere oplysninger vedrørende en herboende person, der ifølge det oplyste skulle kende ansøgeren og dennes familie. Udenrigsministeriet meddelte efterfølgende, at ansøgerens fingeraftryk ikke forelå i det kenyanske centrale fingeraftryksregister, ligesom det blev meddelt, at de kenyanske immigrationsmyndigheder havde oplyst, at det ikke var muligt at opnå opholdstilladelse i Kenya alene på baggrund af derboende slægtninge eller tidligere længerevarende ophold. **Flygtningenævnet** fandt på baggrund af de af Udenrigsministeriet foretagne undersøgelser ikke at kunne afvise, at ansøgeren var rwandesisk statsborger, således som hun havde forklaret gennem sagen. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt endvidere ikke, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Kenya. Flertallet fandt, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 7/73

8.2.9 Somalia

22 tilladelser
64 stadfæstelser
Udviklingen i Somalia følges løbende, og det er fortsat af afgørende betydning fra hvilket område ansøgeren kommer, idet den enkelte asylansøgers asylmotiv og klantilhørsforhold vurderes i forhold til de respektive regioner/regionsområder i Somalia.

På baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger vurderes områderne Somaliland (det nordvestlige Somalia), Nordøstsomalia og Hiran-regionen som relativt stabile og rolige, således at asylansøgere som udgangspunkt kan vende tilbage dertil uden at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7.

For så vidt angår asylansøgere fra det øvrige Somalia, herunder Mogadishu er den hidtidige praksis videreført, hvorefter de pågældende, såfremt betingelserne herfor i øvrigt findes opfyldt, meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til Flygtningenævnets 6. beretning, kapitel 7.

Nævnet **stadfæstede** den **7. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født 1962. Indrejst i februar 1997. Ansøgeren var født og opvokset i Hargeysa. Han tilhørte klanen Isak, Saad Musse, Jibril Abokar. I 1994 var ansøgeren i færd med at danne en politisk ungdomsorganisation, der var imod den siddende præsident Egal. Organisationen nåede ikke at få et navn, før borgerkrigen brød ud. Ansøgeren blev i perioden fra 1991 til 1997 anholdt 7-8 gange, hver gang i forbindelse med sin deltagelse i demonstrationer. I januar 1997 blev ansøgerens broder, der havde opholdt sig i Danmark i 10-12 år, under et besøg i Somalia dræbt af ukendte "banditter" som led i en blodhævn. Ansøgeren frygtede, at blodhævnen ligeledes kunne ramme ham, hvorfor han umiddelbart efterfølgende udrejste til Danmark legitimeret med sin broders danske fremmedpas. **Flygtningenævnet** udtalte, at

ansøgeren i asylansøgningsskemaet havde oplyst, at han ikke tilhørte nogen organisation og ikke havde udført arbejde for en sådan. Under nævnsmødet havde ansøgeren ikke ønsket at besvare spørgsmål om sin tilknytning til en organisation. Flygtningenævnet kunne herefter ikke lægge vægt på de oplysninger, ansøgeren fremkom med under samtalen med Udlændingestyrelsen, hvorefter ansøgeren skulle være medlem af en politisk ungdomsorganisation. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i forbindelse med deltagelse i demonstrationer efterfølgende havde været tilbageholdt, kunne nævnet ikke tillægge dette afgørende betydning. Nævnet lagde herved vægt på, at der havde været tale om kortvarige tilbageholdelser, og at det efter ansøgerens egne oplysninger havde været tilfældigt, at netop han blev anholdt. Flygtningenævnet lagde til grund, at drabet på ansøgerens broder ikke skete som følge af uoverensstemmelser på grund af politiske forhold eller klantilhørsforhold. Nævnet lagde herved vægt på ansøgerens forklaring om, at drabet på broderen tilsyneladende skete uden grund, og at det blev begået af "banditter", som han bortset fra en enkelt person ikke havde nærmere kendskab til. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at drabet på broderen medførte, at ansøgeren risikerede at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse af grunde, som var anført i udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger var situationen i Hargeysa-området relativt rolig. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ville kunne tage ophold i det nordvestlige Somalia (Somaliland) uden at risikere forfølgelse eller tilsvarende overgreb, og ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/74

Nævnet meddelte den **27. januar 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1963. Indrejst i september 1996. Ansøgeren var født i Luuq i Gedo-regionen. Hun voksede op i Waajid i Bakool-regionen. Hun tilhørte Hawiye-klanen Murusade. I januar 1991 flygtede hun fra sin hjemby på grund af kamphandlinger, hvorefter hun tog ophold i Mogadishu. Efter 8-9 måneder udbrød der kampe i Mogadishu, hvorefter hun tog ophold i byen Hilowayn i Hiran-regionen. Her boede hun indtil sin udrejse til Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i begyndelsen af 1991 flygtede fra sin hjemby Waajid i Bakool-regionen, hvor hun indtil da havde boet det meste af sit liv, samt at hun i slutningen af 1991 på grund af krigshandlingerne i Mogadishu flygtede derfra til Hiran-regionen, hvor hun opholdt sig indtil udrejsen til Danmark. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgerens ophold i Hiran-regionen var af tilfældig karakter og alene begrundet i krigssituationen. Flertallet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren hverken klanmæssigt eller familiemæssigt havde nogen nærmere tilknytning til Hiran-regionen. Dette flertal fandt derfor, at ansøgeren ikke skulle bedømmes i forhold til denne region, men i forhold til Bakool-regionen, og at ansøgeren herefter var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 7/75

Nævnet **fastholdt** den **26. februar 1998 stadfæstelsen** af Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1971. Oplyst at være indrejst i maj 1996. Ansøgeren tilhørte klanerne Darood-Majerteen og var født og opvokset i Galkayo. I forbindelse med USC´s erobring af Galkayo i 1991 trængte USC-folk ind i ansøgerens hjem, hvor hun blev voldtaget. Efterfølgende blev ansøgeren bragt til en lejr uden for Galkayo, hvor hun blev tilbageholdt i to måneder. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren adskillige gange udsat for gruppevoldtægt, ligesom hun dagligt blev slået med geværkolber. Ansøgeren blev efterfølgende løsladt med hjælp fra en tidligere nabo. Ansøgeren var ikke siden udsat for overgreb. Fra 1992 og indtil udrejsen boede ansøgeren primært i Galkayo. I forbindelse med nævnets første stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse forkastede et flertal af nævnets medlemmer ansøgerens forklaring som værende utroværdig. Sagen blev senere genoptaget, idet den beskikkede advokat havde fremlagt en rapport fra Amnesty International, hvoraf det fremgik, at lægegruppen ved sine iagttagelser og undersøgelser havde fundet fuld overensstemmelse mellem ansøgerens oplysninger om, hvad hun havde været udsat for og hendes aktuelle tilstand. **Flygtningenævnet** kunne på baggrund af den nu foreliggende lægeundersøgelse lægge ansøgerens forklaring om overgrebene i 1991 til grund. **Et flertal af nævnets medlemmer** lagde imidlertid afgørende vægt på, at ansøgeren i den største del af perioden efter overgrebene indtil udrejsen i 1996 blev boende i hjembyen uden at blive udsat for yderligere overgreb. På den baggrund fandt flertallet, at disse overgreb ikke i sig selv kunne føre til at anse ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger var forholdene i det nordøstlige Somalia, herunder Galkayo, relativt rolige, og der var ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til det nordøstlige Somalia risikerede at blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb. Herefter fandt nævnets flertal, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/76

Nævnet **stadfæstede** den **26. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1969. Indrejst i april 1996. Ansøgeren var født i Kismayo, men opvokset i

Beledweyne, hvor han boede indtil borgerkrigens udbrud i 1990. Under borgerkrigen blev ansøgerens families hotel og forretning i Beledweyne udsat for plyndringer, og ansøgeren blev tilbageholdt i en fangelejr i 2 måneder. Da ansøgeren blev løsladt, opholdt han sig 9 måneder i Mogadishu. I september 1994 rejste ansøgeren tilbage til Beledweyne, idet han forsøgte at få familiens hotel tilbage. I januar 1995 udrejste ansøgeren til Etiopien. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at plyndringen af ansøgerens families hotel og forretning samt tilbageholdelsen af ansøgeren under borgerkrigen i dag kunne tillægges afgørende betydning for, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt endvidere, at efter de seneste baggrundsoplysninger om Hiran-området, hvor ansøgeren var opvokset, kunne ansøgeren tage ophold i dette område uden at risikere asylbegrundende forfølgelse, uanset ansøgerens klantilhørsforhold var Darood, Ogaden Reer Abdulle, Reer Waarfa og Reer Ugas, idet nævnet bemærkede, at ansøgeren frivilligt var rejst tilbage til Beledweyne i september 1994 og havde opholdt sig der indtil januar 1995 uden at lide overlast. BR 7/77

Nævnet **stadfæstede** den **20. juli 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1970. Angiveligt indrejst i oktober 1996. Ansøgeren tilhørte Darood-Dulbahante-klanen og var født og opvokset i Mogadishu. På grund af borgerkrigen flygtede ansøgeren i 1991 sammen med sin familie til Sool-regionen. Her bosatte ansøgeren sig i en mindre landsby, der overvejende var beboet af folk fra Hawiye-klanen. I oktober 1995 dræbte ansøgerens fætter et hawiye-medlem, og fætteren var umiddelbart herefter flygtet bort fra området. Den dræbtes familie ønskede at hævne drabet, og efter at denne forgæves havde søgt at opspore fætteren, blev ansøgeren udset som offer. Ansøgeren søgte i første omgang tilflugt hos et klanmedlem i en hytte uden for landsbyen, men efter angiveligt at være blevet beskudt af hawiyer under en indkøbstur til landsbyen, flygtede ansøgeren til Etiopien. Hawiye-folkene fremsatte efterfølgende trusler over for ansøgerens familie, der i august 1997 valgte at flygte til en landsby uden for Mogadishu. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren frygtede at blive dræbt som følge af, at ansøgerens fætter havde begået et drab, kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der var tale om en konflikt af civilretlig karakter, og fandt, at ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos sin klan og de i hjemlandet værende autoriteter. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sool-regionen, hvor han havde boet i perioden fra 1991 til 1995, ville være i risiko for forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at Sool-regionen efter de foreliggende baggrundsoplysninger næsten udelukkende var befolket af Dulbahante-klanmedlemmer, og ansøgeren såfremt han ikke ønskede at vende tilbage til den landsby, hvor han havde boet, måtte henvises til at tage ophold andetsteds i regionen. BR 7/78

8.2.10 Togo

0 tilladelser
1 stadfæstelse
Nævnet **stadfæstede** den **16. december 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Togo, født i 1976. Indrejst i maj 1998. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i en årrække forud for udrejsen havde været medlem af det legale parti, UFC, og at hun for dette parti udførte de aktiviteter, som hun havde forklaret om. Nævnet fandt imidlertid ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf risikerede at blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet lagde herved vægt på, at partiet var legalt, og at de aviser, som ansøgeren havde solgt, ligeledes var legale. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens øvrige aktiviteter havde været af beskedent omfang, og at aktiviteterne ikke kunne antages at være kommet til myndighedernes kendskab. Nævnet bemærkede herved tillige, at ansøgeren ikke forud for udrejsen havde været udsat for overgreb eller i øvrigt havde haft konkrete konflikter med myndighederne. Endelig bemærkede nævnet, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren skulle være blevet eksponeret overfor hjemlandets myndigheder i forbindelse med en af det danske konsulat foretaget identitetsundersøgelse, som ansøgeren i øvrigt havde givet anledning og tilladelse til. BR 7/79

8.3 Asien

8.3.1 Afghanistan

47 tilladelser
31 stadfæstelser
Afghanske asylansøgere udgjorde i 1998 den fjerde største indrejsenationalitet med i alt 332 indrejste asylansøgere.

I 1998 traf Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende i alt 360 afghanske statsborgere. Heraf blev 103 personer meddelt K-status, 116 personer blev F-status, mens styrelsen meddelte afslag på asyl til 141 personer.

Langt den overvejende del af de afghanske asylansøgere angav som asylmotiv, at de havde været medlem af eller haft aktiviteter for et politisk parti, herunder særligt People's Democratic Party of Afghanistan (PDPA) eventuelt i kombination med aktiviteter for den statslige sikkerhedstjeneste KHAD. Herudover påberåbtes blandt andet som asylmotiv, at asylansøgerens familie indtog en fremtrædende position under det tidligere styre i Afghanistan. Endvidere påberåbes de generelle forhold for kvinder og etniske hazaraer som asylmotiv.

Nævnet meddelte den **19. januar 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1936 (M) og 1956 (K). Indrejst i september 1996. Før magtovertagelsen arbejdede den mandlige ansøger på Kabul's radio, hvor han havde en ledende stilling. Hans to voksne sønner og hans to voksne døtre var medlemmer af kommunistpartiet, hvor de bestred ledende poster. Efter magtovertagelsen blev den mandlige ansøger bortvist fra sit arbejde. Den ene af den mandlige ansøgers brødre og dennes familie blev samtidig dræbt af Mujahedin. Familien besluttede i denne forbindelse at skilles, idet de voksne børn, som alle var eftersøgt, flyttede til et ukendt sted i Kabul, medens den mandlige ansøger og hans to ægtefæller samt de mindreårige børn flyttede ind hos en broder til ansøgerens første ægtefælle. I juli/august 1995 vendte den mandlige ansøger og hans anden ægtefælle tilbage til familiens bopæl for at hente nogle af familiens ejendele. Medens de befandt sig på bopælen, trængte fem bevæbnede Mujahedin-folk ind i huset, og den mandlige ansøger blev anholdt og udsat for vold, idet Mujahedin ønskede at tvinge ham til at oplyse, hvor hans ældste børn befandt sig. Ansøgeren vidste imidlertid intet om dette, og efter tre dage blev han løsladt mod betaling af bestikkelse. Den mandlige ansøger måtte efterfølgende indlægges på et hospital. I 1996 vendte ansøgerens første ægtefælle og dennes broder tilbage til familiens bopæl for at hente nogle personlige dokumenter. Ansøgerne fik efterfølgende at vide, at den mandlige ansøgers første ægtefælle og dennes broder var blevet dræbt. Da de efterfølgende så liget af den mandlige ansøgers første ægtefælle, var liget påført en seddel, hvor der stod, at hun var moder til de vantro. Ansøgerne besluttede herefter at udrejse. **Flygtningenævnets flertal** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Herefter havde den mandlige ansøger været tilbageholdt og mishandlet i tre dage i 1995 i forbindelse med Mujahedins eftersøgning af hans ældste sønner. Ansøgerne måtte herefter holde sig skjult, og den mandlige ansøgers første ægtefælle og svoger blev dræbt af Mujahedin i anledning af de ældste sønners aktiviteter for det tidligere styre. På denne baggrund og efter oplysningerne om forholdene i Afghanistan fandt nævnets flertal, at der forelå tungtvejende grunde for ikke at kræve, at ansøgerne skulle vende tilbage til hjemlandet. BR 7/80

Flygtningenævnet meddelte samme dag ovennævnte ansøgers datter opholdstilladelse (F-status) med en lignende begrundelse. BR 7/81

Nævnet **stadfæstede** den **21. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1932. Indrejst i januar 1997. Ansøgeren havde hele sit liv boet i Kabul. Ansøgerens ægtefælle og søn havde arbejdet i statsadministrationen under Najibullah's regeringsperiode. Efter Mujahedin's magtovertagelse blev ansøgerens ægtefælle dræbt. Ansøgeren og hendes familie tog derefter ophold hos ansøgerens søster i en anden bydel af Kabul. Senere blev ansøgerens søn og ene datter arresteret. Ansøgeren blev ved den lejlighed truet med at blive dræbt, idet hun ikke var rettroende muslim og havde opdraget sine børn som vantro. Datteren flygtede fra fængslet og udrejste af landet sammen med sin ægtefælle, mens sønnens lig en dag blev smidt ved ansøgerens opholdssted. Ansøgerens anden datter og dennes ægtefælle forsvandt. Efterfølgende havde ansøgeren sammen med sin svigerdatter, børnebørn, søster og dennes mand opholdt sig forskellige steder i og omkring Kabul. Efter Taleban's magtovertagelse udrejste ansøgeren, idet hun frygtede Taleban. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens nærmeste familiemedlemmer som følge af deres medlemskab af kommunistpartiet og som knyttet til de tidligere magthavere var i modsætningsforhold til myndighederne i 1993, men det kunne ikke lægges til grund efter ansøgerens forklaring, at hun havde været personligt og individuelt forfulgt. Hun havde

således i cirka tre år frem til sin udrejse boet i Kabul uden problemer. Efter Flygtningenævnets vurdering var de generelle forhold i Afghanistan ikke af en sådan karakter, at ansøgeren ved en tilbagevenden udsatte sig for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/82

Nævnet meddelte den **16. februar 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1934 (M) og 1947 (K). Indrejst i april 1997. Ansøgerne kom fra Kabul. Den mandlige ansøger stammede fra en velhavende familie. Han havde beklædt fremtrædende stillinger i kommunistpartiet, ligesom han havde haft ledende stillinger i den offentlige administration. Den kvindelige ansøger havde arbejdet som skoleinspektør og været aktiv inden for kvindebevægelsen. I forbindelse med den islamiske magtovertagelse i april 1992 gik ansøgerne under jorden. I perioden indtil udrejsen levede ansøgerne skjult forskellige steder i og omkring Kabul. På et tidspunkt fik ansøgerne underretning om, at deres søn, som havde været kaptajnløjtnant i efterretningstjenesten, var blevet slået ihjel af Taleban. Herefter udrejste ansøgerne fra hjemlandet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Det fremgik heraf, at den mandlige ansøger havde en fremtrædende position under det tidligere styre, og at den kvindelige ansøger havde en ledende stilling inden for skolevæsenet og havde været aktiv inden for kvindebevægelsen. Det fremgik videre, at ansøgerne efter magtskiftet i 1992 af frygt for forfølgelse på grund af deres aktiviteter under det tidligere styre, måtte leve i skjul fra 1992 til udrejsen. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgerne ved udrejsen risikerede forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen og ved en tilbagevenden risikerede sådan forfølgelse. BR 7/83

Nævnet meddelte den **24. februar 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1961. Indrejst i juni 1997. Ansøgeren var læge og højt placeret inden for det afghanske sundhedsvæsen. Ansøgeren blev efter magtovertagelsen fyret og gik i 1996 under jorden. Han blev flere gange søgt på bopælen af Taleban og beskyldt for blandt andet at have arbejdet for det tidligere styre. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne afvise, at eventuelle divergenser i ansøgerens hidtidige forklaringer i forhold til den forklaring, han afgav for nævnet, kunne skyldes misforståelser eller lignende. Efter ansøgerens forklaring for nævnet kunne det lægges til grund, at ansøgeren indtog en relativt høj position inden for det afghanske sundhedsvæsen under det tidligere kommunistiske styre, at Taleban-bevægelsen over for hans familie fremsatte trusler, efter at ansøgeren var gået under jorden, fordi ansøgeren ikke ville samarbejde, og at hans svigerfader i denne anledning blev dræbt af Taleban-bevægelsen. Nævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren måtte anses for at tilhøre en gruppe af akademikere, som efter de foreliggende baggrundsoplysninger kunne være særligt udsat for forfølgelse fra Taleban-bevægelsen. Efter en samlet konkret vurdering fandt nævnets flertal ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse af de grunde som er anført i flygtningekonventionen, navnlig under hensyn til hans tilknytning til sundhedsvæsenet under det tidligere styre, sammenholdt med hans nuværende standpunkt over for Taleban-bevægelsen. Et mindretal af nævnets medlemmer var enig med flertallet i, at ansøgeren ville være udsat for risiko for forfølgelse ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet, men fandt dog alene, at denne risiko skyldtes hans vægring ved som læge at samarbejde med Taleban-bevægelsen på dennes betingelser. Mindretallet fandt derfor, at forfølgelsesrisikoen var af en sådan karakter, at der kunne meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter udfaldet af voteringen meddelte Flygtningenævnet derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 7/84

Nævnet meddelte den **20. august 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1976. Indrejst i juni 1997. Ansøgeren var etnisk tadjik. I hjemlandet havde ansøgeren været medlem af en kommunistisk ungdomsorganisation under PDPA, hvor hans opgaver bestod i deltagelse i partimøder samt i kropsvisitering af elever på sit gymnasium. Herudover havde han deltaget som organisationens repræsentant i husransagninger i distriktet. Ansøgeren havde tillige i en 3 måneders periode været tilknyttet Revolutionsgardens 3 distrikt i Kabul, hvor hans opgaver som revolutionssoldat blandt andet bestod i kropsvisitering af mistænkte personer. Ansøgeren ophørte med sine aktiviteter i Revolutionsgarden i juli 1991, idet han ikke ønskede at benytte sig muligheden for forlængelse af tjenesten. Ansøgerens broder var medlem af PDPA, men han havde mere fremtrædende position og var mere profileret. Faderen fungerede som partisekretær på et gymnasium. I 1992 blev ansøgerens broder anholdt på familiens bopæl af en Mujaheddin gruppe og dræbt. I september 1996 rejste ansøgeren til Mazar-e-Sharif. Under opholdet dér fik han at vide, at familien i Kabul i oktober/november 1996 var blevet opsøgt af Taleban, der ransagede huset og spurgte til ansøgeren. Ansøgerens fader blev ført bort af Taleban, og senere løsladt mod bestikkelse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som 14 årig blev medlem af PDPA´s

ungdomsorganisation. Han havde i den periode haft meget begrænsede aktiviteter på sin skole. Han havde i en kort periode været i relvolutionsgarden, hvor han havde deltaget i nogle få ransagninger. Herudover lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgerens storebror, der havde været aktiv i ungdomsorganisationen, i den anledning blev arresteret og dræbt, og at ansøgerens far, der havde været leder i en lokal afdeling i PDPA, var tilbageholdt i en måned, og at der i den forbindelse blev spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved udrejsen havde været forfulgt af de nuværende magthavere. Flygtningenævnets flertal fandt imidlertid ikke, at det kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for asylrelevante overgreb. BR 7/85

Nævnet meddelte den **24. august 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1972. Indrejst i september 1997. I 1987 blev ansøgeren medlem af ungdomsorganisationen under Afghanistans Demokratiske Folkeparti (PDPA), hvor hans opgaver blandt andet bestod i at videررapportere om områder, hvor der blev dyrket opium samt at kæmpe med våben mod regeringsmodstandere. I 1984 fik ansøgeren arbejde i sikkerhedsministeriet, hvor han skaffede og videregav informationer om regeringsfjendtlige aktioner, herunder om tre officerer, som hemmeligt arbejdede for Mujahedin. Den ene kommandant blev anholdt, mens de to andre nåede at flygte. I forbindelse med Mujahedin's magtovertagelse i Jalalabad i april 1990 blev ansøgerens bopæl angrebet og hans fader og broder ført bort. Der blev endvidere spurgt efter ansøgeren, men han holdt sig skjult og var ikke på bopælen. Den ene af de afslørede officerer var gået fra Mujahedin til Taleban. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde udadvendte aktiviteter for det Afghanske Demokratiske parti. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren havde arbejdet som hemmelig agent for KHAD og herved overfor tidligere magthavere havde afsløret fremtrædende militærpersoner som Mujahedin-sympatisører. Herefter fandt nævnet efter baggrundsmaterialet, herunder Udenrigsministeriets notat af 16. juli 1998 (vedrørende KHAD), at ansøgeren ved udrejsen risikerede forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen, og at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en sådan forfølgelse. BR 7/86

Nævnet meddelte den **28. august 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1967. Indrejst i 1997. I 1980 blev ansøgeren medlem af PDPA's ungdomsorganisation, og i 1987 blev hun fuldgyldigt medlem af PDPA. Hendes fader og brødre var profilerede medlemmer af partiet. Under sit universitetsstudium udførte hun frivilligt arbejde for partiet, herunder registrering af medlemmer og udstedelse af partikort. Endvidere arbejdede hun med propaganda og information, og i den forbindelse blev hun interviewet tre gange på tv, ligesom hun skrev flere artikler i partiets ungdomsblad. Primo 1992 arbejdede hun fire måneder som lønnet funktionær. Ansøgeren og hendes familie blev udsat for anonyme telefontrusler og trusselsbreve. Ultimo april 1992 blev familiens bopæl opsøgt af 12 medlemmer af Mujahedin, som udsatte ansøgeren for nedværdigende og fysiske overgreb og forsøgte at true hende til at udlevere en liste over partimedlemmer. Ansøgeren og hendes fader holdt sig herefter skjult. Ansøgerens moder, som blev på bopælen, blev flere gange opsøgt af Mujahedin og udsat for fysiske overgreb, ligesom ansøgerens fætter, der tillige var partimedlem, blev dræbt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i årene forud for Mujahedins magtovertagelse var medlem af PDPA, og at hun som partifunktionær, under og efter sine studier, i et vist omfang udførte udadvendte aktiviteter for partiet på universitetet i Kabul. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren efter magtovertagelsen blev opsøgt i sin egenskab af partifunktionær, ligesom det lagdes til grund, at en række af ansøgerens familiemedlemmer havde været aktive partimedlemmer og været udsat for trusler og alvorlige overgreb. Efter en samlet bedømmelse af oplysningerne om ansøgerens forhold sammenholdt med de generelle oplysninger om de nuværende forhold i Afghanistan fandt Flygtningenævnet ikke at kunne udelukke, at ansøgerens frygt for at blive udsat for asylbegerundende overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet var velbegrundet. BR 7/87

Nævnet meddelte den **10. september 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1959. Indrejst i september 1997. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, hvorefter han var etnisk hazara fra Kabul, og hvorefter familiens bopæl, formentlig som led i generelle husransagninger, blev opsøgt af Taleban-militsen i midten af 1997, hvorved hans 2 brødre blev dræbt, hans far blev anholdt og fængslet, medens ansøgeren selv flygtede fra stedet. Det blev herved bemærket, at ansøgeren havde forklaret om disse centrale punkter gennem hele sagen. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle være opsøgt af Taleban-militsen som følge af sine tidligere aktiviteter i militæret. Det blev herved bemærket, at ansøgeren havde afgivet skiftende og utroværdige forklaringer herom. Flygtningenævnet fandt på den angivne baggrund, at ansøgerens frygt for forfølgelse ved en

tilbagevenden til hjemlandet var velbegrundet, og at den skyldtes ansøgerens etniske oprindelse sammenholdt med den voldsomme episode med Taleban-militsen i midten af 1997. BR 7/88

Nævnet meddelte den **16. september 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1981. Indrejst i juni 1997. Ansøgeren var fra Kabul, og hans fader var tidligere politiofficer. Ansøgerens broder havde været musiker i radio og tv. Ansøgeren havde selv været udøvende musiker på skolen, ligesom han havde optrådt i radio og tv. I 1992 flyttede familien til et område kontrolleret af general Dostum, hvor de kunne leve ubemærket. I 1996 blev ansøgerens broder sammen med andre medarbejdere på Kabuls radio og tv dræbt af Taleban. I maj 1997 rykkede Taleban nordpå, hvorfor familien besluttede at udrejse. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde vægt på ansøgerens families baggrund, navnlig faderens fremtrædende stilling under det tidligere kommunistiske styre. Ansøgeren havde ikke været udsat for forfølgelse, idet familien straks tog ophold i det område, som var kontrolleret af Dostum. Flygtningenævnet kunne imidlertid ikke på grund af de foreliggende baggrundsoplysninger udelukke, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede asylbegrundende forfølgelse, hvis han vendte tilbage til Afghanistan. BR 7/89

Nævnet **stadfæstede** den **24. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1972. Indrejst i oktober 1997. Ansøgeren var hemmelig funktionær for sikkerhedstjenesten (KHAD) på sin skole, i hvilken forbindelse han i 1989 afslørede en bombeaktion. Ansøgeren blev herefter overført til antiterrorgruppen i sikkerhedsministeriet. Efter regeringsskiftet i 1992 meldte ansøgeren sig frivilligt til militærtjeneste hos en af Mujahedins styrker for at dække over sit tilhørsforhold til sikkerhedsministeriet. I 1996 blev ansøgeren genkendt af de personer, han tidligere havde afsløret, idet hans foto hang sammen med andre vagters foto på en tavle på kontrolposten. Ansøgeren tog herefter ophold hos en svigerindes familie. I oktober 1996 blev ansøgeren anholdt af Taleban, idet han ikke havde den foreskrevne længde skæg. Efter løsladelsen fortsatte Taleban at søge efter ansøgeren, og ansøgerens fader og 3 brødre blev i forbindelse med en ransagning anholdt med henblik på at fremtvinge ansøgeren. Ansøgeren skjulte sig i sin søsters kælder i 8 måneder inden udrejsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde haft visse begrænsede politiske aktiviteter for Afghanistans ungdomsorganisation og senere Vatan partiet. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren havde været tilknyttet Khad fra 1988 til 1992, senest med rang af kaptajn. **Nævnets flertal** kunne ikke udelukke, at ansøgeren havde afsløret en bombeaktion i 1989, og at han i 1997 skulle være genkendt af de 2 personer, der var blevet afsløret og fængslet dengang. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse af de ovennævnte grunde. Flertallet lagde herved vægt på ansøgerens aktiviteter for Khad, og at den konkrete episode lå ca. 10 år tilbage i tiden. Flertallet lagde videre vægt på, at ansøgerens modsætningsforhold ikke var rettet direkte mod Taleban, og at ansøgeren havde opholdt sig hos sin søster i 8 måneder, uden at Taleban tilsyneladende havde søgt ham der. Det bemærkedes, at flertallet af denne grund ikke kunne lægge til grund, at ansøgerens fader og brødre var fængslede for at fremtvinge ansøgerens fremmøde. Flygtningenævnets flertal fandt således ikke, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse på grund af hans etniske oprindelse som tajik. BR 7/90

Nævnet meddelte den **6. oktober 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i oktober 1997. Ansøgeren, som i 1991 blev medlem af Hizb-i-Islami, indsamlede frem til 1996 eller 1997 oplysninger om de øvrige partier på sin hjemegn, som på et tidspunkt tilsluttede sig Hizb-i-Wahdat. I slutningen af 1995 og i august 1997 blev ansøgeren tilbageholdt af medlemmer af Hizb-i-Wahdat. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund herunder særligt, at ansøgeren havde været tilknyttet Hizb-i-Islami og indsamlet oplysninger om Hizb-i-Wahdat, som han videregav til Hizb-i-Islami. På baggrund af ansøgerens arbejde for Hizb-i-Islami fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren som etnisk Hazara ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse fra Taleban. BR 7/91

Nævnet **stadfæstede** den **9. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1974. Indrejst i september 1997. Ansøgerens moder var pashtun, og faderen var etnisk hazara. I hjemlandet blev ansøgeren betragtet som hazara. Efter Talebans magtovertagelse blev ansøgeren i oktober/november 1996 tilbageholdt på bopælen af 4-5 personer fra Taleban, idet ansøgeren skulle bruges som gidsel eller sendes til frontens første linje. Han blev ført til en bygning, hvor han blev afhørt vedrørende sin eventuelle deltagelse i den tidligere konflikt mellem hazarer og

pashtuner. Under tilbageholdelsen, der varede flere timer, blev ansøgeren slået med et elkabel. Efter 4 eller 5 timer kom ansøgerens fader og fik ham løsladt. Fem måneder efter episoden rejste ansøgeren til Pakistan. Ansøgerens forretning blev overtaget af faderen, som ikke blev udsat for forfølgelse grundet sin fremskredne alder. Ansøgeren henviste til, at han i hjemlandet blev truet af hazarer, idet hans søster blev gift med en i Danmark bosiddende iransk kurder, der var sunnimuslim. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren har ikke været politisk aktiv eller medlem af politiske partier. Nævnet fandt, at ansøgerens tilbageholdelse af Taleban havde været af generel karakter og bemærkede herved, at ansøgeren uden videre blev løsladt efter faderens mellemkomst. Ægteskabet mellem ansøgerens søster og en iransk kurder kunne ikke tillægges asylretlig betydning. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var konkret forfulgt ved udrejsen. Uanset de generelt vanskelige forhold for etniske hazaraer fandt flertallet af Flygtningenævnet på grundlag af de nuværende baggrundsoplysninger, at dette etniske tilhørsforhold ikke i sig selv kunne antages at medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylrelevante overgreb. Det forhold, at faderen var etnisk hazara, og moderen var etnisk pashtun, fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat. BR 7/92

8.3.2 Bangladesh

1 tilladelse
13 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **29. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født 1972. Indrejst i juli 1997. Ansøgeren var medlem af Bangladesh Public Party. Han deltog i møder og agiterede for partiet, ligesom han talte i forsamlinger. Ansøgeren deltog endvidere i nogle aktiviteter for en handicaporganisation. I forbindelse med en demonstration for den pågældende organisation blev ansøgeren i 1996 anholdt og tilbageholdt en nat. I 1997 deltog ansøgeren i et stort offentligt møde, hvorunder der opstod interne stridigheder mellem ansøgerens organisation og nogle andre organisationer. Ansøgeren blev i den forbindelse falsk anklaget for ulovlig våbenbesiddelse. **Et flertal af Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund og fandt derfor, at der ikke var behov for at søge de af ansøgeren fremlagte dokumenter ægthedsvurderet. Såvel **flertallet som mindretallet** udtalte herefter, at selv om ansøgerens forklaring blev lagt til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt eller ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede asylrelevant forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger var et fungerende retssystem i Bangladesh, hvorfor der ikke var en forhåndsformodning for, at ansøgeren ikke ville få en retfærdig rettergang. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren opholdt sig 2 måneder i Bangladesh inden udrejsen, omstændighederne ved udrejsen, samt at ansøgeren først søgte asyl cirka 5 uger efter ankomsten til Danmark. BR 7/93

8.3.3 Indien

1 tilladelse
13 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **9. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1966. Indrejst i september 1996. Ansøgeren var sikh og havde siden 1988 været medlem af en lokalafdeling af Singh Bhitto Sikh Federation. Ansøgeren var aktiv for organisationen gennem 9 år, idet han husede eftersøgte medlemmer af organisationen, lavede mad til partiets medlemmer, opsatte plakater og deltog i demonstrationer. Fra 1989 blev han flere gange tilbageholdt af myndighederne, idet han blev beskyldt for at havde støttet Sikh Federation. I forbindelse med tilbageholdelserne blev han udsat for fysiske overgreb. Der blev aldrig rejst sigtelser mod ham. Hver gang blev han løsladt mod bestikkelse. 1 måned før udrejsen blev han anholdt i forbindelse med politiets anholdelse af organisationsmedlemmer på hans bopæl. Han var tilbageholdt i 8 dage og blev herunder slået og hængt op i benene.**Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som uprofileret medlem af Sikh Federation havde foretaget begrænsede aktiviteter for organisationen, at han havde været tilbageholdt i 1989 og 1990, at han i perioden herefter også i et vist omfang havde været udsat for kortvarige tilbageholdelser, hvorunder han havde været udsat for hårdhændet behandling, og at han hver gang var blevet løsladt uden, at der blev rejst sigtelser imod ham. Nævnet kunne dog ikke lægge forklaringen om tilbageholdelsen kort tid før udrejsen til grund, og bemærkede herved, at forklaringen herom var udbygget under sagen og ikke havde været overbevisende. Flygtningenævnet fandt ikke, at de nævnte tilbageholdelser med videre havde været af en sådan karakter, at de kunne sidestilles med asylbegrundende forfølgelse, og nævnet fandt herefter ikke, at

det kunne antages, at ansøgeren havde været konkret forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at komme i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/94

8.3.4 Kina

5 tilladelser
13 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **9. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kina, født i 1959 (M) og 1968 (K). Indrejst i juni 1997. Begge ansøgere var etniske Han kinesere. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at den mandlige ansøger ikke forud for 1989 havde været politisk aktiv eller havde været i konflikt med myndighederne. Nævnet ville ikke afvise, at den mandlige ansøger mellem den 1. og 10. juni 1989 blandt andet havde ophængt plakater og deltaget i demonstrationer, men nævnet anså den mandlige ansøgers aktiviteter for begrænsede og lagde vægt på, at den mandlige ansøger ikke forud for august 1989 havde nogen egentlig konflikt med myndighederne, selvom disse ofte henvendte sig i butikken og på ansøgerens nærliggende bopæl. Nævnet fandt, at den mandlige ansøgers tilbageholdelse i august 1989 i 12 dage primært var foranlediget af myndighedernes interesse for ansøgerens yngre broder og tillagde det væsentlig betydning, at ansøgeren havde kunnet opretholde en livsførelse, herunder med indgåelse af ægteskab og registrering af dette i 1991 og udstedelse af fødselsattest i anledning af det første barns fødsel i 1992, indtil udrejsen i juni 1997. Nævnet kunne efter en vurdering af den mandlige ansøgers forklaring ikke lægge til grund, at myndighederne siden medio 1989 havde eftersøgt ansøgeren på den måde, som ansøgeren havde forklaret om. Den mandlige ansøger havde til samtalereferatet med Udlændingestyrelsen givet udtryk for, at myndighedernes interesse primært angik den yngre broder, og at ansøgeren ikke vidste, om han selv var efterlyst. Nævnet fandt, at myndighedernes henvendelser primært var foranlediget af broderens forhold. Nævnet lagde vægt på, at den mandlige ansøger opnåede ægte pas i eget navn, og at ansøgerne udrejste uden problemer. Nævnet fandt ikke, at udrejsen i juni 1997 var foranlediget af nogen konkret efterstræbelse. Nævnet bemærkede, at det ved vurderingen af den mandlige ansøgers forhold var tillagt en vis om end begrænset betydning, at ansøgerens forældre angiveligt uden problemer i 1996 kunne besøge den herboende yngre broder, og at ansøgerne først søgte om asyl efter omkring to en halv måneds ophold her i landet. Den kvindelige ansøger havde som asylmotiv henvist til sin ægtefælles forhold, og nævnet fandt ikke, at den kvindelige ansøger selvstændigt havde været udsat for nogen asylbegrundende forfølgelse. For så vidt angik situationen efter fødslen af ansøgernes andet barn, fandt nævnet ikke, at der forelå grundlag for at antage, at ansøgerne af denne grund risikerede en asylbegrundende forfølgelse. BR 7/95

Nævnet meddelte den **3. juni 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Kina, født i 1962. Indrejst i januar 1997. Ansøgeren nægtede i 1989 som fagforeningesleder at efterkomme myndighedernes påbud om organisering af demonstrationer, der var rettet mod studenternes opstand. Ansøgeren blev tilbageholdt i 5 ½ år uden dom. Efter løsladelsen stiftede ansøgeren en forening, som ydede støtte og vejledning til arbejdere. **Flygtningenævnets flertal** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder forklaringen om stiftelsen af foreningen og om anholdelsen af to af foreningens medlemmer, samt at politiet også havde til hensigt at anholde ansøgeren. Under hensyn til ansøgerens tidligere forhold, herunder nægtelsen af at efterkomme myndighedernes påbud i 1989 og den langvarige fængsling på falske anklager, fandt flertallet herefter ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en uforholdsmæssig fængselsstraf. Flertallet fandt derfor, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR 7/96

8.3.5 Pakistan

1 tilladelse
12 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **9. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1975. Indrejst i marts 1997. Ansøgeren var sunni-muslim og havde siden 1986 været medlem af det religiøse parti Siba Sihapha. Fra 1990 var han aktivt medlem, idet han deltog i partimøder og demonstrationer, og idet han fra 1992/93 skrev digte og artikler, som var kritiske overfor regeringen. I 1995 blev ansøgeren sammen med 20-25 andre anholdt i forbindelse med en demonstration, som blev afholdt efter drabet på en af partiets ledere. Ansøgeren var tilbageholdt i 10 dage, hvorunder han

blev anbragt i isolation og beskyldt for at stå bag demonstrationen. Han blev løsladt uden betingelser, men truet med fængsling, såfremt han fortsatte med at demonstrere. I januar 1997 blev to af partiets ledere dræbt ved en bombeeksplosion, og partiet demonstrerede herefter over hele landet. Sammen med et par andre partimedlemmer arrangerede ansøgeren i den forbindelse en demonstration i sit lokalområde. I februar 1997 blev der rejst en falsk sigtelse mod ansøgeren for drabet på en præst. Politiet forsøgte i den forbindelse at opsøge ansøgeren hos hans familie, som fik udleveret en anholdelsesordre.**Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde udført begrænsede aktiviteter for Siba Sihapha, at han i 1995 havde været tilbageholdt i 10 dage i forbindelse med en demonstration, hvorefter han var blevet løsladt uden betingelser, og at han ikke herefter havde haft problemer med myndighederne før februar 1997, hvor der efter hans forklaring var blevet rejst en falsk sigtelse mod ham for drab. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren ved udrejsen fra Pakistan havde været udsat for en sådan sigtelse for drab. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring om baggrunden for sigtelsen ikke havde været overbevisende, ligesom der ikke kunne bortses fra, at ansøgeren ikke havde fremskaffet nogen dokumentation for sigtelsen, uanset at han havde oplyst at være bekendt med, at politiet havde overgivet en arrestordre til familien. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren var udrejst legalt og problemfrit, og at han først havde søgt asyl efter nogen tids ophold her i landet. Flygtningenævnet fandt ikke i øvrigt efter ansøgerens forklaring grundlag for at antage, at ansøgeren havde været politisk profileret på en sådan måde, at det ville bringe ham i myndighedernes søgelys ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR 7/97

Nævnet **stadfæstede** den **16. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1974. Indrejst i januar 1997. Ansøgeren var muslim og aktivt medlem af trossamfundet ahmadi. Ansøgeren var inden for trossamfundet leder af sit lokalområde, hvor han blandt andet havde ansvar for information og undervisning. Ansøgeren forkyndte ligeledes ahmadi-religionen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhørte ahmadi-sekten. Efter ansøgerens forklaring havde han ikke haft aktiviteter, der havde gjort ham profileret i forhold til myndighederne. Uanset om ansøgeren i henholdsvis 1985 og to gange i 1996 blev tilbageholdt af politiet og udsat for hårdhændet behandling, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette indebar en asylbegrundende forfølgelse. Han var hver gang blevet løsladt efter forholdsvis få dage. Han havde bagefter kunnet opholde sig i Pakistan, og var siden udrejst legalt af Pakistan på eget pas. BR 7/98

8.3.6 Sri Lanka

9 tilladelser
55 stadfæstelser
Flygtningenævnet har i lighed med tidligere beretningsperioder behandlet en række sager vedrørende srilankanske statsborgere, hvoraf hovedparten er resulteret i en stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse. Det skyldes navnlig, at nævnet ikke har kunnet lægge ansøgerens forklaring til grund, eller at ansøgerens aktiviteter ikke har haft et sådant omfang, at de har bragt den pågældende i et modsætningsforhold til myndighederne og/eller LTTE omfattet af udlændingelovens § 7.

Udsendelse af afviste asylansøgere til Sri Lanka har gennem de senere år ofte været drøftet. Der henvises til 5. beretning, side 113. I efteråret 1996 genoptog Udenrigsministeriet efter en henvendelse fra den srilankanske ambassade i Stockholm forhandlinger om en formaliseret aftale med Sri Lanka om tilbagesendelse af afviste asylansøgere, og den 18. august 1998 blev der indgået en tilbagetagelsesaftale mellem Danmark og Sri Lanka. Aftalen sikrer, at srilankanske statsborgere, som ikke har kunnet opnå eller ikke længere har opholdstilladelse i Danmark, kan vende tilbage til Sri Lanka i sikkerhed og værdighed. Af aftalen fremgår det, at Sri Lanka vil modtage alle srilankanske statsborgere, som indrejser legitimeret med egne ægte nationalitetspas. For personer, som ikke er i besiddelse af gyldig rejselegitimation, hvilket blandt andet omfatter tvangsmæssigt udsendte personer, vil de srilankanske myndigheder (Sri Lankas ambassade i Stockholm), når de pågældende asylansøgeres identitet er fastslået, og før disses afrejse, udstede et gyldigt rejsedokument.

Efter aftale med de danske myndigheder foretager UNHCR fortsat en passiv overvågning af hjemvendende Sri Lankanske statsborgere i forbindelse med indrejsen.

Nævnet **stadfæstede** den **2. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1960. Indrejst i oktober 1996. Ansøgeren var etnisk tamil og hindu af

trosretning. Han var gift og havde 3 børn, som alle befandt sig i hjemlandet. **Flygtningenævnets flertal** lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde været medlem af LTTE, og at ansøgerens aktiviteter for LTTE havde været begrænsede og præget af, at ansøgeren kun i det omfang, hvor han var tvunget til det, havde ydet bistand i form af navnlig penge og madvarer til LTTE. Flertallet anså anholdelsen medio januar 1995 for at være af enkeltstående karakter, og selv om tilbageholdelsen varede til medio juni 1995, lagde flertallet vægt på, at ansøgeren blev fremstillet for en dommer, at han ikke blev dømt, og at ansøgeren blev løsladt alene mod meldepligt. Efter løsladelsen tog ansøgeren på ny ophold i sin hjemby og havde herefter ikke været i konflikt med myndighederne. Ansøgeren var ikke til stede, da den lastbil, som ansøgerens broder førte, blev tilbageholdt af myndighederne. Ansøgeren havde efter sin egen forklaring ikke haft nogen andel i, at der af LTTE skulle være anbragt sprængstof i bilen, og ansøgeren havde opsøgt LTTE for at protestere. Ansøgeren blev imidlertid tilbageholdt af LTTE og udsat for alvorlig vold. Flertallet bemærkede, at ansøgeren ikke kunne henvises til at tage ophold i LTTE-kontrollerede områder, men at ansøgerens risiko i relation til myndighederne bestod i, at ansøgeren ikke havde overholdt sin meldepligt, og at den ovennævnte lastbil kunne sættes i forbindelse med ansøgeren. Flertallet fandt imidlertid ikke, at det kunne antages, at ansøgeren risikerede en asylbegrundende forfølgelse, alene fordi han havde undladt at opfylde sin meldepligt, idet der herved blev henset til ansøgerens begrænsede og tvangsmæssigt prægede bistand til LTTE. Henset hertil og til ansøgerens protest over for LTTE fandt flertallet videre ikke, at fundet af sprængstoffet i lastbilen kunne antages at udsætte ansøgeren for en myndighedsforfølgelse, som begrundede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren havde været udsat for alvorlig vold af LTTE, fandtes ikke at kunne føre til, at ansøgeren ikke kunne henvises til at tage ophold i myndighedskontrollerede egne. BR 7/99

Nævnet meddelte den **26. februar 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1980. Indrejst i marts 1997. Fra omkring 1993 blev ansøgeren sammen med andre elever fra sin skole to gange ugentligt tvunget til at udføre arbejde for LTTE. I 1995 blev ansøgeren medlem af LTTE. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik således, at ansøgeren havde deltaget i kamphandlinger for LTTE og herunder var blevet tilbageholdt af det srilankanske militær i fem dage i oktober 1995. Under tilbageholdelsen blev han undergivet tortur. Ansøgeren undslap og udrejste illegalt med båd til Indien. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren risikerede at komme i de srilankanske myndigheders søgelys ved en tilbagevenden til Sri Lanka. BR 7/100

Nævnet **stadfæstede** den **26. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1952. Indrejst i august 1996. I 1990 blev ansøgerens landsby erobret af militæret, og i denne forbindelse alle mændene i byen, herunder ansøgeren, tilbageholdt. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren slået og sparket på kroppen. Efter en uge flygtede ansøgeren med en anden mand fra lejren. I perioden fra 1990 til 1994 fungerede ansøgeren som chauffør for LTTE, ligesom han hængte plakater op. I februar 1994 forlod han Jaffna uden tilladelse fra LTTE. **Flygtningenævnet**lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik således, at ansøgeren havde udført begrænsede aktiviteter, i form af plakatopklæbning samt chaufførvirksomhed, for LTTE uden at noget tydede på, at disse aktiviteter var kommet til de srilankanske myndigheders kendskab. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren var forfulgt af de srilankanske myndigheder ved udrejsen eller grundlag for at antage, at han risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne tillægges afgørende betydning, at ansøgeren måtte være tilbageholdt af den srilankanske hær i en uge i 1990 og herunder slået, idet denne tilbageholdelse skete som led i en generel aktion mod landsbyen. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse fra LTTE som følge af, at han havde forladt bevægelsen, eller EPDP som følge af sine aktiviteter for LTTE. BR 7/101

Nævnet **stadfæstede** den **2. juni 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1984. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren havde hjulpet LTTE med blandt andet at aflevere mad og sætte plakater op. **Flygtningenævnet** fandt ikke fornødent grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at sagen var behandlet som en ansøgning om asyl. Ansøgerens principale påstand om hjemvisning med henblik på, at Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4 kunne således ikke tages til følge. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka ville risikere at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens aktiviteter for LTTE havde været af begrænset karakter og var udført senest i 1995. Herefter, og

idet de generelle forhold for mindreårige tamiler ikke i sig selv kunne begrunde, at der skulle meddeles ansøgeren asyl, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. BR 7/102

8.3.7 Vietnam

0 tilladelser
19 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **8. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende et samlevende par fra Vietnam, født i 1967 (M) og 1972 (K), samt to børn. Indrejst i september 1996. På grund af sin faders aktiviteter som soldat i den tidligere franske hær havde den mandlige ansøger siden sin barndom haft problemer med at få udstedt personlige dokumenter, herunder fødselsattest og identitetskort. Han kunne derfor ikke gå i skole eller få arbejde. Ansøgeren blev i de seneste år før udrejsen flere gange opsøgt på bopælen af politiet, og han blev flere gange tilbageholdt i nogle dage. Tilbageholdelserne fandt sted i forbindelse med, at der var begået kriminalitet i hjembyen, og ansøgeren blev blandt andet afhørt om, hvorvidt han deltog i oprør og skjulte personer på sin bopæl. Uanset om man måtte lægge ansøgernes forklaringer til grund, fandt **Flygtningenævnet** ikke grundlag for at antage, at den mandlige ansøger ved sin udrejse var konkret og individuelt forfulgt, eller at han ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse navnlig vægt på, at det fremgik af de foreliggende baggrundsoplysninger, at hjemvendende personer, der var født i Vietnam, ikke kunne antages at blive straffet alene for det forhold, at de var udrejst illegalt og havde ansøgt om asyl i udlandet. De oplysninger, som ansøgeren havde givet vedrørende sin mangel på fødselsattest, fandt nævnet ikke asylbegrundende og lagde blandt andet vægt på, at ansøgeren havde forklaret, at han senest forud for sin udrejse havde haft et års arbejde i en restaurant. Endelig lagde nævnet vægt på, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at hjemvendende personer ville kunne opnå registrering i Vietnam i løbet af ganske kort tid. De foreliggende baggrundsoplysninger tydede ikke på, at personer, der var børn af tidligere soldater i de franske militærstyrker i det daværende Indokina, allerede som følge heraf var udsat for forfølgelse eller forskelsbehandling. For så vidt angik den kvindelige ansøger fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren forud for sin udrejse havde været udsat for asylrelevant forfølgelse, hverken som følge af sine egne forhold eller som følge af sin samlevers forhold. BR 7/103

Nævnet **stadfæstede** den **28. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Vietnam, begge født i 1962. Indrejst i september 1996. Den mandlige ansøger arbejdede som maskinarbejder på en fabrik, hvor han sammen med mange af de andre ansatte ønskede at ændre arbejdsforholdene. I februar 1996, da ansøgeren en dag blev pålagt overarbejde uden betaling, gik han og fire andre personer op til direktøren, der var udpeget af myndighederne. Efter en diskussion slog ansøgeren direktøren, der faldt ned ad trappen, hvorefter han blev kørt til hospitalet. Ansøgeren blev derefter anholdt af politiet og en uge senere stillet for en dommer. Han blev ikke repræsenteret af en advokat i retten, ligesom han ikke selv fik lov til at afgive forklaring. De øvrige fire personer blev idømt seks måneders fængsel, medens ansøgeren blev idømt fire års fængsel. I marts 1996 flygtede ansøgeren fra fængslet, hvorefter han blev eftersøgt i hele landet. Han holdt sig skjult i cirka 1½ måned, hvorefter han udrejste i maj 1997 til Rusland. **Flygtningenævnets flertal** udtalte, at uanset at den vold, den mandlige ansøger var dømt for, var udøvet overfor en myndighedsperson og i forbindelse med bestræbelser for at forbedre arbejdsforholdene på hans arbejdsplads, fandt nævnets flertal, at den mandlige ansøger var dømt for en borgerlig forbrydelse, som ikke kunne anses for asylbegrundende. Efter baggrundsoplysningerne kunne nævnets flertal endvidere ikke lægge til grund, at ansøgerne ved tilbagevenden risikerede uforholdsmæssig straf alene for at være udrejst illegalt og have søgt asyl. BR 7/104

8.4 Europa

8.4.1 Albanien

1 tilladelse
4 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **23. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et albansk ægtepar, født i 1955 (M) og 1959 (K), samt deres 2 børn. Indrejst i august 1997. Parret var etniske albanere og katolikker af trosretning. Den mandlige ansøger sympatiserede med partiet Legalitet. Under en demonstration i 1991 var han med til at vælte en statue af Hoxha Lusnje. Han blev idømt 2 års fængsel

herfor og var fængslet i 1 år. Den mandlige ansøger deltog i 1997 i flere demonstrationer arrangeret af Legalitet. Han blev flere gange opsøgt og truet på livet af politiet. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger blev løsladt i april 1992, hvorefter nævnet fandt, at der var gjort op med den mandlige ansøgers forhold. Nævnet bemærkede herved, at den mandlige ansøger til sagen havde oplyst, at der ikke var problemer i forhold til myndighederne i tiden fra løsladelsen til 1997. Nævnet fandt ikke, at ansøgerne i perioden fra 1992 - 1997 havde været politisk aktive eller i øvrigt i myndighedernes søgelys. Ansøgerne forklarede om overgreb fra forskellige grupper, herunder grupper der navngav sig som politi, i løbet af 1997. Den mandlige ansøger oplyste, at personer blandt grupperne henviste til hans tidligere forhold under det tidligere styre, og den kvindelige ansøger oplyste, at der blev spurgt efter den mandlige ansøger under det overgreb, der blev begået mod hende i april 1997. Nævnet fandt, at det ikke kunne afvises, at ansøgerne i løbet af navnlig første halvår af 1997 havde været opsøgt af forskellige grupper og herunder udsat for trusler og vold og frarøvet værdigenstande. Nævnet fandt ikke, at det kunne antages, at disse overgreb havde sammenhæng med den mandlige ansøgers familietilknytning eller hans sympati for partiet Legalitet. Nævnet anså overgrebene for sammenhængende med de vanskelige men generelle forhold, som karakteriserede blandt andet ansøgernes hjemby Tirana navnlig i første halve år af 1997. Nævnet fandt ikke, at overgrebene kunne anses for myndighedsunderstøttede, eller som rettede mod ansøgernes personer. På denne baggrund fandt nævnet ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Albanien risikerede en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7105

Nævnet meddelte den **8. juli 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Albanien, født i 1960 (M) og 1964 (K). Indrejst i juni 1997. Den mandlige ansøgers familie havde altid været kendt for deres politiske aktiviteter og deres position og havde som sådan haft problemer under det kommunistiske styre. Siden marts 1997 havde der hersket kaos og anarki i hjemlandet, hvor kriminelle bander terroriserede. Ansøgerne mente, at banderne var støttet af kommunisterne. Den mandlige ansøger blev i maj 1997 udsat for pengeafpresning af bevæbnede personer. Under opholdet i Danmark vandt de tidligere kommunister parlamentsvalget i hjemlandet. I lyset af familiens tidligere problemer under det kommunistiske styre var dette årsagen til, at ansøgerne ansøgte om asyl. **Flygtningenævnet** lagde i det hele ansøgernes forklaringer til grund. **Flygtningenævnets flertal** lagde vægt på, at den mandlige ansøgers familie havde været udsat for en livslang forfølgelse under det tidligere kommunistiske styre, at familien havde været højt profileret i Albanien, og at en koalition ledet af Fatos Nano vandt parlamentsvalget i juni 1997. Herefter kunne det ikke afvises, at ansøgerne på baggrund af den tidligere skete forfølgelse af den mandlige ansøgers familie ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse i tilfælde af tilbagevenden til hjemlandet. BR 7/106

Nævnet **stadfæstede** den **14. december 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Albanien, begge født i 1947. Indrejst i oktober 1997. Siden marts 1991 havde den mandlige ansøger været menigt medlem af Det Demokratiske Parti. Siden valget i 1992 havde han ikke været så aktiv, men støttede partiet økonomisk. I forbindelse med privatiseringen af en virksomhed, hvor den mandlige ansøger var hovedaktionær, blev han i efteråret 1996 valgt som direktør. Han gennemførte en reform på virksomheden, som betød, at kommunistiske medarbejdere blev fyret, og den konføderative fagforening truede med at strejke. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund, og det måtte således antages, at den mandlige ansøger, mens han var virksomhedsleder, havde konflikter med den konføderative fagforening, at hans fabrik i forbindelse med de borgerkrigslignende forhold fra marts 1997 og nogle måneder frem blev ødelagt og udplyndret, at han under de urolige forhold blev udsat for trusler på livet, og at ansøgernes lejlighed blev udsat for angreb. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerne havde været konkret og individuelt forfulgt og lagde herved vægt på, at den mandlige ansøger ikke kunne antages forud for udrejsen at have været politisk profileret, at de overgreb ansøgerne havde forklaret om fandt sted dels i en faglig konflikt dels under borgerkrigslignende forhold, at den mandlige ansøger ikke kunne antages at have bragt sig i et modsætningsforhold til det regerende socialistparti, og at der ikke var holdepunkter for, at de overgreb, som ansøgerne havde været udsat for, havde været understøttet af myndighederne. De generelt usikre forhold i Albanien kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse. BR 7/107

8.4.2 Armenien

7 tilladelser
59 stadfæstelser

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet en række sager vedrørende asylansøgere fra Armenien. Disse sager har hovedsageligt omhandlet militære forhold, herunder unddragelse fra værnepligt/militærunddragelse, udeblivelse fra genindkaldelse og desertering.

I tilfælde, hvor en asylansøger er udrejst af hjemlandet for at undgå militærtjeneste, sondres ved asylvurderingen mellem tilfælde, hvor en indkaldelse til militærtjeneste er sket med henblik på deltagelse i aktiv krigstjeneste eller som led i en sædvanlig værnepligtsordning i et ikke-krigsførende land.

Såfremt en asylansøger er udrejst for at undgå værnepligt i et ikke krigsførende land, meddeles der efter nævnets praksis afslag på asyl. Hvis en unddragelse af værnepligt medfører en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf, kan der dog meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

De samme forhold gør sig gældende for desertører, idet der her sondres mellem tilfælde, hvor deserteringen er sket under aftjening af militærtjeneste i et ikke-krigsførende land eller under egentlig krigstjeneste. Det væsentlige er også i disse tilfælde, hvorvidt en desertering medfører en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. Såfremt dette er tilfældet, vil der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Ved vurderingen af sager, der vedrører militære forhold, er det således afgørende at have opdaterede oplysninger om, hvilken straf militærunddragere/desertører risikerer at blive idømt ved en tilbagevenden til hjemlandet, og der har da også i beretningsperioden flere gange været indhentet aktuelle oplysninger om strafniveauet i Armenien for militærunddragelse/desertering.

I marts 1998 udkom Udlændingestyrelsens rapport fra fact-finding mission til Armenien i perioden 14. november til 21. november 1997. Rapporten indeholdt blandt andet oplysninger om straffepraksis i sager vedrørende desertører eller genindkaldte, der var udeblevet fra tjeneste.

Ved brev af 12. maj 1998 fremkom UNHCR med en udtalelse om forholdene for armenske værnepligtsunddragere/desertører.

Da oplysningerne vedrørende sanktioner for desertører efter de foreliggende oplysninger ikke var overensstemmende, besluttede Flygtningenævnet den 9. og den 10. juni 1998 at udsætte behandlingen af to sager vedrørende armenske desertører på indhentelse af yderligere oplysninger om desertører fra Armenien.

Udlændingeattachéen i Ankara gennemførte i juni/juli 1998 en fact-finding mission i Armenien, og i juli 1998 udkom Rapport fra fact-finding mission til Armenien. Rapporten indeholder oplysninger om straf for desertering tillige med oplysninger om amnestilovene og om situationen i Armeniens grænseegne.

Flygtningenævnet har herefter i perioden 1. august 1998 til 31. december 1998 truffet afgørelse i otte sager, hvor det er lagt til grund, at ansøgeren er deserteret fra militærtjeneste. I seks sager meddelte Flygtningenævnet afslag, medens der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 i to sager. I de to sager, hvor der blev meddelt opholdstilladelse, blev det lagt til grund, at der forelå sådanne skærpende omstændigheder omkring deserteringen, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet.

Nævnet **stadfæstede** den **23. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født 1953 (M) og 1955 (K). Indrejst i august 1996. I 1989 blev den mandlige ansøger tilknyttet Dashnak, hvorefter han stillede sin møbelfabrik til rådighed for partiet til fremstilling og reparation af våben. To gange blev den mandlige ansøgers firmabil brugt til at transportere våben til Nagorno-Karabakh. I 1991 blev han egentligt medlem af Dashnak. I perioden fra 1991 til 1993 blev den mandlige ansøger genindkaldt til militæret tre gange, hvilket han undgik ved at betale bestikkelse. I 1992 blev den mandlige ansøger uretmæssigt anklaget for at have påkørt en politibetjent, og under sagen forsøgte politiet at overtale ham til at blive meddeler for politiet. I august 1993 blev den mandlige ansøger på ny opsøgt af politiet, som var bekendt med, at han havde hjulpet sin broder ud af landet. Politiet forlangte, at den mandlige ansøger skulle forrette militærtjeneste i stedet for broderen. I den forbindelse kom det til håndgemæng, hvorved han slog en

af betjentene. Herefter flygtede han. Ansøgerne rejste via Rusland til Danmark. Under opholdet i Rusland blev ansøgerne udsat for et overfald, som de formodede var et likvideringsforsøg fra de armenske myndigheders side. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den chikane, ansøgerne havde været udsat for, havde haft en sådan karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Uanset om det blev lagt til grund, at den mandlige ansøger havde været medlem af Dashnak-partiet, anså nævnet det ikke for sandsynliggjort, at han som følge heraf risikerede forfølgelse ved tilbagevenden. Nævnet lagde herved vægt på, at han ikke havde indtaget en fremtrædende position, og at hans aktiviteter for partiet lå adskillige år tilbage. Efter baggrundsoplysningerne fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at den mandlige ansøger som følge af militærunddragelse risikerede uforholdsmæssig streng straf, og nævnet lagde efter baggrundsoplysningerne til grund, at konfliktniveauet omkring Armenien ikke havde en sådan karakter, at den mandlige ansøger risikerede deltagelse i egentlige krigshandlinger. Herefter, og da den kvindelige ansøger ikke havde angivet selvstændigt asylmotiv, fandtes ansøgerne ikke omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/108

Nævnet meddelte den **24. marts 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Armenien, født i 1966 (M) og 1973 (K). Indrejst i juli 1997. Den mandlige ansøger havde arbejdet frivilligt indenfor politiet, hvorunder han var vidne til, at hans ven blev slået ihjel af politiet. Ansøgeren havde videre kendskab til, at politiet benyttede sig af vold mod de anholdte, og at forbrydere betalte sig fra at komme for retten. Ansøgeren påtalte dette forhold, hvorefter han blev truet af politiet. Da ansøgerens ansættelse ophørte, blev han udsat for et drabsforsøg, og hans bopæl blev ransaget. Ansøgeren havde ikke forsøgt at klage over politiets behandling, da dette forekom nyttesløst. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer,** som i det væsentlige lagde ansøgernes forklaringer til grund for sagen, fandt ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger havde overværet politivold af forskellig art i forbindelse med sin frivillige ansættelse indenfor politiet, og at han i den anledning blev truet på livet og udsat for drabsforsøg efter, at han meddelte politiet, at han ikke længere ønskede at samarbejde. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt flertallet ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger ikke ville kunne opnå den fornødne beskyttelse fra de stedlige myndigheder mod yderligere repressalier i samme anledning. BR 7/109

Nævnet **stadfæstede** den **6. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, begge født i 1956. Indrejst i august 1997. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt, at det svækkede ansøgernes troværdighed, at den mandlige og den kvindelige ansøger havde forklaret divergerende om myndighedshenvendelser, herunder ransagninger og tilbageholdelser af den mandlige ansøger, i perioden 1994 til 1996. Ved vurderingen af ansøgernes påberåbte asylbaggrund tillagde flertallet det betydning, at ansøgerne ved ankomsten til Danmark primært henviste til sønnens forhold. Selv om flertallet ikke ville afvise, at den mandlige ansøger kunne have været tilbageholdt i forbindelse med sønnens forhold, lagde flertallet vægt på, at disse tilbageholdelser ikke kunne anses som udtryk for, at den mandlige ansøger grundet sønnens forhold aktuelt var i myndighedernes søgelys. For så vidt angår den mandlige ansøgers henvisning til sin tilknytning til en væbnet gruppe, lagde flertallet vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring i 1993 ophørte med sin bistand til gruppen, som blev anført af hans broder, der meldtes dræbt i 1994. Ansøgeren havde forklaret, at hans støtte bestod i økonomisk hjælp samt fremskaffelse af forsyninger, herunder våben. Ansøgeren havde forklaret, at der i dag kun var 5-6 personer tilbage af gruppen, der på et tidspunkt bestod af 85 personer. Selv om flertallet ikke ville afvise, at den mandlige ansøger i perioden fra 1994 til udrejsen i 1996 kunne have været udsat for flere tilbageholdelser, tillagde flertallet det betydning, at ansøgeren havde oplyst, at myndighedernes gentagne henvendelser til ham var foranlediget af, at han ikke ville ophøre med at fortælle om sin broders død. Ansøgeren havde oplyst, at han efter kortvarige tilbageholdelser blev løsladt uden betingelser, og at den sidste tilbageholdelse på tre måneder var foranlediget af, at sønnen var udeblevet fra værnepligt og var rejst til Danmark. Flertallet fandt på denne baggrund ikke den mandlige ansøgers forklaring om, at han aktuelt blev efterstræbt af de armenske myndigheder, overbevisende. For så vidt angik den mandlige ansøgers oplysninger om overgreb begrundet i sønnens forhold fandtes oplysningerne ikke af flertallet overensstemmende med det oplyste i UNHCR´s skrivelse af 27. marts 1997 om, at der ikke kendtes til fortsatte overgreb mod pårørende til desertører med videre, hvilken oplysning blev fastholdt i UNHCR´s notat af juni 1997 vedrørende armenske asylansøgere. For så vidt angik den mandlige ansøgers forklaring om tilknytningen til den ovennævnte gruppe lagde flertallet vægt på oplysningerne i de nævnte dokumenter fra UNHCR vedrørende omtalen af de såkaldte Fedayeen paramilitære grupper og tilknytningen til Dashnak-partiet. Flertallet bemærkede, at den kvindelige ansøger primært havde henvist til sin ægtefælles asylmotiv, og at det ikke i øvrigt kunne antages, den kvindelige ansøger selv havde været udsat for asylbegrundende forfølgelse. BR 7/110

Nævnet **stadfæstede** den **6. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien, født i 1979. Indrejst i juli 1996. Ansøgeren blev forfulgt i hjemlandet på grund af sine militære forhold. Ansøgerens forældre blev endvidere forfulgt, fordi ansøgerens fader havde deltaget i en væbnet enhed under Dashnak partiet. Enheden var ledet af ansøgerens farbroder, der døde i 1994, da han blev skudt ned bagfra. **Flygtningenævnet** fandt, at der bestod usikkerhed om, hvorvidt ansøgeren var blevet indkaldt til aftjening af værnepligt og var udeblevet, men selv om dette måtte antages, lagde nævnet vægt på, at der ikke i Armenien/Nagorno Karabach og i tilsvarende konfliktområder i Armenien aktuelt bestod en krigslignende situation, hvorfor ansøgeren under militærtjeneste ikke risikerede at skulle deltage i krighandlinger. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren risikerede at blive idømt en uforholdsmæssig streng straf som følge af mulig udeblivelse efter indkaldelse til værnepligt. Flygtningenævnet fandt endelig ikke, at ansøgeren risikerede asylbegrundende forfølgelse som følge af sin faders støtte til og sin farbroders lederskab af en væbnet gruppe. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke selv havde været aktiv i denne forbindelse, ligesom ansøgeren blandt andet grundet sin unge alder heller ikke på grund af familieskabet kunne antages at være i en særlig udsat position ved en tilbagevenden. Det bemærkedes herved, at farbroderen efter det oplyste meldtes dræbt i januar 1994, og at ansøgerens fader på det tidspunkt ikke længere deltog i gruppens aktiviteter. BR 7/111

Nævnet **stadfæstede** den **1. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født i 1967 (M) og i 1979 (K), samt et barn. Indrejst i marts 1997. I perioden fra oktober 1993 til maj 1995 opholdt den mandlige ansøger sig i Tyskland som asylansøger. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl i Tyskland rejste den mandlige ansøger tilbage til Armenien. **Flygtningenævnet** lagde efter den mandlige ansøgers forklaring til grund, at han i 1993 deserterede fra militæret - hovedsageligt på grund af sin sygdom. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren ved indrejsen i 1995 fra Tyskland blev tilbageholdt af de armenske myndigheder på grund af et tysk stempel i ansøgerens pas og udsat for vold i forbindelse med myndighedernes afhøring af ham, og at han flygtede fra hospitalet. Flertallet kunne efter de nu foreliggende baggrundsoplysninger ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Armenien ville blive udsat for en reaktion, som følge af sin desertering, der ville være uforholdsmæssig i forhold til dansk retstradition. Flertallet lagde herved blandt andet vægt på, at der ikke i sagen forelå oplysninger om, at der i forbindelse med ansøgerens desertering eller i øvrigt var tale om skærpende omstændigheder. Flertallet fandt således ikke grundlag for at antage, at den mandlige ansøger ville være i risiko for ved en tilbagevenden til hjemlandet at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren i en længere periode havde opholdt sig i udlandet kunne ikke føre til et andet resultat. For så vidt angik den kvindelige ansøger, hvis moder var etnisk aserbajdsjaner, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til Aserbajdsjan uden risiko for asylbegrundende forfølgelse. Nævnet fandt endvidere, at den kvindelige ansøger ville kunne indrejse i Armenien sammen med sin ægtefælle og opnå opholdstilladelse dér i kraft af ægteskabet. Nævnet lagde herved også vægt på, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke fandt myndighedsovergreb sted overfor blandede ægteskaber. BR 7/112

Nævnet meddelte den **1. december 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Armenien, født i 1958 (M) og 1963 (K) samt deres to børn. Indrejst i april 1996 (M) og april 1997 (K). Den mandlige ansøger blev i 1994 anholdt af militærpolitiet ved en metrostation, hvor han og andre våbenføre mænd blev tvangsrekrutteret med henblik på at gøre tjeneste i Nagorno Karabakh. Den mandlige ansøger kom ikke til at deltage i krigshandlinger, men havde forskelligt forefaldende arbejde. I forbindelse med, at han en aften i september 1994 holdt vagt over to aserbajdsjanske krigsfanger, besluttede han sig for at løslade dem. Han deserterede samme nat, inden hans overordnede fik kendskab hertil, idet han frygtede myndighedernes reaktion. Den kvindelige ansøger blev efter ægtefællens desertering opsøgt på bopælen af militæret, som foretog ransagning og fremsatte trusler blandt andet om at tage børnene med, hvis ikke det blev oplyst, hvor ægtefællen opholdt sig. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger umiddelbart inden han deserterede, havde løsladt to krigsfanger. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for forhold, der bevirkede, at det ikke burde kræves, at de vendte tilbage til hjemlandet. BR 7/113

8.4.3 Aserbajdsjan

2 tilladelser
6 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **14. april 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1960 (M) og 1975 (K) samt et barn. Indrejst i juli 1997. Ansøgerne var etniske armenere og kristne. I 1993 begyndte myndighederne at genhuse aserbajdsjanske flygtninge i de nærliggende større byer, og i foråret 1997 blev ansøgernes landsby udpeget til frit landbrugsområde for fordrevne aserbajdsjanere. Ansøgerne og de andre oprindelige beboere i landsbyen blev udsat for chikane og overgreb fra de tilflyttende aserbajdsjanere. I maj 1997 fik den mandlige ansøger overbragt en skriftlig indkaldelse til helbredsundersøgelse med henblik på militærtjeneste. Tre dage senere rettede fire myndighedspersoner henvendelse til ansøgerne på bopælen, hvor de spurgte til ejerforholdet omkring bopælen. De meddelte herefter, at den mandlige ansøger ikke havde lovlige rettigheder over bopælen og truede ham til at anerkende dette, ligesom de konfiskerede flere dokumenter, som de mente fremstod mistænkelige. I slutningen af maj 1997 forlod ansøgerne bopælen, hvilken de ved samme lejlighed nedbrændte. **Flygtningenævnets flertal** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Efter en samlet vurdering af sagen, herunder særligt at den mandlige ansøger var indkaldt til helbredsundersøgelse ved de militære myndigheder sammenholdt med trussel om fratagelse af sin ejendom, fandt flertallet, at ansøgerne inden udrejsen havde været udsat for etnisk forfølgelse, og at de ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan ville være i en sådan risiko for forfølgelse, at der burde meddeles ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 7/114

Nævnet meddelte den **17. november 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1958 (M) og 1957 (K) samt et barn. Indrejst i juni 1997. I maj 1991 blev ansøgerne fordrevet fra deres landsby af russiske tropper, hvorefter de tog ophold i Nagorno Karabakh. Efter et luftangreb på lufthavnen i Stepanakert i februar 1992 blev den mandlige ansøger tvunget til at gøre militærtjeneste i luftforsvaret af denne. I september 1993 kom den mandlige ansøger op at diskutere med et parlamentsmedlem, som holdt et foredrag på hans arbejdsplads, i hvilken forbindelse parlamentsmedlemmet stak ansøgeren med en kniv. Efterfølgende modtog den mandlige ansøger en advarsel fra delingschefen om, at han, såfremt han atter kritiserede regeringens politik, ville blive fængslet på baggrund af falske anklager. Den 7. marts 1997 deltog ansøgeren iført sin militæruniform i en demonstration foran parlamentet i Stepanakert arrangeret i protest mod parlamentets beslutning om at hjemsende 27 af dets 31 medlemmer. Under demonstrationen blev ansøgeren opsøgt og truet af en politibetjent. Den 8. marts 1997 blev den mandlige ansøger advaret om, at politiet ventede på hans arbejdsplads for at anholde ham. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund for sagen. Flertallet fandt, at ansøgerne, som begge var etniske armenere, ikke ville kunne henvises til at tage ophold i det egentlige Aserbajdsjan, da det efter de foreliggende baggrundsoplysninger kunne lægges til grund, at der i dette område havde fundet omfattende udrensninger sted af etniske armenere, som i vidt omfang var fordrevet til Nagorno Karabakh eller til Armenien. I forhold til det egentlige Aserbajdsjan anså Flygtningenævnet derfor ansøgerne for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angik enklaven Nagorno Karabakh fandt flertallet at kunne lægge til grund, at Nagorno Karabakh efter de foreliggende baggrundsoplysninger var et i forhold til Aserbajdsjan de facto uafhængigt område. Det kunne efter de foreliggende sparsomme baggrundsoplysninger ikke afvises, at der i marts 1997 var sket de politiske omvæltninger som angivet af den mandlige ansøger. Flygtningenævnets flertal fandt ej heller at kunne afvise, at den mandlige ansøger som følge af sin angivelige opposition mod styret i Nagorno Karabakh ved en eventuel tilbagevenden til dette område ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR 7/115

Der henvises i øvrigt til kapitel 11, for så vidt angår afgørelser vedrørende første asylland.

8.4.4 Belarus

4 tilladelser
2 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **29. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Hviderusland, født i 1973. Indrejst i november 1996. I april 1996 deltog ansøgeren i en demonstration arrangeret af Den Hviderussiske Folkefront (BNF), som udviklede sig til optøjer. Ansøgeren blev tilbageholdt. Under afhøringerne forsøgte politiet at få ansøgeren til at underskrive et dokument, hvorved han skulle skrive under på, at ordren til optøjerne var blevet givet af lederne af BNF, hvilket ansøgeren nægtede. Under frihedsberøvelsen, der varede indtil maj 1996, blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. Løsladelsen blev betinget af, at ansøgeren skulle give møde efter indkaldelse fra myndighederne. I juni 1996 blev han på ny tilbageholdt i forbindelse med en ransagning på bopælen. Under tilbageholdelsen,

der varede 11 dage, blev han udsat for hårdhændet behandling og presset til at skrive under på, at han havde vidst, at BNF ville forberede et attentat mod præsidenten. I november 1996 blev ansøgeren på bopælen opsøgt af nogle uniformerede personer. Han åbnede ikke døren og flygtede fra stedet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været medlem af BNF, og at han, som den eneste politiske aktivitet, havde deltaget i en demonstration, hvorunder han blev anholdt i forbindelse med gadeuorden. Uanset om ansøgeren efterfølgende havde været længerevarende tilbageholdt, hvorunder han blev udsat for hårdhændet behandling, og blev forsøgt kontaktet af myndighedspersoner umiddelbart inden udrejsen, fandt et flertal af Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren havde været forfulgt af politiske grunde og fandt ikke, at der forelå de i udlændingelovens § 7, stk. 2, tungtvejende grunde til at give opholdstilladelse. BR 7/116

Nævnet meddelte den **11. maj 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Belarus, født i 1967 (M) og 1963 (K). Indrejst i september 1997. Den mandlige ansøger havde været medlem af Den Hviderussiske Folkefront (BNF), hvor han var tilknyttet sikkerhedskorpset. Den mandlige ansøger blev på grund af sit medlemskab af BNF ved flere lejligheder afhørt af politiet, ligesom han flere gange blev udsat for voldelige overfald. Ansøgernes bopæl blev desuden opsøgt af politiet, som ransagede lejligheden. Ved en af ransagningerne blev den kvindelige ansøger udsat for voldtægt. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Det fremgik heraf, at den mandlige ansøger havde haft aktiviteter for partiet BNF og som følge heraf havde været udsat for en række tilbageholdelser og overgreb, ligesom den kvindelige ansøger i anledning heraf var blevet voldtaget af politifolk. Flygtningenævnet fandt, at disse overgreb havde haft en sådan karakter, at ansøgerne ved udrejsen måtte anses for forfulgt i anledning af den mandlige ansøgers politiske aktiviteter, ligesom nævnet måtte anse det for sandsynliggjort, at de ved tilbagevenden ville risikere forfølgelse som følge heraf. BR 7/117

8.4.5 Georgien

5 tilladelser
10 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **30. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Georgien, født i 1967 (M) og 1968 (K). Indrejst i april 1997. Begge ansøgere støttede Gamsakhurdia og deltog i demonstrationer for genindsættelse af ham i præsidentembedet. I 1992 til 1993 foretog den mandlige ansøger våbentransporter fra Tjetjenien til Georgien, og han deltog i borgerkrigen på Gamsakhurdias side. I august 1996 blev der foretaget en ransagning hos ansøgerne, hvorunder der blev fundet våben. **Flygtningenævnet** kunne - som Udlændingestyrelsen - lægge til grund, at den mandlige ansøger i 1992 til 1993 medvirkede ved nogle transporter af våben fra Tjetjenien til Georgien, samt at begge ansøgere forud for borgerkrigen i 1993 havde deltaget i politiske demonstrationer, hvorunder de havde givet udtryk for støtte til Gamsakhurdia. Nævnet lagde videre til grund, at den mandlige ansøger deltog i kampene i 1993 på Gamsakhurdias side. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke grundlag for at antage, at den mandlige ansøger havde haft nogen ledende rolle under våbentransporterne og under kampene, og oplysningerne i sagen gav heller ikke grundlag for at antage, at myndighederne var bekendt med disse aktiviteter. Den omstændighed, at begge ansøgere havde givet udtryk for politisk støtte til Gamsakhurdia kunne ikke i sig selv tillægges betydning for sagens afgørelse. Nævnet lagde herved vægt på, at flere partier, som var tilhængere af Gamsakhurdia, deltog i valget i 1995, og at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke skete forfølgelse af tilhængere af Gamsakhurdia alene på grund af dette tilknytningsforhold. Selv om det lagdes til grund, at myndighederne ved en ransagning i sommeren 1996 fandt våben på ansøgerens bopæl, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgerne som følge heraf risikerede at blive udsat for overgreb, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde herved vægt på, at den mandlige ansøger efter sin egen forklaring ikke havde udført aktiviteter mod myndighederne siden 1993, at myndighederne ikke kunne antages at have kendskab til den mandlige ansøgeres deltagelse i våbentransporter, hvorunder han som anført ikke havde nogen ledende rolle, at våbenfundet var af relativt begrænset omfang, og at ansøgerne først udrejste cirka syv måneder efter ransagningen. BR 7/118

Nævnet meddelte den **8. juli 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Georgien, født i 1976. Indrejst i oktober 1997. Ansøgeren var jezidikurder fra Tbilisi. Ansøgerens brødre udrejste til Rusland i 1993, idet de blev udsat for repressalier i anledning af den yngste broders unddragelse fra værnepligt. Efter brødrenes udrejse fik ansøgeren og hendes moder problemer med myndighederne. De blev i løbet af de

næste år tilbageholdt fem gange, hver gang i to til tre dage. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren udsat for alvorlige overgreb, herunder slag med knytnæver og stave samt voldtægt. I perioder boede ansøgeren og moderen skjult. I 1995 udrejste ansøgeren og moderen til brødrene i Rusland, hvor familien flere gange blev udsat for overgreb af personer fra Omon, herunder i juni 1997. Ved denne lejlighed blev ansøgerens moder dræbt og ansøgeren udsat for overgreb. Flygtningenævnet lagde efter det foreliggende ansøgerens forklaring til grund, hvorefter hun forud for udrejsen af Georgien havde været udsat for så voldsomme fysiske overgreb fra myndighedernes side, at det ikke burde kræves, at hun vendte tilbage til hjemlandet. Det bemærkedes, at nævnet, navnlig efter omfanget samt arten og karakteren af de begåede overgreb, lagde til grund, at disse havde været begrundet i ansøgerens etniske herkomst. BR 7/119

8.4.6 Kasakhstan

0 tilladelser
1 stadfæstelse
Nævnet **stadfæstede** den **2. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kasakhstan, født i 1968. Indrejst i december 1997. Efter Sovjetunionens sammenbrud blev ansøgeren, der var etnisk russer, og hans familie ofte truet og chikaneret. Ansøgeren blev passet op af seks personer fra den nationale kasakhiske forening, der truede ham med, at han skulle rejse, ligesom han blev udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren anmeldte forholdet til politiet, hvorpå han modtog et anonymt brev om, at han nu for alvor kunne forvente at få problemer. Ansøgeren blev opsøgt af fem til seks personer, der ville have ham til at sælge sit hus, hvilket han nægtede. Tre dage senere nedbrændte huset, hvorunder ansøgerens ægtefælle omkom. Dagen efter blev ansøgerens nabo, der lignede ansøgeren, skudt ned foran sin bolig. **Flygtningenævnets flertal** kunne efter det oplyste ikke lægge til grund, at myndighederne havde stået bag eller accepteret kriminelle handlinger begået af den nationalistiske kasakhiske forening. Endvidere lagde flertallet vægt på, at ansøgerens forklaringer angående baggrunden for branden og det senere drab alene var baseret på formodninger. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde afventet politiets efterforskning af de anmeldelser, som ansøgeren havde oplyst at have indgivet. Flygtningenævnets flertal kunne efter en samlet bedømmelse af ansøgerens forhold ikke lægge hans forklaring til grund om, at han skulle være efterstræbt af kasakhiske nationalister, og ansøgeren havde heller ikke ved sin fremtræden for Flygtningenævnet kunnet bestyrke det påberåbte asylgrundlag. Flygtningenævnets flertal lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret upræcist og usandsynligt på en række punkter, blandt andet vedrørende antallet af anmeldelser, opbevaringen af legitimationspapirer, verificering af ægtefællens død, spørgsmålet om salg af huset og finansiering af udrejsen. BR 7/120

8.4.7 Moldavien

1 tilladelse
19 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **21. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Moldavien, født i 1975. Indrejst i august 1997. Ansøgerens moder var jøde, hvorfor ansøgeren blev behandlet nedværdigende og bedt om at rejse. Da ansøgeren en dag var på vej hjem fra arbejde, blev han overfaldet af tre personer, der slog ham og truede ham med, at han ville blive slået ihjel, hvis man så ham eller hans familie på gaden igen. Ansøgeren henvendte sig til politiet, der imidlertid ikke ønskede at modtage anmeldelsen. Ansøgeren blev udsat for telefoniske trusler og chikane blandt andet i form af, at vinduerne i hans hjem blev knust. Ansøgerens stedfader var i konflikt med myndighederne, fordi han tilkendegav sine holdninger. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den chikane, som ansøgeren havde været udsat for på grund af sin etniske afstamning, var af et sådant omfang, at det kunne karakteriseres som omfattet af forfølgelsesbegrebet i udlændingelovens § 7. Ansøgeren fandtes derfor ikke ved udrejsen at have været konkret og individuelt forfulgt, og Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Stedfaderens problemer med de moldaviske myndigheder fandtes ikke at kunne bevirke en ændret vurdering heraf. BR 7/121

Nævnet **stadfæstede** den **21. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Moldavien, født i 1955 (M) og 1950 (K) samt et barn. Indrejst i august 1997. Den mandlige ansøger arbejdede som journalist, i hvilken forbindelse han afslørede korruption blandt de administrative ledere i distriktet. Myndighederne ønskede at stoppe ansøgerens kritik, hvorfor der blev rejst en falsk anklage mod

ham for ulovlig indtrængen på et fabriksområde. Ansøgeren blev tilbageholdt i to timer, hvorunder han blev slået. Ansøgeren blev idømt en bøde, og han mistede sit arbejde. Ansøgeren blev opsøgt på sin bopæl af politiet, der ønskede at tale med ham. Den kvindelige ansøger, der var halvt jødisk, blev udsat for chikane på grund af sit etniske tilhørsforhold. Ansøgeren modtog telefoniske trusler, og hun var bange for at gå på gaden. **Flygtningenævnet** fandt at kunne lægge ansøgernes forklaringer til sagen til grund, dog at nævnet ikke fandt, at den af ansøgerne under nævnsmødet afgivne forklaring om tiden efter dommen fuldt ud kunne lægges til grund, idet nævnet ikke fandt, at de tidligere afgivne forklaringer kunne forstås således, at ansøgerne på det nærmeste havde levet under jorden. Flygtningenævnet fandt ikke, at den kortvarige tilbageholdelse af den mandlige ansøger og idømmelsen af en bøde for ulovlig indtrængen kunne karakteriseres som en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Afskedigelsen af den mandlige ansøger og de antisemitiske bemærkninger, som blev fremsat overfor ansøgerne på grund af den kvindelige ansøgers etniske baggrund, samt chikanen mod familien fandtes ikke at være af en sådan karakter, at det kunne anses for omfattet af udlændingelovens forfølgelsesbegreb. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgerne, der begge havde fået udstedt pas problemfrit, ved udrejsen var konkret og individuelt forfulgte eller, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede sådan forfølgelse. BR 7/122

Nævnet **stadfæstede** den **27. april 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Moldavien, født i 1971. Indrejst i august 1997. Ansøgeren havde siden 1993 tilknytning til baptistkirken i hjembyen. Han kom i kirken og propaganderede for kirken. I marts 1997 blev ansøgeren tilbageholdt, idet der i hans garage var fundet våben. Ansøgeren vidste ikke, hvorfra våbnene kom, men antog, at de var anbragt af en ven, der arbejdede på en militærbase tæt ved ansøgerens bopæl. Ansøgeren var fængslet i omkring tre uger. Han blev under tilbageholdelsen afhørt flere gange og slået, men aldrig stillet for en dommer. Han blev løsladt mod betaling af bestikkelse. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til baptistmenigheden eller som følge af, at myndighederne havde fundet våben, som ansøgeren ikke selv havde anbragt, i hans garage, ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på baggrundsoplysningerne om forholdene i Moldavien, herunder U. S. State Department of State for 1997, både for så vidt angår religionsfrihed som for så vidt angår muligheden for at få en retfærdig rettergang. BR 7/123

8.4.8 Rusland

4 tilladelser
28 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **30. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1961. Indrejst i juli 1997. Ansøgeren var efter aftjening af værnepligt i midten af 1980'erne officer i reserven, og han blev flere gange genindkaldt, herunder i forbindelse med konflikten i Tjetjenien. Ansøgeren var uddannet lærer, men i perioder underviste han ikke, fordi man ikke kunne bruge ham på grund af hans holdninger og seksuelle observans. Ansøgeren var dissident og homoseksuel. Ansøgeren blev på grundlag heraf flere gange afskediget fra sit arbejde og indkaldt til samtaler hos blandt andet skolebestyrelsen, fagforeningen og FSB (tidligere KGB). Ansøgeren forsvarede homoseksualitet ved møder i offentlige forsamlinger. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren havde været indkaldt til at give møde hos de militære myndigheder, senest i juli 1997, kunne bevirke, at der skulle meddeles ansøgeren asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf skulle blive udsat for en uforholdsmæssig straf eller risikere at blive sendt i krigstjeneste. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at den chikane, ansøgeren havde været udsat for som følge af sin homoseksualitet og sin politiske opfattelse, var asylbegrundende. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at det ikke var strafbart at være homoseksuel i Rusland, og at ansøgeren, bortset fra en indkaldelse i 1996, ikke havde været i myndighedernes søgelys. BR 7/124

Nævnet **stadfæstede** den **14. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, født i 1965 (M) og 1970 (K), samt to børn. Indrejst i juli 1997. Den kvindelige ansøger, der var halvt jøde, havde været udsat for trusler fra en antisemitisk organisation. Den mandlige ansøger, der var ansat som politibetjent/militsmand, blev beordret tre måneder til Tadsjikistan med de russiske fredsbevarende styrker, idet han skulle hjælpe de lokale myndigheder med at opretholde ro og orden. På vej til Tadsjikistan stak den mandlige ansøger imidlertid af, og han opholdt sig herefter hos en ven indtil udrejsen cirka tre

måneder senere. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den chikane, som navnlig den kvindelige ansøger havde været udsat for forud for sin udrejse, havde været af en sådan karakter, at den kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede i denne forbindelse blandt andet, at den kvindelige ansøger uden problemer kunne opholde sig i hjembyen hos sin jødiske moder i en længere periode forud for sin udrejse. For så vidt angik den mandlige ansøger lagde Flygtningenævnet til grund, at han i marts 1997 blev beordret til - som militsmand - at gøre tjeneste i tre måneder i Tadsjikistan, hvor han skulle hjælpe de lokale myndigheder med at opretholde ro og orden. **Et flertal af Flygtningenævnet,** fandt ikke, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger var grundlag for at antage, at ansøgeren var eller ville være i risiko for at blive inddraget i konflikter af et sådant omfang eller af en sådan karakter, at situationen ville kunne karakteriseres som en krigssituation eller en situation, der måtte ligestilles hermed. Et flertal af nævnets medlemmer fandt endvidere ikke, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger kunne antages, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf for at have unddraget sig den nævnte tjeneste i Tadsjikistan. BR 7/125

Nævnet **stadfæstede** den **31. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, født i 1937 (M) og 1936 (K). Indrejst i marts 1997. Begge var etniske armenere fra Groznyj i Tjetjenien. Den mandlige ansøgers arbejde som domsmand gav ham problemer efter Dudajevs magtovertagelse, idet mange kriminelle, herunder personer, som ansøgeren havde været med til at dømme, blev løsladt og trådte ind i Dudajevs styrker. Fra 1992 til 1994 blev ansøgerne flere gange opsøgt på bopælen af myndighedspersoner. De blev udspurgt om deres børns forhold og nogle gange udsat for vold. Børnene havde før deres udrejse af landet været i opposition til Dudajev. Under det russiske bombardement af Groznyj opholdt ansøgerne sig fra december 1994 til maj 1995 i en kælder under usle forhold. **Flygtningenævnet** fandt ansøgernes forklaringer troværdige og lagde forklaringerne til grund. Den mandlige ansøger blev i oktober 1993 overfaldet i sin egenskab af domsmand, men nævnet fandt, at der var tale om et enkeltstående overgreb. De henvendelser fra myndighedspersoner, som ansøgerne var udsat for på deres bopæl i perioden fra 1992 til 1994, var begrundet i ansøgernes børns forhold, og den vold, som ansøgerne herunder blev udsat for, fandtes ligeledes at være af enkeltstående karakter. Ansøgernes meget vanskelige forhold fra slutningen af december 1994, hvor de opholdt sig i en kælder i Groznyj, fandtes at være en følge af de generelle krigslignende forhold på dette tidspunkt. Også det overgreb fra en russisk officer, som den mandlige ansøger havde været udsat for i denne periode, fandtes at være en følge af de generelle forhold på dette tidspunkt. Ansøgerne rejste til Krasnodar i maj 1995, og ansøgerne havde oplyst, at migrationsmyndighederne i Krasnodar i december 1996 afslog deres skriftlige ansøgninger om flygtningestatus, men nævnet fandt ikke, at ansøgerne herved var blevet udelukket fra at tage ophold i Rusland. Ansøgerne opholdt sig i Krasnodar indtil marts 1997. I perioden fra september 1995 til marts 1996 var de i Danmark hos deres herboende børn. Ansøgerne udrejste af Rusland i marts 1997. Ansøgerne havde ikke været politisk eller religiøst aktive eller i øvrigt i konflikt med myndighederne. BR 7/126

8.4.9 Slovakiet

3 tilladelser
1 stadfæstelse
Nævnet **stadfæstede** den **16. september 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, født i 1970 (M) og 1977 (K), samt tre børn fra Slovakiet. Indrejst i maj 1998. Ansøgerne var etniske romani, og den mandlige ansøger havde som følge heraf gentagne gange været tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb af politiet i hjembyen. Den kvindelige ansøger havde tillige været tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb, herunder mens hun var gravid med ægteparrets yngste barn. Bopælen var to til tre gange blevet ransaget, ligesom der blev råbt og spyttet efter ansøgerne, når de færdedes i hjembyen.**Flygtningenævnet** lagde, uanset at der havde været usikkerhed om tidfæstelsen, til grund, at ansøgerne enten i august eller november 1997 var blevet udsat for hårdhændet behandling hos politiet. Nævnet lagde til grund, at ansøgerne derudover havde været udsat for en vis chikane fra de lokale myndigheders side. For så vidt angik den mandlige ansøgers henvisning til fængselsstraffe bemærkede nævnet, at han havde forklaret divergerende om omstændighederne i forbindelse med straffesagerne, herunder hvilke overtrædelser der havde været tale om. Han havde ikke nærmere dokumenteret de omhandlede domme. Nævnet kunne derfor ikke tillægge fængselsstraffene asylretlig relevans. Flygtningenævnet fandt ikke, at den anførte chikane havde haft en sådan intensitet, at den kunne betegnes

som asylbegrundende forfølgelse. Nævnet bemærkede, at de generelt vanskelige forhold for romani-folket i Slovakiet ikke i sig selv kunne begrunde asyl. BR 7/127

8.4.10 Tyrkiet

2 tilladelser
24 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **23. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1960. Indrejst i marts 1997. Ansøgeren var etnisk kurder. I 1978 var ansøgeren tilbageholdt i en måned i forbindelse med deltagelse i en demonstration. I 1979 blev ansøgeren på ny tilbageholdt i fire dage i forbindelse med en demonstration. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for tortur i form af elektriske stød og nedsænkning i koldt vand. I 1980'erne var ansøgeren aktiv i organisationen Den Tyrkiske Revolutionære Vej, i hvilken forbindelse han deltog i hvervning af medlemmer og i protestdemonstrationer. I 1984 meldte ansøgeren sig ud af Den Tyrkiske Revolutionære Vej. Den 21. marts 1986 deltog ansøgeren i en demonstration i forbindelse med den kurdiske nationaldag. Under demonstrationen blev ansøgeren og cirka 300 andre personer anholdt. Ansøgeren var herefter tilbageholdt i halvandet år. Den 1. maj 1988 deltog ansøgeren i en demonstration i forbindelse med et 1.maj-arrangement. Under demonstrationen råbte ansøgeren kurdiske slagord, hvorfor han blev anholdt. Ansøgeren blev stillet for en dommer, men modtog ingen dom. Ansøgeren var herefter tilbageholdt i et år. I 1990 blev ansøgeren medlem af det illegale parti Det Kurdiske Socialistiske Parti, hvor han deltog aktivt i propagandavirksomhed. I 1993 deltog ansøgeren i en demonstration i anledning af Newroz. I forbindelse med demonstrationen blev ansøgeren anholdt, hvorefter han var tilbageholdt i tre måneder. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren afhørt om sine politiske aktiviteter, ligesom han blev udsat for fysiske overgreb. I 1994 blev ansøgeren skudt i armen på sin bopæl, hvilket blev opfattet som et attentatforsøg. Seks til syv måneder inden ansøgerens udrejse blev han søgt på bopælen, mens han ikke var tilstede. Ansøgeren henvendte sig efterfølgende til det lokale politi, der benægtede at have søgt efter ansøgeren. I de sidste måneder inden ansøgerens udrejse blev han skygget af en fascist, som han mente samarbejdede med politiet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren igennem en årrække havde haft sympati for og siden 1990 medlemskab af det illegale kurdiske socialistiske parti. Nævnet fandt imidlertid, at ansøgerens aktiviteter havde været begrænsede og fortrinsvis havde bestået i oplysende virksomhed, der ikke havde bragt ham i en særlig risiko. Ansøgeren havde karakteriseret partiets midler som ikke-voldelige. Nævnet fandt, at der fra myndighedernes side måtte være gjort op med de tilbageholdelser, som ansøgeren havde været udsat for forud for 1990. Selv om det blev lagt til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt i tre måneder i 1993, lagde nævnet vægt på, at tilbageholdelsen skete som følge af ansøgerens deltagelse i en demonstration, og at ansøgeren blev løsladt uden yderligere vilkår. Nævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at det skud, der i 1994 ramte ansøgeren, kunne antages at have sammenhæng med myndighedsforfølgelse. Selv om politiet i sidste halvdel af 1996 måtte have spurgt efter ansøgeren på hans bopæl, lagde nævnet vægt på, at ansøgeren efterfølgende henvendte sig på politistationen, hvor politiet oplyste, at man ikke havde forsøgt at opsøge ham. Ansøgeren havde under nævnsmødet ikke villet afvise, at han muligt kunne have opnået myndighedsudstedt pas, såfremt han havde ansøgt herom. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren, da han i marts 1997 udrejste af Tyrkiet, var forfulgt på en måde, som begrunder opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en sådan forfølgelse. BR 7/128

Nævnet meddelte den **23. april 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1971. Indrejst i 1994. Ansøgeren var etnisk kurder. Indtil 1980 var ansøgerens ene fætter formand for PDK. Herefter og indtil 1986 var ansøgerens anden fætter formand for KDP. I september 1985 blev ansøgeren anholdt af politiet og tilbageholdt i 16 dage. Ansøgeren blev afhørt om sin fætter, der i sin egenskab af formand for KDP var eftersøgt, og i den forbindelse blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. I perioden fra 1985 til 1992 blev ansøgeren udsat for flere kortvarige tilbageholdelser. I 1987 begyndte ansøgeren at udføre politisk orienteret arbejde, herunder organisering af møder blandt partisan-sympatisører. I 1989 blev ansøgeren aktiv for KDP. Ansøgerens aktiviteter bestod blandt andet i at uddele materiale fra partiets præsident, at holde møder med de ansvarlige for partiets distrikter, ligesom han var ansvarlig for landsbykomitéen. I 1989 blev ansøgeren i forbindelse med en razzia under et møde anholdt af politiet og tilbageholdt i en uge, mistænkt for at udføre politiske aktiviteter for KDP. Efterfølgende blev ansøgeren indkaldt til afhøringer på politistationen, men han blev ikke forsøgt tilbageholdt. I 1993 blev ansøgeren medlem af KDP og fik udstedt medlemsbevis. I februar 1993 blev ansøgeren anholdt af militærpolitiet og tilbageholdt i fem dage og i den forbindelse afhørt om sin tilknytning til PKK, ligesom han blev udsat for

fysiske overgreb. Med bind for øjnene blev ansøgeren tvunget til at underskrive et anklageskrift, hvorefter han i 1992 skulle have hjulpet to PKK-soldater i sit hjem. Ansøgeren blev dømt ved retten for dette forhold. Ansøgeren tilbragte yderligere tre dage i fængslet, hvorefter han blev overflyttet til et politisk fængsel, hvor han opholdt sig i cirka ni måneder. To gange blev ansøgeren stillet for en statslig sikkerhedsret, men uden at få sin sag pådømt. Ved et tredje retsmøde blev ansøgeren løsladt, uden at sagen dermed var afsluttet. Ansøgeren fortsatte sine politiske aktiviteter efter løsladelsen. I marts 1994 blev ansøgerens bopæl ransaget, hvorunder der blev fundet dokumenter, som ansøgeren havde modtaget fra partiet. Ansøgeren var ikke til stede under ransagningen, men ansøgerens broder fortalte militærpolitiet, at dokumenterne tilhørte ansøgeren. Politiet havde fået oplysninger om, at ansøgeren var den partiansvarlige i landsbyen. Ansøgeren blev herefter eftersøgt. Ansøgerens yngre broder, der ligeledes var medlem af landsbykomitéen, blev anholdt og fængslet i forbindelse med et forsøg på udrejse til Bulgarien. Han blev tiltalt og straffet for at have udført aktiviteter for PKK. Ansøgerens ældre broder blev i 1996 anholdt og indsat i et militærfængsel som følge af politiske aktiviteter for den kurdiske sag. Broderen blev senere løsladt mod bestikkelse og kaution. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet på baggrund af ansøgerens forklaringer, der fandtes bestyrket af oplysningerne i Udenrigsministeriets skrivelse af 6. november 1997 (ægthedsvurdering af nogle fremlagte dokumenter), fandt tilstrækkelig grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af egne og familiemedlemmers politiske aktiviteter ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Tyrkiet. BR 7/129

Nævnet meddelte den **19. august 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1982. Indrejst i 1997. Ansøgeren var etnisk kurder. I 1995 blev ansøgerens ene broder fundet skyldig i at være udpeget til særlige opgaver af PKK og idømt fængselsstraf. Ansøgerens to andre brødre støttede aktivt PKK, hvilket kom til myndighedernes kundskab, hvorefter de i 1996 udrejste. I august 1996 blev ansøgeren afhørt tre gange vedrørende den fængslede broders forhold. I forbindelse med den sidste afhøring blev ansøgeren sammen med sin fader tilbageholdt i cirka et døgn, hvorunder ansøgeren blev udsat for fysiske overgreb og pålagt at rengøre toiletter. I 1997 blev ansøgeren afhørt vedrørende brødrenes forhold. I den forbindelse blev han slået med flad hånd. Ansøgeren blev tilbageholdt i alt 10-12 gange af en varighed på mellem fem timer og halvandet døgn. Under de sidste tilbageholdelser blev ansøgeren afhørt om egne forhold, idet han blandt andet blev beskyldt for at have aktiviteter for HADEP. **Flygtningenævnet** fandt at kunne lægge til grund, at ansøgeren ikke havde profileret sig i forhold til myndighederne på grund af egne politiske aktiviteter, og at to af ansøgerens brødre udrejste til Tyskland i 1996.**Flygtningenævnets flertal** fandt at kunne lægge til grund, at ansøgeren fra august 1996 havde været afhørt flere gange af myndighederne, og at ansøgerens tredje broder var blevet idømt fængsel i 18 år og ni måneder for aktiviteter for PKK. Under disse omstændigheder burde det ikke kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Tyrkiet. BR 7/130

Nævnet **stadfæstede** den **25. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1978. Indrejst i februar 1997. Ansøgeren var etnisk kurder. I 1981/82 flygtede ansøgerens storebroder fra tyrkisk militærtjeneste efter at have gjort tjeneste i seks måneder. Efterfølgende opsøgte det tyrkiske militær periodisk bopælen, og hver anden eller tredje måned blev ansøgerens fader taget med til afhøring og udsat for en hårdhændet behandling. Efter faderens død i 1991 blev ansøgeren og hans moder afhørt om storebroderens forhold. Moderen blev i forbindelse med afhøringerne udsat for verbal chikane. I 1993 flyttede ansøgeren af arbejdsmæssige årsager til en anden by, hvor han opholdt sig indtil 1995. Under opholdet i denne by propaganderede ansøgeren for det legale politiske parti HADEP - blandt andet ved at ophænge plakater. Ansøgeren blev indkaldt til afhøringer om sine og broderens værnepligtsforhold. For at undgå at blive indkaldt til militærtjeneste og dermed medvirke til overgreb mod kurderne udrejste ansøgeren i 1995/96 til Rumænien. Ansøgeren måtte imidlertid vende tilbage til Tyrkiet, idet han ikke var i stand til at finansiere den videre udrejse. Indtil udrejsen til Danmark opholdt ansøgeren sig i Istanbul. Under nævnsmødet fremlagde ansøgeren en sessionsindkaldelse. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerens politiske aktiviteter for det legale parti HADEP kunne begrunde, at der blev meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gjaldt den chikane, familien havde været udsat for som følge af storebroderens undvigelse fra militærtjeneste. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgerens egne værnepligtsforhold kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at det ikke kunne antages, at ansøgeren i forbindelse med aftjening af værnepligt ville blive bragt i sådanne situationer, at det ikke kunne kræves, at ansøgeren forrettede tjeneste, ligesom straffen som følge af udeblivelse fra militærtjeneste efter danske retstraditioner ikke kunne anses for uforholdsmæssig streng. BR 7/131

8.4.11 Usbekistan

1 tilladelse
1 stadfæstelse
Nævnet meddelte den **17. november 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Usbekistan, født i 1970. Indrejst i juli 1997. Ansøgeren var kristen og var siden sin barndom blevet chikaneret af muslimer. Da ansøgeren aftjente værnepligt, blev han oplyst om, at man ville forsøge at omvende ham, ligesom han blev udsat for ydmygelser, fordi han var kristen. Ansøgeren blev flere gange tilbageholdt på grund af sin religiøse overbevisning og sine aktiviteter i forbindelse hermed. Ansøgeren blev udsat for fysiske overgreb fra muslimer, uden at myndighederne reagerede, når han klagede. Ansøgeren blev tvangsmæssigt indlagt på et psykiatrisk hospital, hvor han hver morgen fik en sprøjte. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, herunder at han på grund af sine kristne aktiviteter var blevet tvangsindlagt, og at han i den forbindelse blev tvangsmedicineret. Det fremgik videre, at ansøgeren forgæves havde rettet henvendelse til myndighederne i forbindelse med overgreb fra civile. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland ville blive udsat for sådanne forhold, at en tilbagevenden ikke burde kræves. BR 7/132

8.5 Mellemøsten

8.5.1 Irak

16 tilladelser
47 stadfæstelser
På baggrund af bl.a. Udenrigsministeriets notat af 2. september 1994 vedrørende forholdene for afviste asylansøgere fra det centrale Irak, der senest blev bekræftet ved Udenrigsministeriets notat af 28. januar 1997, er disse efter Flygtningenævnets praksis som udgangspunkt blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet det forhold, at en irakisk statsborger har søgt om asyl og dermed haft et længere ophold i udlandet, kan medføre risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden, såfremt myndighederne får kendskab hertil. Denne praksis er videreført i denne beretningsperiode. Der henvises til 6. beretning, side 177.

I efteråret 1996 blev sikkerhedsituationen i det nordlige Irak alvorligt forværret på grund af fornyede kampe mellem de to største kurdiske partier i området PUK og KDP, og området blev delt i et PUK-kontrolleret og et KDP-kontrolleret område. På denne baggrund fandt nævnet ikke, at asylansøgere kunne henvises til at tage ophold i det nordlige Irak, og nævnet meddelte derfor som udgangspunkt også asylansøgere fra dette område opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I juni 1997 afgav Udenrigsministeriet en udtalelse om forholdene i det nordlige Irak. Situationen var efter det oplyste fortsat karakteriseret ved en betydelig grad af ustabilitet. Udtalelsen gav således ikke grundlag for en ændring af Flygtningenævnets praksis.

I november 1997 indgik PUK og KDP en ny våbenhvileaftale, hvorefter situationen i området gradvist udviklede sig mere stabilt. Således genoptog parterne i februar de afbrudte fredsforhandlinger.

Ved notater af 15. april og 23. juni 1998 vurderede UNHCR, at situationen i det nordlige Irak havde nået et sådant tilstrækkeligt stabilt niveau, at der er mulighed for at opnå beskyttelse indenfor området, og at der således er begrænsede interne flugtalternativer. Anvendelsen af interne flugtalternativer er ifølge UNHCR betinget af, at ansøgeren har familie, tilhørsforhold og/eller politisk tilknytning til det pågældende sted. UNHCR finder dog, at situationen i det nordlige Irak fortsat er skrøbelig og kan ændre sig når som helst, og UNHCR vil følge udviklingen nøje. Det blev anført i notaterne, at enhver forværring burde indgå som et væsentligt moment i vurderingen af enkeltsager og kan føre til, at UNHCR må genoverveje holdningen til den mulige anvendelse af et internt flugtalternativ.

I oktober 1998 underskrev parterne en fredsaftale (Washington-aftalen). Aftalen har til formål at gennemføre valg til et fælles parlament, som skal udpege en fælles regering for hele området.

Henholdsvis den 11., 13., 18., og 25. august 1998 behandlede Flygtningenævnet de første fem prøvesager, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på asyl under henvisning til, at der for de pågældende var et internt flugtalternativ i det nordlige Irak. Nævnet stadfæstede alle fem afgørelser med henvisning til oplysningerne om forholdene i det nordlige Irak, herunder særligt UNHCR´s notater af 15. april og 23. juni 1998.

Nævnet **stadfæstede** den **11. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1971. Indrejst i september 1997. Ansøgeren var etnisk kurder fra Arbil, hvor han havde boet frem til udrejsen. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen foreninger eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerens herboende broder havde, ifølge dennes forklaring, været medlem af PUK og gjort tjeneste i centraladministrationen. Familien var dagligt blevet opsøgt af KDP, der søgte efter broderen. Familien blev udsat for chikane og beskyldt for at være PUK-tilhængere. Ansøgerens fader havde været udsat for enkeltstående overgreb. Familien blev opsøgt en til to gange månedligt af KDP med henblik på at få oplysninger om broderens opholdssted. I den forbindelse blev familien ydmyget og truet på livet. Familiens lejede bopæl blev konfiskeret tillige med bohavet. Om natten flyttede familien til nogle slægtninge, hvor de opholdt sig, indtil de fandt en ny bopæl. På den nye bopæl blev de ikke opsøgt af KDP. Ansøgeren blev kort før udrejsen anholdt og afhørt på politistationen af KDP. Ansøgeren tog efter løsladelsen ophold hos slægtninge, idet han ikke ønskede at afsløre forældrenes opholdssted. Forældrene blev senere pålagt at underskrive en erklæring, hvorved de afskrev fremtidige politiske aktiviteter, ligesom de påtog sig at melde sønnens eventuelle tilbagekomst. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren ikke selv havde været politisk aktiv eller på anden måde aktiv. Ansøgeren var født og opvokset i Arbil, hvor såvel hans forældre som en række søskende, herunder to ældre og en yngre broder opholdt sig ved udrejsen. Det fremgik af ansøgerens forklaring, at ingen af de øvrige brødre i Arbil havde været udsat for problemer i forbindelse med de af broderen angivne aktiviteter. Flygtningenævnet kunne, henset til de skriftlige oplysninger og ansøgerens meget usikre og modstridende forklaring, ikke lægge til grund, at familien ikke fortsat ved udrejsen levede på deres hidtidige bopæl. Flygtningenævnet kunne heller ikke lægge ansøgerens nye forklaring for nævnet, om at familien gentagne gange var blevet chikaneret af KDP til grund. Ansøgeren havde oplyst, at han forud for udrejsen havde været udsat for en kort frihedsberøvelse, hvorunder han blev udsat for hårdhændet behandling. Flygtningenævnet fandt ikke, at denne episode i sig selv kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgerens forhold var af en sådan art, at han ved en tilbagevenden på grund af sine konkrete forhold ville høre til en gruppe, der ville have en særlig risiko. Under hensyn til oplysningerne om forholdene i det nordlige Irak, herunder særligt UNHCR's notater af 15. april 1998 og 23. juni 1998, fandt Flygtningenævnets flertal ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til dette område ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/133

Nævnet **stadfæstede** den **18. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig irakisk statsborger, født i 1975. Indrejst i december 1997. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens samlede forklaring til grund, at han ikke havde været politisk aktiv, men at ansøgeren havde været udsat for et vist pres for at tilslutte sig KDP, uden at han i den anledning havde været udsat for egentlige overgreb. Det blev yderligere lagt til grund, at ansøgeren havde unddraget sig militærtjeneste i 1993, men at han havde kunnet opholde sig i sin hjemby Akra indtil sin udrejse i 1997 uden problemer i anledning heraf. Ansøgeren havde under nævnsbehandlingen angivet, at han havde været udsat for en vis mundtlig chikane i forbindelse med, at han angiveligt skulle have deltaget i videooptagelser, som var foranstaltet af tilrejsende israelere. Uanset om disse oplysninger kunne lægges til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren herved havde været udsat for asylbegrundende overgreb. Det forhold, at ansøgeren havde været udsat for et vist pres fra KDPs side fandtes ej heller asylbegrundende. Efter indholdet af UNHCRs notater af 15. april 1998 og 23. juni 1998, som blandt andet vedrørte forholdene i Nordirak, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til dette område ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse blandt andet vægt på, at ansøgeren ikke kunne antages at have været udsat for asylbegrundende overgreb fra hverken KDPs side eller fra andre lokale befolkningsgruppers side og lagde endvidere vægt på, at ansøgerens moder, to brødre og to søstre var bosat i ansøgerens hjemby Akra. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/134

Nævnet **stadfæstede** den **5. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1964. Indrejst i oktober 1997. Ansøgeren var etnisk kurder, født og opvokset i

Dahouk. I perioden fra 1984 til 1988 var han medlem af KDP og uddelte løbesedler. Han ernærede sig som taxachauffør. Fra 1994 fungerede han som kurer for KDP cirka to gange om måneden og fragtede illegalt breve fra Dahouk til Mosul. I juni 1997 blev han anholdt, idet han var mistænkt for at være kontaktperson til en hollandsk organisation ledet af hans fætter. Han var tilbageholdt i 3 dage, hvorunder han blev udsat for vold. I slutningen af juni blev den mand, som ansøgeren bragte post til, anholdt. Ansøgeren hørte, at den pågældende havde afsløret tre til fire personer herunder ansøgeren. Han forsøgte at få udstedt pas, og da chefen for paskontoret ikke ville skrive ham op, skældte han ham ud. Chefen klagede over ham til partiet. Efter udrejsen hørte han, at KDP to gange havde opsøgt hans bopæl og spurgt efter ham. **Flygtningenævnet** fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren havde bragt sig i et sådant modsætningsforhold til KDP, at han ved tilbagevenden til Nordirak som følge heraf risikerede overgreb, som kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Selvom ansøgeren måtte være efterlyst af de irakiske myndigheder, fandt nævnet efter ansøgerens mindre politiske profilering sammenholdt med UNHCR's notater af 16. april 1998 og 23. juni 1998, at ansøgeren kunne vende tilbage til den nordlige Irak uden at risikere forfølgelse. De generelle forhold i Nordirak kunne endvidere ikke anses for asylbegrundende. BR 7/135

Nævnet meddelte den **27. oktober 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1970. Indrejst i februar 1998. Ansøgeren, som var etnisk kurder fra Nordirak, flyttede i marts 1997 fra Sulaimaniya til Kirkuk. Ultimo september 1997 blev ansøgeren indkaldt til at give møde på den irakiske efterretningstjenestes kontor i Kirkuk, hvorunder han blev opfordret til at samarbejde med de irakiske myndigheder ved i forbindelse med sit arbejde som lastbilchauffør på ruten mellem Kirkuk og Sulaimaniya at spionere mod såvel kurdiske som internationale organisationer i det kurdisk kontrollerede område. Ansøgeren afslog og blev derfor tilbageholdt, hvorunder han blev afhørt samt udsat for fysiske overgreb i forsøget på at få ham til at samarbejde, ligesom man ville have ham til at transportere sprængstof til Sulaimaniya. Medio oktober 1997 blev ansøgeren løsladt mod løfte om at ville overveje et samarbejde. Straks efter sin løsladelse rejste ansøgeren til Sulaimaniya, hvor han tog ophold hos sine forældre. Nogle dage senere blev ansøgeren indkaldt til at give møde på PUKs sikkerhedstjenestes kontor, hvor han fik oplyst, at PUK mistænkte ham for at samarbejde med de irakiske myndigheder bl.a. ved at fragte sprængstof i sin lastbil. Ansøgeren blev tilbageholdt i fem dage, hvorefter han blev løsladt med pålæg om daglig meldepligt. Primo november 1997 blev ansøgeren atter tilbageholdt af PUK indtil ultimo november 1997, idet han stadig var under mistanke for at samarbejde med de irakiske myndigheder, ligesom man forsøgte at få ham til at spionere mod disse. Medio november 1997 ransagede PUK forældrenes bopæl. Ultimo november 1997 blev ansøgeren løsladt. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund for sagen. Flertallet fandt herefter ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til den del af Nordirak, som var PUK kontrolleret, ville være i risiko for asylbegrundende overgreb som følge af, at ansøgeren af PUK var mistænkt for at have sympatiseret med de irakiske myndigheder. BR 7/136

Nævnet **stadfæstede** den **28. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1951. Indrejst i april 1998. Ansøgeren var kurder fra Nordirak, uddannet skolelærer og havde arbejdet som sådan forskellige steder i Nordirak. Fra 1996 var han ansat som inspektør på en skole i Halabja. Den Islamiske Bevægelse, IMIK, kontrollerede Halabja, men ikke skolesystemet, der blev styret af de centrale myndigheder. Ansøgeren blev flere gange opsøgt af personer fra IMIK, der forsøgte at presse ham til at undervise eleverne efter deres anvisninger, herunder foretage "religiøs hjernevaskning" af eleverne. I februar 1998 blev han af IMIK tilbageholdt i otte dage, hvorunder han blev slået. Han blev løsladt mod at indvillige i at undervise efter IMIK's anvisninger. Ansøgeren udrejste umiddelbart efter løsladelsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var irakisk statsborger af kurdisk afstamning fra Sulaimaniya i Nordirak, hvor han var født og opvokset, og hvor størstedelen af ansøgerens familie var bosiddende, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at han hverken havde haft problemer med myndighederne eller de politiske partier i Nordirak bortset fra nedennævnte episode. Endvidere blev det lagt til grund, at ansøgeren virkede som skoleinspektør i Halabja, at ansøgeren efter flere henvendelser fra IMIK blev tilbageholdt i otte dage i februar 1998, hvor ansøgeren blev udsat for fysiske overgreb, og at han ved løsladelsen måtte underskrive en erklæring om at følge IMIK's anvisninger. Flygtningenævnet lagde til grund, at der var tale om en enkeltstående episode, at ansøgeren ikke kunne antages at komme i nogen asylbegrundende konflikt efter at have forladt sin stilling som skoleinspektør i Halabja, og at han i øvrigt ikke havde profileret sig over for myndighederne eller de politiske eller religiøse organisationer. Herefter, og da det efter de foreliggende baggrundsoplysninger sammenholdt med det om ansøgerens personlige forhold i

øvrigt oplyste måtte antages, at ansøgeren ville kunne tage ophold i Nordirak, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nordirak ville være i risiko for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR 7/137

Nævnet **stadfæstede** den **27. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1960. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren havde været medlem af PUK fra 1979 og indtil 1984, hvor han meldte sig ud på grund af utilfredshed med den af PUK førte politik. I 1992 rejste ansøgeren fra Sulaimaniya til Bagdad. I juni/juli 1993 bragte ansøgeren sin familie til Bagdad, og i tiden derefter rejste han frem og tilbage mellem Sulaimania og Bagdad. I juli 1996 maskinskrev ansøgeren en erklæring for nogle PUK-medlemmer, der kritiserede PUK, og ansøgeren bragte senere erklæringen til Arbil. Et at de kritiske PUK-medlemmer blev senere anholdt af PUK og havde i den forbindelse afsløret ansøgerens navn. Efterfølgende ransagede PUK ansøgerens hus i Sulaimaniya. Huset var på daværende tidspunkt beboet af ansøgerens søster, medens han selv boede i Bagdad. I december 1996 afværgede ansøgeren sammen med nogle venner et overfald på en ung pige i Bagdad. Angiveligt som følge heraf blev ansøgeren cirka ti dage efter pågrebet i Bagdad og fængslet. I februar 1997 blev han overført til et fængsel i Kirkuk. Den 22. juli 1997 blev ansøgeren løsladt mod bestikkelse. Herefter tog han tilbage til Sulaimaniya, hvor han opholdt sig, indtil han udrejste i begyndelsen af oktober 1997. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han ikke havde været medlem af PUK siden 1984, at han var rejst frem og tilbage mellem Bagdad og Sulaimania regelmæssigt i perioden frem til juli 1996, og at han i juli 1996 for nogle medlemmer af PUK havde maskinskrevet en erklæring vendt mod PUK og bragt erklæringen til Arbil. Det blev endvidere lagt til grund, at PUK var blevet bekendt hermed, og at der herefter blev foretaget en ransagning hos ansøgerens søster i Sulaimania, hvor der intet blev fundet. Endelig blev det lagt grund, at ansøgeren efter sin løsladelse den 22. juli 1997 rejste tilbage til Sulaimania og derefter opholdt sig i PUK-kontrolleret område frem til udrejsen i begyndelsen af oktober i 1997. **Et flertal af Flygtningenævnet** kunne på denne baggrund ikke lægge til grund, at ansøgeren forud for udrejsen havde haft problemer med PUK af en sådan karakter, at disse kunne betegnes som asylbegrundende forfølgelse. Flertallet kunne som følge heraf heller ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til PUK-kontrolleret område i Nordirak skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR 7/138

Nævnet **stadfæstede** den **14. december 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1954. Indrejst i december 1997. Efter universitetsuddannelse i Bagdad blev ansøgeren ansat som lærer i Arbil. I 1981 blev han gift og flyttede til sin ægtefælle i Bagdad. Ansøgerens fire børn var født og registreret i Arbil, idet ægtefællen fødte hos ansøgerens moder. I 1981 blev ansøgeren genindkaldt og deltog i krigen mod Iran, hvorefter han fra 1985 udførte civil tjeneste i Bagdad, idet der var mangel på lærere. I 1990 blev han hjemsendt og blev senere ansat på en skole i Bagdad. Baath-partiet forsøgte at true ham til at blive medlem, men han meldte sig ikke ind af samvittighedsgrunde. I 1996 blev han beskyldt for at have skrevet smædeord mod Saddam Hussein på skolen og blev indkaldt til møde hos Baath-partiet. Ansøgeren turde ikke give møde og boede herefter med sin familie forskellige steder. I april 1996 modtog han en kopi af en arrestordre på ham, hvorfor han i juni 1996 flyttede til Arbil. Han holdt sig skjult, idet han blev beskyldt for at være spion på grund af sit ophold i Bagdad, ligesom han frygtede, at PKK ville overgive ham til de irakiske myndigheder. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som kristen assyrer var født og opvokset i Arbil, hvor han havde familie, og hvortil han gennem årene havde bevaret sin tilknytning. Ansøgeren havde intet modsætningsforhold til de kurdiske myndigheder i det nordlige Irak. Ansøgeren kunne ikke antages at være en profileret politisk modstander i forhold til styret i Bagdad. Ved denne vurdering lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerens angivne konflikt i Bagdad skyldtes, at han ikke ønskede at være medlem af Baath-partiet og med urette blev sat i forbindelse med et hærværksforhold, uden at dette gav anledning til anholdelse af ansøgeren uagtet, at han opholdt sig flere måneder efter hærværksforholdet i Bagdad. Under hensyn til oplysningerne om forholdene i det nordlige Irak, herunder særligt UNHCR's notater af 15. april 1998 og 23. juni 1998, fandt Flygtningenævnet herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til dette område ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/139

Nævnet meddelte den **17. december 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1971. Indrejst i februar 1998. Ansøgeren og hans familie boede i Dahouk i Nordirak indtil 1991, hvor de af kurderne blev frataget deres jordbesiddelser. Familien, der var kristen, blev betragtet som spioner for det irakiske styre. Familien flyttede til Bagdad, hvor de blev registreret. Her blev ansøgeren i 1995 anholdt af sikkerhedspolitiet og tilbageholdt i fire måneder på grund af sin handel med amerikanske dollars. Han blev

løsladt mod kaution. Ansøgeren udrejste, før der var afsagt dom i sagen.**Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var kristen kaldaner fra Dahouk, men at han og hans familie forlod området i 1991, idet familien af kurderne blev frataget deres jord, hvorefter familien tog ophold i Bagdad. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke, at ansøgeren med tilstrækkelig sikkerhed kunne siges at have en sådan tilknytning til Nordirak, at ansøgeren burde henvises til at tage ophold der. Flertallet fandt herefter efter en samlet vurdering af ansøgerens situation, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage til Irak. BR 7/140

8.5.2 Iran

17 tilladelser
54 stadfæstelser
Nævnet meddelte den **28. januar 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1944. Indrejst i februar 1997. Ansøgeren havde siden 1968 og frem til revolutionen i 1979 arbejdet som officer i politiets efterretningstjeneste. Ansøgeren forsøgte herefter at udrejse af Iran, men hans familie blev tilbageholdt som gidsler, hvorfor ansøgeren meldte sig selv. Ansøgeren blev idømt fire års fængsel og frataget sin arbejdstilladelse. Under fængslingen var ansøgeren udsat for fysisk og psykisk tortur. Ansøgerens løsladelse var betinget af underskrivelse af en loyalitetserklæring overfor det nuværende styre. Efter løsladelsen fortsatte ansøgeren med at arbejde aktivt mod styret. Ansøgeren blev i 1985 og i 1986 opsøgt på sin bopæl, som blev ransaget uden resultat. Begge gange blev ansøgeren tilbageholdt cirka en måned, hvorunder han blev afhørt og udsat for tortur. Ansøgeren blev herefter løsladt mod underskrivelse af en loyalitetserklæring. Ansøgeren fortsatte sine aktiviteter mod styret. I 1991 blev ansøgeren anholdt og tilbageholdt seks måneder, idet han var mistænkt for spionage. Ansøgeren erfarede ved den lejlighed, at han havde været overvåget og aflyttet i længere tid. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for hård tortur. Ved løsladelsen blev ansøgeren pålagt månedlig meldepligt. Ansøgeren stoppede med sine aktiviteter mod styret og opfyldte frem til sin udrejse meldepligten. Ved et af de månedlige fremmøder i 1996 beklagede ansøgeren sig over sin situation, herunder meldepligten og manglende arbejde. Ansøgeren blev herefter i stedet tilbudt arbejde i efterretningstjenesten, hvilket ansøgeren accepterede mod at få lov til at tage sin moder på besøg hos sin broder i Danmark. Cirka en måned derefter blev udrejseforbudet ophævet, og ansøgeren fik lov til en udrejse af en måneds varighed.**Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som følge af sin ansættelse i det tidligere regimes efterretningstjeneste havde været udsat for de fængslinger og i forbindelse hermed den behandling, han havde forklaret om. Det kunne endvidere lægges til grund, at han havde måttet underskrive loyalitetserklæringer i forbindelse med løsladelserne, og at han indtil udrejsen havde haft meldepligt. **Et flertal af flygtningenævnets medlemmer** fandt det tvivlsomt, om ansøgeren havde haft en aftale med myndighederne om at arbejde for dem, men flertallet kunne lægge til grund, at myndighederne havde ladet ansøgeren få pas og en enkelt udrejsetilladelse. Ansøgeren var ikke vendt tilbage til Iran som forudsat af myndighederne, og han havde således overtrådt de vilkår, der var gældende for ham, i hvert fald i relation til meldepligten. Selvom flertallet ikke fandt, at ansøgeren var udsat for asylbegrundende forfølgelse ved udrejsen, fandt flertallet herefter, at ansøgeren, på baggrund af sin overtrædelse af vilkårene for udrejsetilladelsen sammenholdt med sit tilhørsforhold til det tidligere styre, risikerede sådanne problemer ved en tilbagevenden, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR 7/141

Nævnet meddelte den **16. marts 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1963. Indrejst i oktober 1997. I april 1995 konverterede ansøgeren til kristendommen. Ansøgeren deltog i hemmelige kirkemøder, og agiterede for kristendommen overfor sine venner og familie, men fortalte ikke direkte, at han selv var konverteret. Ansøgeren fortalte kun sin veninde, at han var blevet døbt. Ansøgeren fik et nært forhold til nogle af pigerne i kirken, hvorefter ansøgerens veninde blev jaloux og truede med at gå til myndighederne og fortælle om ansøgerens konvertering. En dag opsøgte personer fra anklagemyndigheden forældrenes bopæl for at anholde ansøgeren og fremviste i den forbindelse en arrestordre, men han var ikke hjemme. De pågældende ransagede ansøgerens værelse og medtog kristne bøger, herunder en bibel og nogle notesblokke med notater. Ansøgerens fader ringede til ansøgeren og oplyste, at ansøgeren skulle skjule sig. Ansøgerens fader fik bekræftet, at ansøgeren var eftersøgt på grund af konverteringen til kristendommen. Ansøgeren holdt sig skjult 40 dage frem til udrejsen. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om, at han som muslim var konverteret til kristendommen til grund. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren havde praktiseret sin religion på en måde, så hans kristne tilknytning var kommet til myndighedernes kundskab, og at myndighederne herefter henvendte sig på bopælen for at anholde ansøgeren. På denne baggrund anså nævnet det for

sandsynliggjort, at ansøgerens konvertering var kommet til myndighedernes kundskab. Efter baggrundsoplysningerne om hvilken straf konverterede muslimer risikerede i Iran, måtte nævnet lægge til grund, at ansøgeren ved udrejsen risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og ved tilbagevenden ligeledes risikerede sådan forfølgelse. BR 7/142

Nævnet meddelte den **25. maj 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til et ægtepar fra Iran, født i 1971 (M) og 1964 (K). Indrejst i maj 1996 (M) og april 1996 (K). Den mandlige ansøger havde arbejdet for det iranske sikkerhedspoliti. Den mandlige ansøger havde aftjent sin værnepligt i efterretningstjenestens sikkerhedskontor og blev efter endt tjeneste ansat til at spionere i samme kontor. Den mandlige ansøger blev efterfølgende udpeget til kontrollant ved levende begravelser af landsforrædere. Efter at have overværet tre levende begravelser forlod den mandlige ansøger sit arbejde med sagsakterene til en planlagt levende begravelse tillige med sin walkie talkie. Det var forinden blevet meddelt den mandlige ansøger, at han ikke kunne forlade sin stilling, ligesom hans forgænger var blevet henrettet på grund af desertering. Den kvindelige ansøger henviste til ægtefællens forhold. **Flygtningenævnet** fandt, at der blandt andet henset til Udenrigsministeriets udtalelse af 4. november 1997 forelå tvivl om, hvorvidt den mandlige ansøgeres asylmotiv var som af ansøgeren oplyst, ligesom ansøgerens forklaring om hændelsesforløbet under ansøgerens ansættelse i den iranske sikkerhedstjeneste også isoleret set gav anledning til tvivl. **Et flertal af nævnet** fandt dog ikke, at der var tilstrækkeligt grundlag for at afvise ansøgers forklaring om, at han efter udstået værnepligt i den islamiske revolutionskomité fik ansættelse i en iransk sikkerhedstjeneste og herunder udførte opgaver for denne af fortrolig karakter. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring havde været præget af betydelig subjektiv frygt for tilbagevenden til Iran grundet den angivne tilknytning til sikkerhedstjenesten, som bestyrket ved de foreliggende lægelige erklæringer og observationer af ansøgeren i Danmark. Flertallet fandt derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede en forfølgelse, som ansøgeren ikke burde udsættes for, hvorfor ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, som påstået af den beskikkede advokat. Den kvindelige ansøger havde henvist til ægtefællens asylmotiv og fandtes som følge af flertalsafgørelsen vedrørende ægtefællen tilsvarende at have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 7/143

Nævnet **stadfæstede** den **3. juni 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1975. Indrejst i maj 1997. Ansøgeren havde to søstre i udlandet, hvoraf den ene var aktiv for Mujahedin Khalq. Efter sin indrejse i Danmark konverterede ansøgeren til kristendommen. **Et flertal i Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede at blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, som kunne begrunde, at der meddeltes hende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgerens aktiviteter i hjemlandet, hvor hun i nogle tilfælde havde hjulpet sin søster med at distribuere materiale af politisk karakter, havde været af beskedent omfang. Flertallet lagde videre vægt på, at ansøgeren efter de afhøringer, som hun havde forklaret om, var blevet løsladt uden yderligere retsskridt. Heller ikke efter bortvisningen fra universitetet havde ansøgeren været udsat for forfølgelse, og hun havde ikke haft problemer med de iranske myndigheder i perioden på næsten et år før udrejsen, som skete legalt, på et ægte nationalitetspas. Ved bedømmelsen af ansøgerens asylgrundlag lagde flertallet tillige vægt på, at ansøgeren først søgte om asyl efter næsten tre måneders ophold i Danmark, få dage før visumperioden sluttede. Flertallet anså det ikke for sandsynliggjort, at ansøgerens konvertering til kristendommen var de iranske myndigheder bekendt, men bemærkede samtidig, at ansøgerens bekenden sig til kristendommen efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv kunne antages at medføre risiko for alvorlige overgreb. Flertallet fandt således, at der heller ikke under ansøgerens ophold i Danmark var indtruffet omstændigheder, der berettigede ansøgeren til asyl her i landet. BR 7/144

Nævnet meddelte den **27. august 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1971. Indrejst i juli 1996. Ansøgerens familie havde altid været tilhængere af shah-styret, og i 1991 blev ansøgeren medlem af en monarkisktisk organisation. Ansøgeren havde til opgave at kopiere løbesedler samt andet monarkistisk materiale, ligesom han udførte propagandaarbejde på universitetet. I 1994 og 1995 blev ansøgeren tilbageholdt tre gange, idet han blev mistænkt for at have kopieret løbesedler. Der blev ikke fundet konkrete beviser, hvorfor han hver gang blev løsladt. Medio 1995 blev ansøgeren advaret mod at tage til sin bopæl, idet myndighederne havde foretaget en ransagning af bopælen, hvor ansøgeren opbevarede monarkistisk materiale. Ansøgeren udrejste efterfølgende illegalt af Iran. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring om sine aktiviteter til grund. **Et flertal af nævnets medlemmer,** der tillige lagde ansøgerens forklaring om den umiddelbare årsag til udrejsen til

grund, fandt, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede at blive udsat for alvorlige overgreb. Flertallet havde herved lagt vægt på, at myndighedernes mistanke om ansøgerens virksomhed i forbindelse med kopiering af løbesedler var blevet bestyrket, ligesom myndighederne måtte antages at være bekendt med ansøgerens og hans families aktiviteter til støtte for genindførelse af monarkiet. Når dette blev sammenholdt med, at ansøgeren allerede havde været tilbageholdt flere gange, at ansøgeren udrejste illegalt og ikke var i besiddelse af pas - og uanset aktiviteternes forholdsvis beskedne omfang - fandt flertallet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR 7/145

Nævnet meddelte den **24. november 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1968. Indrejst august 1996. Ansøgeren havde siden sin skoletid været medlem af det kommunistiske parti Tudeh, og indtil 1983 deltog ansøgeren åbenlyst i aktiviteter for partiet. Herefter arbejde ansøgeren for partiet i det skjulte. Ansøgerens funktion var distribution af illegalt materiale fra hovedkontoret i udlandet til den hemmelige partigruppe i hjemlandet og omvendt. Da ansøgeren i 1995 forlod hjemlandet, havde han ikke været udsat for chikane eller anden forfølgelse fra myndighedernes side, men han og hans familie havde været under myndighedernes opsyn, og bopælen var to gange blevet udsat for husransagninger. Efter ankomsten til Danmark fortsatte ansøgeren med sine politiske aktiviteter, og han deltog således blandt andet i en demonstration foran den iranske ambassade. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren på grund af sin politiske aktivitet for Tudeh-partiet ved en tilbagevenden til Iran risikerede at blive udsat for alvorlige overgreb. Flertallet lagde herved ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter i Iran til grund. Flertallet lagde desuden vægt på, at ansøgerens politiske aktiviteter her i landet måtte anses for at være en fortsættelse af ansøgerens aktiviteter i hjemlandet, ligesom aktiviteterne måtte antages at udspringe af ansøgerens og hans families politiske holdning. Flertallet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens far gennem mange år var medlem af Tudeh, og at ansøgerens to brødre tidligere havde fået asyl her i landet, den ene på grundlag af politiske aktiviteter for Tudeh. Flertallet tillagde det endelig betydning, at ansøgeren flyttede fra sin bopæl i Teheran, straks da han fik mistanke om, at han var eftersøgt, og at han efter at have opholdt sig nogle måneder i skjul udrejste illegalt af hjemlandet. BR 7/146

Nævnet **stadfæstede** den **24. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1964. Indrejst december 1996. Ansøgeren var kristen. Siden 1981 havde ansøgeren været gardist i revolutionsgarden. Under en demonstration i 1992 kritiserede ansøgeren politiets behandling af demonstranterne, og som følge heraf blev han tilbageholdt i over en uge. I juli 1996 fik ansøgeren udstedt et nationalitetspas, og han udrejste legalt i december 1996. **Flygtningenævnet** lagde i alt væsentligt ansøgerens forklaring til grund, herunder om tilknytningen til gardisterne. Et flertal af nævnets medlemmer fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgeren - bortset fra den kortvarige tilbageholdelse efter demonstrationen - ikke havde haft konflikter med gardisterne, at han i den seneste periode på halvandet år før udrejsen ofte var fraværende fra sit arbejde hos gardisterne, uden at dette gav anledning til problemer, at ansøgeren ikke havde indtaget nogen profileret stilling hos gardisterne, og at han ikke havde haft adgang til særligt følsomme oplysninger. Flertallet lagde ligeledes vægt på, at ansøgeren problemfrit fik udstedt et ægte pas i juli 1996, og at han legitimeret med dette pas problemfrit udrejste fra Teherans lufthavn i december 1996. BR 7/147

Nævnet **stadfæstede** den **11. december 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1958. Indrejst i januar 1998. Før 1993 havde ansøgeren i et begrænset omfang aktiviteter for Tudeh og Mujahedin. I begyndelsen af 1993 blev ansøgerens apotek beslaglagt, dels fordi ansøgeren var sunni-muslim, dels fordi en af ansøgerens ansatte tog medicin fra apoteket, som den pågældende senere solgte ulovligt i Teheran. Ansøgeren kendte ikke noget til sagen, idet han på daværende tidspunkt opholdt sig i Shiraz. Ansøgeren modtog et dokument udstedt af Sundhedsministeriet i Bandar Lengh, hvoraf fremgik, at han skulle rette henvendelse til viceledelsen i medicinalafdelingen i provinsen. Efter konfiskationen påbegyndte ansøgeren opbygningen af en tankstation i Shiraz. På et tidspunkt blev nogle folk i byen bekendt med, at han var sunni-muslim og ikke shia-muslim, idet han ikke tiltog i de religiøse højtider i byen. Af denne grund blev ansøgerens tankstation i 1993 eller i begyndelsen af 1994 ødelagt, ligesom der blev skudt og kastet sten mod bopælen. Der blev kastet sten og spyttet mod ansøgerens børn, når de skulle i skole. Ansøgerens ægtefælle blev desuden chikaneret på den skole, hvor hun underviste, fordi hun var gift med en sunni-muslim. Ægtefællen turde til sidst ikke gå på arbejde og blev derfor afskediget. I 1992/93 blev ansøgerens broder anholdt, efter at han under en tale af Rafsanjani havde fremsat udsagn, der kunne opfattes blasfemisk. Ansøgerens broder var ifølge ansøgeren fortsat

anholdt.**Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgerens tidligere aktiviteter for Tudeh partiet og Mujahedin var af sådant omfang og lå så langt tilbage i tiden, at det ikke kunne tillægges asylretlig betydning. Nævnet fandt endvidere, at de forhold, der havde begrundet fængsling af ansøgeren, måtte anses for afsluttede. Episoden med en ansats ulovlige salg af lægemidler fra ansøgerens apotek havde ifølge ansøgerens oplysninger ført til konfiskation af det pågældende apotek. Ansøgeren havde ikke i øvrigt sandsynliggjort, at han ville risikere at blive udsat for en uforholdsmæssig straf som følge af den ansattes forhold. Det blev herved bemærket, at ansøgeren efterfølgende tog ophold i Shiraz, hvor han i forbindelse med opførelse af en tankstation var i kontakt med myndighedspersoner. Den chikane, ansøgeren havde angivet at have været udsat for som følge af, at han var sunni muslim, havde ikke været af en sådan karakter, at det kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren var konkret forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at de af ansøgeren påberåbte forhold vedrørende familien kunne begrunde, at ansøgeren som følge heraf burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller at nævnet i øvrigt burde undlade at fastsætte bestemmelse om udsendelse. BR 7/148

I beretningsperioden har flere asylansøgere fra Iran påberåbt sig personlige forhold som utroskab, seksuelle forhold eller generelle familieretlige konflikter som asylmotiv.

Disse sager er ofte meget konkret begrundede, ligesom en stor del afgøres på grund af manglende troværdighed. Afgørende for tilladelserne er ofte risikoen for en uforholdsmæssig straf og manglende beskyttelse fra myndighederne.

Nedenstående praksiseksempler illustrerer problemstillingen, idet der også henvises til kapitel 6, hvor der er refereret afgørelser vedrørende kønsrelateret forfølgelse.

Nævnet **stadfæstede** den **13. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Iran, født i 1979. Indrejst i april 1997. Under sagen havde ansøgeren oplyst, at han i 1996 indledte et seksuelt forhold til en gift kvinde. Efter tre uger modtog ansøgeren et brev fra kvinden, hvoraf fremgik, at hendes ægtefælle var blevet bekendt med forholdet, og at han vidste, hvor ansøgeren gik i skole, og hvor han boede, men ikke hvem han var. Ansøgeren holdt herefter op med at gå i skole og skjulte sig i sin faders fabrik, medens faderen planlagde ansøgerens udrejse. Ansøgeren havde videre oplyst, at kvindens ægtefælle havde anmeldt forholdet til komitéen, og at der var blevet sendt breve til ansøgerens bopæl angiveligt som led i en påbegyndt retsforfølgelse af ham. Endelig havde ansøgeren gjort gældende, at han frygtede repressalier, fordi han var udrejst uden at have aftjent sin værnepligt. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren havde haft et forhold til en gift kvinde, fandt **Flygtningenævnet** på baggrund af baggrundsoplysningerne om beviskravene i Iran i sager af den pågældende art ikke, at der forelå omstændigheder, som konkret sandsynliggjorde, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive domfældt for forholdet. Ansøgerens værnepligtsforhold kunne heller ikke føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke risikerede at skulle deltage i aktiv krigstjeneste, og at straffen for udeblivelse fra militærtjeneste ikke kunne anses for at være uforholdsmæssigt streng. BR 7/149

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **6. marts 1998** en afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1972. Indrejst i oktober 1996. Ansøgerens forhold til en anden mand var blevet afsløret af en slægtning. På baggrund heraf pressede slægtningen ansøgeren til at betale et stort beløb. Ansøgeren erfarede, at slægtningen var i besiddelse af en videofilm, som ansøgeren og partneren havde optaget af deres seksuelle samvær. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet havde oplyst, at han i Danmark havde fået kendskab til, at en slægtning var kommet i besiddelse af videofilmen. Under nævnsmødet havde han forklaret, at han vidste dette allerede inden udrejsen af Iran. Nævnet fandt, at ansøgeren således havde afgivet modstridende forklaringer om, hvor og hvornår han fik kendskab til, at videofilmen var kommet i familiemedlemmets besiddelse. Han havde ikke kunnet give en overbevisende forklaring på disse uoverensstemmelser. Ansøgerens forklaring om afsløringen og afpresningen fremstod i øvrigt ikke som sandsynlig. Nævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren først efter nogen tids ophold her i landet indgav ansøgning om asyl. Flygtningenævnet forkastede på den anførte baggrund ansøgerens forklaring, og nævnet kunne derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse på grund af sin seksuelle orientering. BR 7/150

Nævnet meddelte den **14. april 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1973 og hendes barn. Ansøgeren, som var shiamuslim, var blevet skilt fra barnets fader. Ansøgeren havde i den anledning fået forældremyndigheden midlertidigt, men da hun giftede sig igen, ønskede faderen at få forældremyndigheden overført til sig. Faderen sagsøgte i den anledning ansøgeren ved en iransk domstol. Ansøgeren var herefter udrejst af Iran med barnet uden faderens tilladelse. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt på det foreliggende grundlag ikke med den fornødne sikkerhed at kunne afvise, at ansøgerens tidligere ægtefælle ville kunne opnå forældremyndigheden over barnet, idet det efter de fremlagte dokumenter, hvis ægthed ikke på det foreliggende grundlag kunne betvivles, måtte lægges til grund, at ansøgerens tidligere ægtefælle havde sagsøgt ansøgeren ved en iransk domstol med henblik på få forældremyndigheden overført til sig. Dette forhold fandtes ikke isoleret set at udgøre en asylbegrundende forfølgelse. Flertallet fandt imidlertid ej heller med den fornødne sikkerhed at kunne afvise, at konsekvens af den sådan afgørelse måtte kunne blive, at ansøgeren ville være i risiko for at pådrage sig straf for bortførelse af sit barn efter artikel 621 i den islamiske straffelov. Flertallet fandt herefter, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for at blive bragt i myndighedernes søgelys af denne grund og med risiko for, at hun ville blive udsat for en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf. Efter en samlet konkret vurdering fandt flertallet herefter ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til sit hjemland. BR 7/151

Nævnet meddelte den **24. april 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig iransk statsborger, født i 1963. Indrejst i december 1996. Som ung blev ansøgeren bekendt med, at han var homoseksuel. I 1991 indgik ansøgeren ægteskab med en kvinde af frygt for at blive afsløret som homoseksuel og for ikke at skade sin families ære, men parterne blev skilt formelt i 1994. Fra 1991 havde ansøgeren haft et seksuelt forhold til en mand, og dette forhold varede frem til ansøgerens udrejse til Danmark i 1996. På tidspunktet for ansøgerens udrejse til Danmark var hverken hans familie eller myndighederne bekendt med, at han var homoseksuel. Ansøgeren rejste til Danmark for at besøge herboende familiemedlemmer. Under opholdet i Danmark blev ansøgeren bekendt med, at hans mandlige kæreste i Iran var blevet anholdt af myndighederne, og at myndighederne havde ransaget ansøgerens bopæl og havde fundet et videobånd, indeholdende homoseksuel porno. Ansøgeren turde ikke vende tilbage af frygt for tillige at blive anholdt på grund af sin homoseksualitet. Ansøgeren var ikke bekendt med, hvad der var sket hans mandlige kæreste. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om sin seksuelle orientering til grund. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt på baggrund af ansøgerens forklaring om anholdelsen af sin mandlige kæreste og husransagningen, at der var risiko for, at myndighederne var bekendt med ansøgerens praktisering af et homoseksuelt forhold, og at der var risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville blive udsat for alvorlige overgreb. BR 7/152

8.5.3 Kuwait

1 tilladelse
2 stadfæstelser
Nævnet **stadfæstede** den **20. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs fra Kuwait, født i 1956. Indrejst i november 1996. Ansøgeren var etnisk bedoun, født og opvokset i Kuwait. Han havde aftjent værnepligt i den kuwaitiske hær. Han havde to gange forgæves søgt om kuwaitisk statsborgerskab. Ansøgeren henviste som asylmotiv til, at han på grund af sin etniske herkomst ville blive udsendt til Irak. Han havde været tilbageholdt af de kuwaitiske myndigheder i ialt 16 dage. Under tilbageholdelserne forsøgte myndighederne ved anvendelse af vold at få ham til at underskrive erklæringer, hvorved han tiltrådte, at han var af irakisk afstamning. Han havde endvidere fået oplyst af en bekendt, der var ansat i sikkerhedstjenesten, at han stod overfor udsendelse. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne lægge ansøgerens først for nævnet fremkomne forklaring om yderligere tilbageholdelser og om tortur til grund. Tilbageholdelsen i august 1996 i fire dage, hvor ansøgeren ikke led overlast, fandtes ikke at kunne tillægges en sådan betydning, at ansøgeren kunne anses for at have været konkret og individuelt forfulgt. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke at kunne lægge til grund, at der var truffet beslutning om, at ansøgeren skulle deporteres. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren alene havde kunnet henvise til, at han havde hørt herom fra en bekendt, og at det ikke stemte med oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 25. juni 1996. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at baggrundsoplysningerne om bedoun-befolkningens forhold var af en sådan karakter, at alene den omstændighed, at man var bedoun medførte, at der skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde fortsat sin kone og børn i Kuwait, ligesom han havde flere søstre,

der efter det oplyste havde opnået kuwaitisk statsborgerskab. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis ikke kunne opnå tilladelse til på ny at indrejse i Kuwait, kunne ikke i sig selv medføre, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/153

Nævnet **stadfæstede** den **16. juni 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs ansøger fra Kuwait, født i 1963. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren var født og opvokset i Kuwait hos forældre, der ligeledes var født og opvokset i Kuwait. I forbindelse med en revision af statsborgerlovgivningen i 1959 havde forældrene glemt at søge statsborgerskab. To af ansøgerens søskende havde kuwaitisk statsborgerskab, idet en søster var gift med en kuwaitisk statsborger, og en broder havde arbejdet i Indenrigsministeriet, hvor han mod betaling havde opnået statsborgerskab. Ansøgeren havde yderligere to søskende, der var statsløse, idet deres ægtefæller var statsløse. Ansøgerens ægtefælle var ligeledes statsløs. Ansøgeren havde i 12 år gjort tjeneste i det kuwaitiske flyvevåben og havde efter golfkrigens udbrud nægtet at hjælpe en militærgruppe i kampen mod Irak, idet han blandt andet skulle angribe civile mål. Ansøgeren blev efter krigens afslutning frataget sine sociale og økonomiske rettigheder, ligesom han ikke kunne få legitimationsdokumenter. Ansøgeren havde endvidere været tilbageholdt af myndighederne i en måned, idet han blev forsøgt hvervet til spionage mod Irak, hvilket han ikke ønskede. Ansøgeren var i den forbindelse blevet behandlet pænt. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at baggrundsoplysningerne om bedoun-befolkningens forhold var af en sådan karakter, at der skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis ikke kunne opnå tilladelse til på ny at indrejse i Kuwait, kunne ikke i sig selv medføre, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens §7. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt ikke, at den diskrimination, ansøgeren konkret og individuelt havde været udsat for, var tilstrækkelig til, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at kunne anses som forfulgt i udlændingelovens § 7's forstand. Et flertal indenfor flertallet lagde herved vægt på, at heller ikke de af ansøgeren først overfor advokaten og nævnet givne oplysninger om opfordringer til at deltage i en modstandsgruppe og senere spionagegruppe gav grundlag for at antage, at ansøgeren af den grund skulle være specielt udsat for risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Kuwait, når hensås til, at hans afslag på deltagelse i disse grupper ikke havde følger for ham. BR 7/154

Nævnet meddelte den **24. september 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig ansøger fra Kuwait, født i 1969. Indrejst i juli 1993. Ansøgeren tilhørte bedoun-befolkningen. Ansøgeren var under den irakiske besættelse af Kuwait beskæftiget i et supermarked. Ultimo december 1990 udrejste ansøgeren til Saudi-Arabien og vendte først tilbage til Kuwait i juli 1991 efter Kuwaits befrielse. Han forsøgte forgæves at få oplysninger om familiens skæbne. Ansøgeren fandt det mest sandsynligt, at familien var blevet anholdt af de kuwaitiske myndigheder på grund af tilstandene i Kuwait på det pågældende tidspunkt, og fordi han senere fik oplyst, at hans fader formentlig var blevet tvunget til at lade sig registrere i den irakiske Folkehær. Efter nogen tid tog han ophold hos en ven. Via vennens broder, der var tilknyttet efterretningstjenesten, erfarede ansøgeren senere, at han var eftersøgt, idet han angiveligt var mistænkt for at have samarbejdet med irakerne under krigen. De kuwaitiske myndigheder havde udtalt, at alle, som havde opholdt sig udenfor Kuwait under besættelsen, skulle betragtes som forrædere. Desuden var samtlige personer, der havde arbejdet i supermarkedet under besættelsen, og som ikke var kuwaitere, senere blevet anholdt. I den følgende periode boede ansøgeren hos forskellige venner. Når han færdedes på gaden, benyttede han en vens ID-kort, og selv om ansøgeren blev stoppet nogle gange, gav det det ikke anledning til problemer. Ansøgeren forblev forholdsvis længe i Kuwait, idet han ikke var i besiddelse af de nødvendige papirer til udrejsen. Til sidst lykkedes det ansøgeren via en pakistaner, som han kendte fra tidligere at skaffe et kuwaitisk pas. Ansøgerens billede blev isat passet, og han udrejste problemfrit af lufthavnen. Ansøgeren vidste ikke, om hans familie sad fængslet i Kuwait eller var blevet deporteret.**Flygtningenævnets flertal** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde og ikke havde umiddelbar udsigt til at kunne opnå kuwaitisk statsborgerskab. Uanset at situationen for beduiner i Kuwait var meget alvorlig, fandtes den ikke at være af en sådan karakter, at den i sig selv kunne begrunde, at der blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flertallet fandt imidlertid ikke, at der var grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring, herunder oplysningerne om familiens skæbne og risikoen for mistanke om samarbejde med irakerne. Når dette blev sammenholdt med den meget alvorlige menneskerettighedssituation i Kuwait, fandt flertallet, at ansøgeren ville være i en sådan risiko for overgreb, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage. BR 7/155

8.5.4 Statsløse palæstinensere

Nævnet har i beretningsperioden meddelt tilladelse i 6 sager vedrørende statsløse palæstinensere og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 16 sager.

8.5.4.1 Statsløse palæstinensere fra Libanon

Nævnet meddelte den **9. februar 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1975. Indrejst i marts 1997. Ansøgeren blev gennem skolekammerater medlem af en studenterorganisation under PFLP-GC og var medlem i cirka tre til fire år. Ansøgerens aktiviteter bestod i at organisere demonstrationer, opsætte plakater samt deltage i vagtopgaver. Ansøgeren deltog endvidere i partimøder en til to gange om ugen. I sommeren 1996 blev ansøgeren af sin overordnede i partiet pålagt at deltage i militærtræning hos Hizbollah. Militærtræningen varede tre måneder, hvorunder ansøgeren blev trænet i håndteringen af våben, granater og sprængstoffer. Ved afslutningen af træningen blev ansøgeren sammen med syv andre udvalgt til militæraktioner. Ansøgeren kendte intet til aktionerne. Ansøgeren havde hørt, at ingen, der blev sendt afsted på sådanne aktioner, kom tilbage i live, og ansøgeren kendte en mand, der var forsvundet, under en sådan aktion. Inden militæraktionerne skulle starte, blev ansøgeren og de syv andre bevilget orlov. Under orloven besluttede ansøgeren at udrejse. **Flygtningenævnet** anså ansøgeren som statsløs palæstinenser som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.**Flygtningenævnets flertal** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik heraf, at han havde været medlem af PFLP-GC og havde deltaget i specialtræning under Hizbollah og var rømmet fra Hizbollah. På denne baggrund anså nævnets flertal det for sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon risikerede efterstræbelse fra PFLP-GC og Hizbollah. Nævnets flertal fandt det derfor sandsynliggjort, at ansøgeren ikke kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, som derfor ikke kunne tjene som hans første asylland. BR 7/156

Nævnet **stadfæstede** den **24. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1971. Indrejst i juli 1997. Ansøgeren var af sin familie blevet truet med at blive slået ihjel, fordi hun ikke ville gifte sig med sin fætter, og ansøgeren blev i den forbindelse udsat for fysiske overgreb fra familiemedlemmers side. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser var omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde forsøgt at opnå beskyttelse hos de libanesiske myndigheder, og at ansøgeren som begrundelse herfor blandt andet havde henvist til, at hendes fader formentlig kun ville få en advarsel, og at hun i øvrigt ikke ønskede sin fader fængslet af hensyn til forsørgelsen af sine mindre søskende. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren faktisk havde været udsat for vold fra familiens side. Der lagde herved vægt på, at denne oplysning først var fremkommet på et sent tidspunkt i sagsforløbet. Flygtningenævnet fandt ikke ansøgerens konflikt med familien asylbegrundende i sig selv, og fandt ikke, at der var tilstrækkelig grundlag for at antage, at ansøgeren i tilfælde af mere alvorlige overgreb fra familiens side ikke ville kunne opnå de libanesiske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, hvor hun var født og opvokset, hvorfor Libanon fortsat kunne tjene som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR 7/157

Nævnet meddelte den **19. maj 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født 1973. Indrejst juli 1996. Ansøgeren blev kort efter sin fødsel anbragt hos sin farmoder, idet hans forældre ikke var samlevende. I 1976 blev ansøgerens fader dræbt. Som to-treårig blev ansøgeren sammen med sin broder sendt på børnehjem. I 1977 udrejste ansøgeren fra Libanon til Syrien, idet børnehjemmet flyttede dertil. Herefter havde ansøgeren ikke kontakt til sin farmoder, ligesom han ikke siden var tilbage i Libanon. I 1982 udrejste ansøgeren til Tunesien, hvor han fortsatte sin skolegang. I 1987 blev ansøgerens broder dræbt under lejrkrigene i Libanon. I 1993 udrejste ansøgeren til Polen, idet han havde opnået et stipendium fra PLO. **Flygtningenævnet** bemærkede, at Udlændingestyrelsen havde anset ansøgeren som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnets flertal** fandt det betænkeligt at antage, at Libanon kunne tjene som ansøgerens første asylland. Flygtningenævnets flertal lagde herved vægt på, at ansøgeren udrejste som fireårig, og at han ikke siden havde opholdt sig der, eller efter det oplyste havde nære slægtninge tilbage i landet. Flertallet fandt, at den omstændighed, at ansøgeren var UNRWA-registreret i Libanon, hverken i sig selv eller sammenholdt med sagens øvrige oplysninger kunne bevirke, at Libanon var nærmere end Danmark til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR 7/158

8.5.4.2 Statsløse palæstinensere fra Gaza

Nævnet **stadfæstede** den **20. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza, født i 1970. Indrejst i maj 1996. I 1988 blev en ung mand dræbt i den lejr i Gaza, hvor ansøgeren boede. Ansøgeren bragte den døde til hospitalet, hvorefter han blev anklaget for at have hjulpet israelerne med at dræbe den pågældende. Ansøgeren blev herefter forfulgt af Hamas og den dræbtes familie. Efter at ansøgeren havde været tilbageholdt og udsat for hårdhændet behandling, flygtede ansøgeren i 1989 til Libyen, hvor han opholdt sig indtil udrejsen til Danmark. Ansøgerens forældre og ni søskende opholdt sig i Gaza. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om episoden, hvor vennen blev skudt af israelske sikkerhedsstyrker, og at han skulle være forfulgt af Hamas og de palæstinensiske myndigheder til grund. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle være opført på lister hos myndighederne og Hamas som forræder. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ved indrejsen til Danmark som motiv for sin ansøgning alene henviste til, at han havde en søster i Danmark, og at der ikke var andre lande, der var interesserede i at modtage ansøgeren samt på, at ansøgeren havde afgivet divergerende forklaringer om tidspunktet, hvor vennen blev skudt, samt at han ikke overbevisende havde kunnet redegøre for den tid, der gik, inden han udrejste. På baggrund af de nu foreliggende oplysninger - herunder fremkomsten af ansøgerens rejsedokument - fandt Flygtningenævnet at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring som utroværdig. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren, da hans pas var udstedt den 31. maj 1995 i Gaza, og da han den 29. april 1996 i Tel Aviv havde fået visum til Tyskland, opholdt sig i Gaza frem til udrejsen. Da nævnet således ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om asylgrundlaget til grund, fandt nævnet ikke, at ansøgeren vil risikere overgreb eller forfølgelse ved en tilbagevenden til Gaza. Efter oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 2. december 1997 fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren, hvis visum var udstedt i Tel Aviv, ikke skulle kunne få tilladelse til at indrejse i Gaza gennem Israel. Ved vurderingen af, om Gaza skulle anses som ansøgerens hjemland eller om der skulle anlægges en 1. asyllandsvurdering fandt **et flertal af Flygtningenævnet** - uanset de israelske myndigheder skulle give tilladelse til transit gennem Israel - at Gaza, der i betydeligt omfang er undergivet palæstinensisk selvstyre, måtte betegnes som ansøgerens hjemland. Flertallet lagde herved vægt på Udenrigsministeriets notat af 2. december 1997, hvoraf det fremgår, at "de palæstinensiske selvstyremyndigheder har erklæret sig rede til på selvstyreområdet at modtage enhver palæstinenser…". BR 7/159

8.5.4.3 Statsløse palæstinensere fra Syrien

Nævnet **stadfæstede** den **18. maj 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1960. Indrejst i oktober 1996. Som ung meldte ansøgeren sig som menig partisan i Fatah Arafat, og han gjorde tjeneste i en enhed i Libanon sammen med sin broder. Omkring årsskiftet 1989/1990 nægtede ansøgeren at deltage i et egentligt angreb, der viste sig at være et angreb på en syrisk kontrolpost. Ansøgerens broder, der ikke var bekendt med, at man angreb en syrisk kontrolpost, deltog i angrebet og blev efterfølgende idømt 20 års fængsel af de syriske myndigheder. Ansøgeren tog efterfølgende ophold i Libyen. **Flygtningenævnet** fandt, at Syrien, hvor ansøgeren var født og opvokset og havde aftjent sin værnepligt, måtte anses for ansøgerens hjemland. Uanset, om ansøgerens forklaring om angrebet på den syriske kontrolpost og broderens fængsling i den anledning blev lagt til grund, anså **Flygtningenævnets flertal** det ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren risikerede forfølgelse som følge heraf. Nævnets flertal lagde herved vægt på, at ansøgeren afstod fra at deltage i angrebet, ligesom han ved henvendelse til myndighederne kort efter angrebet fik udstedt pas på legal vis. Nævnets flertal anså det derfor ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt eller ved tilbagevenden til Syrien ville risikere forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/160

8.5.5 Syrien

1 tilladelse
9 stadfæstelser
Nævnet meddelte den **26. oktober 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig ansøger fra Syrien, født i 1959. Indrejst i oktober 1997. Ansøgeren havde siden 1988 sympatiseret med det Kommunistiske Arbejderparti. I maj 1988 blev ansøgeren anholdt. Ansøgerens bopæl og værksted blev ransaget, og myndighederne fandt nogle af partiets blade, som ansøgeren havde lånt af en ven. Ansøgeren blev mistænkt for at være kommunist og var fængslet i et år og to måneder uden at blive stillet for en dommer. I 1992 blev ansøgeren nægtet udrejsetilladelse af Syrien. I 1995 blev ansøgeren medlem af partiet og fik til opgave at distribuere blade. I august 1997 blev ansøgerens bopæl og værksted ransaget, og politiet fandt

ansøgerens depot af blade. Ansøgeren opholdt sig hos en ven og udrejste den følgende dag. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt - uanset at ansøgeren ved registreringen som asylansøger havde afgivet urigtige oplysninger om sine pasforhold - ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om baggrunden for sin udrejse. Selv om ansøgerens politiske aktiviteter havde været forholdsvis beskedne, fandt flertallet ikke at kunne udelukke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for alvorlige overgreb som følge af disse aktiviteter. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgeren tidligere havde været i myndighedernes søgelys og været udsat for overgreb som følge af mistanke om politisk aktiviteter. BR 7/161

8.6 Syd og Mellemamerika

8.6.1 Colombia

1 tilladelse
0 stadfæstelser
Nævnet meddelte den **2. marts 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Columbia, født i 1961 (M) og 1966 (K). Indrejst i oktober 1996. Den mandlige ansøger var medlem af oppositionsgruppen EPL (Ejarcito Popular de Liberacion). I 1989 blev ansøgerens broder dræbt i forbindelse med sine politiske aktiviteter. Ansøgeren deltog selv i væbnede aktioner for at få penge og i besættelsen af institutioner. I 1990 blev ansøgerens lillebroder påkørt af myndighederne, hvorved han mistede synet. I 1993 deltog ansøgeren i en demonstration, hvorfor han blev tilbageholdt af politiet. Under tilbageholdelsen blev han tævet. Samme år blev ansøgerens fætter arresteret af politiet. Ansøgeren blev tilbageholdt i 1993 af politiet i forbindelse med familiens klager over fætterens tilbageholdelse. I 1994 fandt man fætterens lig i nærheden af huset. I 1994 kom ansøgeren gående med en af sine venner. Vennen genkendte to personer på gaden som de to politimænd, der angiveligt skulle have dræbt ansøgerens fætter, og affyrede herefter flere pistolskud, hvorved politibetjentene afgik ved døden. Siden denne episode modtog ansøgeren flere tilsigelse til afhøringer hos politiet, som han ikke efterkom. I 1996 fik ansøgeren af et familiemedlem at vide, at han var på politiets dødsliste. Den pågældende blev herefter udsat for et attentat og afgik ved døden. Ansøgeren formodede, at attentatet var rettet mod hans person. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt i det væsentlige at måtte lægge den mandlige ansøgers forklaring om sin politiske aktivitet og om tilbageholdelserne til grund. Dette flertal fandt heller ikke at kunne afvise den mandlige ansøgers forklaringer om, at flere af hans nære familiemedlemmer blev dræbt som følge af politiske aktiviteter. Selv om den mandlige ansøgers egne politiske aktiviteter var forholdsvis beskedne, og selv om hans forklaring under nævnsmødet syntes noget udbygget i forhold til de tidligere forklaringer, fandt flertallet på denne baggrund, at det ikke kunne afvises, at han ved en tilbagevenden risikerede at blive udsat for alvorlige overgreb fra paramilitære grupper og eventuelt fra politiet. Flertallet lagde tillige vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Columbia, og flertallet kunne herefter ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger kunne opnå myndighedsbeskyttelse mod sådanne overgreb. **Et flertal inden for flertallet** fandt, at ansøgerne herefter er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, mens **et mindretal inden for flertallet** fandt, at ansøgerne burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 7/162

Ændringer af udlændingeloven i beretningsperioden

9.1 Indledning

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven blev der foretaget forskellige ændringer i udlændingeloven. Ændringen medførte blandt andet en præcisering af de facto-begrebet og ændring af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse og familiesammenføring, herunder afskaffelse af asylansøgeres adgang til at indgå ægteskab her i landet og begrænsninger i adgangen til at indgive

ansøgning om familiesammenføring her i landet. Ændringen medførte herudover en begrænsning af adgangen for asylansøgere til at få udbetalt kost-, lomme eller tøjpenge. Endvidere medførte ændringen en begrænsning for afviste asylansøgere til at opnå opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer og en ændring af udvisningsbestemmelserne.

I de følgende afsnit gennemgås de ændringer, der har særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed. Ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, er gennemgået i kapitel 4.

Udvisningsreglerne, herunder udlændingelovens §§ 10, 31, 49 a, 53 a, stk. 2, og 57, blev ændret på grundlag af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326 af 24. marts 1997.

9.1.1 Udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7, § 49 a, § 53 a, stk. 2 og § 57

Efter de hidtidige regler om udvisning ved dom skulle der i afgørelsen om udvisning af en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 inddrages oplysninger af asylretlig karakter om, hvorvidt udlændingen kunne anses at risikere forfølgelse i hjemlandet. Til brug for denne vurdering afgav Flygtningenævnet, efter anklagemyndighedens anmodning herom, en udtalelse, jf. udlændingelovens § 57. Der henvises til kapitel 10 vedrørende nævnets praksis.

Efter den hidtidige praksis blev der sondret mellem den asylretlige vurdering efter udlændingelovens § 7 i forbindelse med Flygtningenævnets udtalelse efter § 57 og en vurdering på udsendelsestidspunktet af, om udsendelse vil være i strid med udlændingelovens § 31. Denne sondring bevirkede, at retten i forbindelse med en straffesag, hvor der var nedlagt påstand om udvisning, skulle foretage en selvstændig afvejning efter udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5, af risikoen for en asylrelevant forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnets udtalelse efter § 57 indgår som et vejledende moment i denne vurdering.

Udvisningsudvalget fandt, at vurderingen af, om en udlænding (fortsat) kan antages at risikere forfølgelse efter udlændingelovens §§ 7-8, samt om en udsendelse vil være i strid med udlændingelovens § 31, er afgørelser, der såvel kompetencemæssigt som tidsmæssigt bør adskilles fra udvisningsafgørelsen.

For at få adskilt domstolenes afgørelse af udvisningsspørgsmålet fra asylretligt baserede vurderinger, foreslog udvalget, at vurderingen af, om udlændingen kan anses at risikere forfølgelse i hjemlandet henlægges til udlændingemyndighederne, der efter udlændingelovens regler træffer afgørelse om asylretlige spørgsmål. Udvalget foreslog tillige, at der skulle iværksættes en procedure, hvorefter politiet af egen drift forud for løsladelsestidspunktet af udlændingen forelagde spørgsmålet om, hvorvidt en udsendelse af udlændingen vil være i strid med udlændingelovens § 31 for Udlændingestyrelsen, såfremt udlændingen ikke giver samtykke til udsendelsen.

Dette forhold er med lovændringen ændret således, at domstolene ikke længere skal vurdere risikoen for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, såfremt denne risiko er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7.

På baggrund heraf er der i udlændingeloven indsat en ny bestemmelse, § 49 a, hvorefter Udlændingestyrelsen forud for udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter §§ 7-8, og som er udvist ved dom, skal tage stilling til, om udsendelsen vil være i strid med § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at den pågældende ikke kan udsendes, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Der vil herefter ikke længere være behov for, at Flygtningenævnet afgiver en udtalelse i medfør af udlændingelovens § 57, stk. 1, til brug for domstolsbehandlingen, hvorfor denne bestemmelse er ophævet.

Ændringen i § 26, stk. 1, nr. 7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden (den 3. juli 1998), hvorfor dette også vil være afgørende for, om Flygtningenævnet skal afgive en udtalelse efter den gamle § 57, stk. 1, til brug for domstolsbehandlingen.

En afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 49 a om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses for automatisk påklaget til Flygtningenævnet, og klagen tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. den nye affattelse af § 53 a, stk. 2.

Lovændringerne i §§ 49 a og 53 a, stk. 2, trådte i kraft den 3. juli 1998.

9.1.2 Udlændingelovens § 10, stk. 2

Efter den hidtidige praksis har asylmyndighederne i enkelte tilfælde, hvor en asylansøger i Danmark i forbindelse med en dom for strafbart forhold ved rettens bestemmelse er udvist ved dom som følge af kriminalitet af grovere eller alvorligere karakter, meddelt den pågældende afslag på asyl efter en analogi til bestemmelsen i § 10, stk. 1, nr. 1.

Ved lov nr. 473 blev der indsat en hjemmel i udlændingelovens § 10, stk. 2, hvoraf følger, at der kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8 til udlændinge, der har indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler derimod.

Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning, at særlige grunde i overensstemmelse med flygtningekonventionens art. 33, stk. 2, kan foreligge, hvis udlændingen er til fare for landets sikkerhed, eller at udlændingen efter endelig dom her i landet for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet. Tilsvarende antages at gælde for en udlænding, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men som påberåber sig § 7, stk. 2. Når asylmyndighederne skal træffe afgørelse om, hvorvidt en udvist udlænding, der i øvrigt opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, skal meddeles opholdstilladelse, skal grovheden af den kriminalitet, der har begrundet udvisningen, tillige vurderes.

Det bemærkes, at det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 6, at et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 2, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9.

Ændringen af § 10, stk. 2, trådte i kraft den 3. juli 1998.

9.1.3 Udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt.

Det følger af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Efter den hidtidige bestemmelse i udlændingelovens § 31, stk. 2, var der også et forbud mod udsendelse af en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt. blev ved lovændringen ændret således, at refoulementsforbuddet ikke længere betinges af, om den pågældende rent faktisk har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, men derimod alene betinges af, om udlændingen ved udsendelsen til et givet land risikerer en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er således opnået en systematisk overensstemmelse mellem stk. 1 og stk. 2 i udlændingelovens § 31 og en udvidet beskyttelse i forhold til den hidtil gældende regel.

Forbuddet mod udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, er ikke absolut, idet den pågældende kan udsendes, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at den pågældende frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis den pågældende efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, jf. ordlyden i udlændingelovens § 31, stk. 2, 2. pkt.

Ændringen i § 31, stk. 2, trådte i kraft den 3. juli 1998.

9.1.4 Udlændingelovens § 11, stk. 2

Den hidtidige bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 2, hvorefter en opholdstilladelse med henblik på varigt ophold ikke kunne tidsbegrænses ud over 5 år, blev ved lovændringen ophævet.

Det følger af den nye bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 3, at der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, eller 9, stk. 1 og 2, og som med henblik på varigt ophold har boet her i landet i mere end de sidste tre år, og såfremt de i udlændingelovens § 11, stk. 3, nævnte betingelser er opfyldt. Disse betingelser vedrører deltagelse i et integrationsprogram, samt spørgsmålet om kriminalitet og restancer til det offentlige. Såfremt tidsubegrænset opholdstilladelse nægtes af disse grunde, påklages afgørelsen til Indenrigsministeriet, hvorimod der som hidtil er klageadgang til Flygtningenævnet, såfremt afgørelsen vedrører nægtelse af forlængelse eller inddragelse efter udlændingelovens § 19, af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7.

Ændringen omfatter ikke udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999.

9.1.5 Udlændingelovens § 40

Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding, der søger asyl, har en oplysningspligt over for asylmyndighederne. Efter lovændringen i 1998 gælder der tillige en oplysningspligt i sager vedrørende bortfald og inddragelse. Efter udlændingelovens § 60, stk. 1, kan en udlænding, der ikke opfylder oplysningspligten, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

Efter lovændringen er bestemmelsen i § 40, stk. 1, udvidet således, at oplysningspligten også omfatter andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling. Det fremgår tillige af § 40, stk. 4, at asylmyndighederne kan kræve, at oplysningerne fra andre personer afgives på tro og love. Også disse andre personer vil i tilfælde af manglende opfyldelse af oplysningspligten være omfattet af § 60, stk. 1.

Det antages tillige, at manglende opfyldelse af oplysningspligten efter en konkret vurdering af den enkelte sag kan tillægges processuel skadevirkning og eventuelt medføre, at en ansøgning ikke imødekommes.

Betydningen af kriminelle forhold

10.1 Betydningen af kriminelle forhold begået forud for nævnets afgørelse.

10.1.1 Flygtningekonventionens art. 1, F, (b)

Ifølge flygtningekonventionens art. 1, F, (b) er en person ”om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette”, udelukket fra beskyttelse efter konventionen.

I relation til udlændingen indebærer bestemmelsen, at en udlænding, der er eller vil være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter disse bestemmelser.

For en nærmere gennemgang af bestemmelsen henvises til 4. beretning, s. 150ff og 5. beretning, s. 130-132.

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den pågældende var omfattet af flygtningekonventionens art. 1, F, (b).

Nævnet har dog i en sag, hvor der blev meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til manglende opfyldelse af oplysningspligt, jf. udlændingelovens § 40, samtidig anført, at uanset om ansøgeren måtte opfylde betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, ville han være udelukket derfra under henvisning til flygtningekonventionens art. 1, F, (b):

Nævnet stadfæstede den 15. oktober 1998 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1964. Indrejst i december 1997. Ansøgeren tilhørte beti-stammen og var af trosretning katolik. Fra 1985 til 1990 var ansøgeren medlem af en ungdomsorganisation under R.D.P.C. og arbejdede efterfølgende for R.D.P.C. Fra 1990 til 1994 fungerede ansøgeren som privatsekretær for en vicepræsident. Ansøgeren fungerede som spion for R.D.P.C., idet han gav oplysninger om de studerendes strejker til politiet. Ansøgeren deltog tillige i planlægningen af nogle voldsepisoder samt i en gruppe, der blandt andet planlagde brandstiftelser, i hvilken forbindelse nogle personer blev dræbt. Ansøgeren havde ikke selv personligt sat ild til noget, men på hans foranledning blev der foretaget brandstiftelser, hvorved en studerende indebrændte. I 1994 var ansøgeren fængslet flere gange og stoppede med at være spion. I 1995 meldte ansøgeren sig ud af R.D.P.C., fordi han fik sympati for partiet SDF. I 1995 eller 1996 blev ansøgeren på ny anholdt og fængslet. Siden 1996 havde ansøgeren været medlem af SDF og samme år blev han fængslet på grund af, at han havde forstyrret et politisk møde. Ansøgeren var tilbageholdt i cirka et år, hvor han blev afhørt og udsat for tortur. I november 1997 flygtede ansøgeren fra fængslet. **Flygtningenævnet** bemærkede, at en ansøger efter udlændingelovens § 40 skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om der kan gives en tilladelse i henhold til udlændingeloven. **Flygtningenævnets flertal** fandt at måtte forkaste ansøgerens forklaring på væsentlige punkter. Flertallet havde herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaringer var divergerende både med hensyn til antallet af fængslinger, tidspunkterne herfor og længden heraf. Flygtningenævnets flertal bemærkede, at ansøgeren var veluddannet og burde kunne afgive en sammenhængende og mere præcis forklaring om så væsentlige forhold. Hertil kom, at forklaringerne på flere punkter forekom usandsynlige og konstruerede, herunder forklaringen om flugten fra fængslet og udrejsen. Flertallet fandt derfor ikke, at ansøgeren – også uanset om han måtte have været udsat for en vis form for tortur – havde godtgjort at have noget asylgrundlag. Flertallet fandt derfor alene at kunne lægge til grund, at ansøgeren var statsborger fra Cameroun, og at han ikke var forfulgt ved udrejsen. Alle Flygtningenævnets medlemmer var enige om, at ansøgeren, uanset om han måtte opfylde betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, ville være udelukket herfra efter flygtningekonventionens art. 1, F, (b), idet han efter sin egen forklaring havde foranlediget flere brandstiftelser med det formål at få visse studerende til at forsvinde, og hvorunder i hvert fald en student var indebrændt. BR 7/163

10.1.2 Udlændingelovens § 10

Hvis en asylansøger forud for indrejsen i Danmark har begået et strafbart forhold, som den pågældende er dømt for ved en udenlandsk domstol, og som kunne have medført udvisning efter de i bestemmelsen nærmere opregnede udvisningsregler, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, kan den pågældende ifølge § 10, stk. 1, nr. 1, alene opnå opholdstilladelse her i landet, når særlige grunde taler derfor.

Såfremt en asylansøger, inden asylsagens endelige afgørelse, er blevet dømt for et strafbart forhold begået i Danmark, har nævnet tidligere i visse tilfælde meddelt asylansøgeren afslag på asyl efter en analogi af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1.

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev udlændingelovens § 10, stk. 2, ændret således, at der kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8 til udlændinge, der har indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler derimod.

Nævnet har ikke i beretningsperioden truffet afgørelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 eller § 10, stk. 2.

Vedrørende lovændringen henvises til kapitel 9.

10.2 Betydningen af kriminelle forhold begået efter meddelelse af asyl

10.2.1 Udlændingelovens § 31

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, art. 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Udlændingelovens § 31, stk. 1, rækker videre end flygtningekonventionens artikel 33, idet flygtningekonventionen alene angår "flygtninge", mens udlændingelovens § 31 beskytter "udlændinge".

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt., ændret således, at refoulementsforbuddet ikke længere betinges af, om den pågældende rent faktisk har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, men derimod alene af, om udlændingen ved udsendelsen til et givet land risikerer en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises herom til kapitel 4.

Såfremt en asylansøger meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til enten flygtningekonventionens art. 1, F, (b) eller udlændingelovens § 10, skal der fortsat tages stilling til, om den pågældende kan udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

En asylansøger, der er udelukket fra beskyttelse efter artikel 1, F, (b), vil som nævnt ovenfor være i risiko for forfølgelse, såfremt den pågældende udsendes til hjemlandet, idet ansøgeren som udgangspunkt er omfattet af flygtningekonventionens art. 1, A. Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, kan der herefter i de her omhandlede situationer alene ske udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke risikerer forfølgelse af de i art. 1, A, nævnte grunde, og hvor ansøgeren er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Tilsvarende gælder, såfremt Flygtningenævnet har afslået opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 10.

Udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan dog tilbagesendes, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, jf. § 31, stk. 2, nr. 2.

Nævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse efter § 31 i fem sager:

Nævnet **stadfæstede** den **16. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1958. Indrejst i 1985. Klageren var ved indrejsen i besiddelse af eget nationalitetspas. Klageren var etnisk singaleser. Klageren forlod sit hjemland, da han var forfulgt på grund af politiske aktiviteter for kommunistpartiet, som myndighederne mistænkte for at samarbejde med LTTE. I 1986 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af den daværende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto). Østre Landsret besluttede ved ankedom i april 1997 at udvise klageren med indrejseforbud gældende til den 1. juli 2007, hvorved klagerens opholdstilladelse i Danmark bortfaldt. Under sit ophold i Danmark havde klageren hjulpet LTTE med at indsamle penge. I 1996 var klageren på besøg i sit hjemland, i hvilken forbindelse han blev afhørt af myndighederne, fordi han legitimerede sig med et dansk fremmedpas. I forbindelse med en sag vedrørende overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, havde klageren angivet to indisk-srilankanske narkobagmænd til det danske politi. De to narkobagmænd blev under klagerens medvirken pågrebet og idømt fængselsstraffe i Danmark, hvorfor klageren ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland frygtede, at narkobagmændenes kriminelle netværk ville udsætte ham for overgreb. **Flygtningenævnet** fandt ikke, under henvisning til, at det kommunistiske parti i dag var et legalt parti på Sri Lanka, at klagerens forhold på dette punkt forud for udrejsen af Sri Lanka kunne have ført til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på nuværende tidspunkt. For så vidt angik klagerens eventuelle aktiviteter for LTTE såvel på Sri Lanka som her i Danmark fandt Flygtningenævnet heller ikke grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til Sri Lanka ville komme i myndighedernes søgelys herfor. Nævnet havde i den forbindelse lagt vægt på, at klageren under sit ophold på Sri Lanka i 1996, hvor han indrejste i sit eget navn og blev afhørt af de srilankanske myndigheder, ikke blev afhørt om disse forhold, og at han i øvrigt blev løsladt uden betingelser. Herefter og idet Flygtningenævnet ikke fandt grundlag for at antage, at de srilankanske myndigheder ikke ville yde klageren den fornødne beskyttelse i forbindelse med

de private stridigheder, som klageren måtte få som følge af sin bistand til det danske politi i forbindelse med anholdelsen af to narkobagmænd, lagde nævnet til grund, at der ikke forelå asylretlige forhold, der var til hinder for, at klageren udsendtes til Sri Lanka, jf. udlændingelovens § 31. BR 7/164

Nævnet **stadfæstede** den **16. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse ved- rørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1960. Indrejst i 1986. Klageren blev indkaldt til aftjening af militærtjeneste, men efterkom ikke indkaldelsen, idet han ikke ville tjene styret. Klageren blev af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af den daværende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto status). Østre Landsret idømte ved ankedom i november 1997 klageren tre måneders fængselsstraf samt udviste ham med indrejseforbud gældende indtil den 1. juli 2002. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Klagerens bror rejste for fire år siden tilbage til Iran. Klageren fik af sin mor oplyst, at han straks ved indrejsen blev anholdt og fængslet cirka et år. Ved en eventuel tilbagevenden frygtede klageren at blive betragtet som forræder og at blive fængslet eller dræbt. **Flygtningenævnet** fandt fortsat af de grunde, som var anført i Flygtningenævnets udtalelse af 9. oktober 1997, at de forhold, der oprindeligt førte til, at klageren blev meddelt opholdstilladelse ikke i dag kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter baggrundsoplysningerne kunne nævnet ikke anse det for sandsynliggjort, at der siden nævnets udtalelse af 9. oktober 1997 og straffedommen var indtrådt sådanne ændringer i klagerens hjemland, at han nu skulle risikere forfølgelse ved udsendelse hertil. Da nævnets flertal efter baggrundsoplysningerne endvidere ikke kunne anse det for sandsynligt, at klageren ved en tilbagevenden risikerede på ny at blive straffet for det forhold, som han var dømt for i Danmark, fandt nævnets flertal, at der ikke forelå forhold, der kunne begrunde, at udsendelse ikke måtte ske jf. udlændingelovens § 31. BR 7/165

Nævnet **ophævede** den **20. maj 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse ved- rørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1961. Indrejst i oktober 1985. Den 22. november 1985 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af den daværende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto status). Østre Landsret idømte ved ankedom i februar 1998 klageren seks måneders fængselsstraf samt udviste ham med indrejseforbud gældende indtil den 1. januar 2008. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Klageren havde inden den første indrejse i Danmark været i modsætningsforhold til Hizbollah. Klageren havde været anholdt af Hizbollah og offentligt straffet med 52 piskeslag. I 1996 rejste klageren til Iran, og i forbindelse med indrejsen blev klageren paskontrolleret. Klageren fik samtidig at vide, at han skulle udrejse igen inden for fire måneder, idet han ellers ville blive anholdt. Klageren ønskede at indgå ægteskab med en kvinde fra Iran, men kvindens fader kunne ikke acceptere ægteskabet, idet klageren ikke blev anset for at være rettroende muslim. Kvinden indrejste efterfølgende i Danmark, hvorefter klageren og kvinden indgik ægteskab. Ved en tilbagevenden til Iran frygtede klageren at blive stenet af Hizbollah på grund af den manglende lovformelige vielse. Klagerens ægtefælle afgav tillige forklaring under nævnsmødet og oplyste, at hun hemmeligt mødtes med klageren under dennes besøg i Iran i 1996. Under hendes ophold i Danmark havde hendes fader rettet telefonisk henvendelse til hende og meddelt, at han ville dræbe hende. Ved en tilbagevenden frygtede hun at blive stenet til døden, idet hun har brudt de islamiske regler og vanæret sin familie. **Flygtningenævnet** fandt, at de forhold, som oprindeligt havde ført til, at klageren fik opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, efter den foreliggende situation i Iran ikke ville kunne begrunde opholdstilladelse efter denne bestemmelse. **Flygtningenævnets flertal** udtalte, at Flygtningenævnet samtidig havde meddelt klagerens ægtefælle opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet flertallet fandt, at hun risikerede at blive dræbt af sin familie som følge af sit forhold til klageren. Klageren selv var dømt for narkotikakriminalitet. I hvert fald i en situation som den foreliggende, hvor klagerens ægtefælles familie måtte betragte ham som medvirkende til, at deres datter havde vanæret familien, kunne flertallet ikke bortse fra risikoen for, at klagerens narkotikakriminalitet kunne komme til de iranske myndigheders kundskab, og at klageren risikerede strafforfølgelse herfor i hjemlandet. Flertallet fandt derfor, at udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, var til hinder for at udvise klageren. BR 7/166

Nævnet **stadfæstede** den **29. juni 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1949. Indrejst i september 1984. Klageren blev efterfølgende af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I juli 1991 blev klageren ved Østre Landsret idømt udvisning med indrejseforbud for bestandig. Ved indrejsen i Danmark forklarede klageren, at han ikke havde været medlem af illegale organisationer, men at han efter den islamiske magtovertagelse havde givet udtryk for sin støtte til shah-styret. Klageren lavede film om fysik og kemi til

forevisning i de iranske skoler. I filmene optrådte piger, der ikke var tildækket. Klageren blev advaret af en kollega om, at en revolutionsgardist var mødt op på arbejdspladsen for at anholde klageren. Under klagerens ophold i Danmark havde han deltaget i en række demonstrationer mod præstestyret, ligesom han havde udtalt sig til pressen om, at Khomeini burde styrtes. **Flygtningenævnet** måtte afvise klagerens udbyggede forklaring for nævnet om hans aktiviteter forud for hans udrejse af hjemlandet. Nævnet lagde således klagerens oprindelige forklaring til asylregistreringsrapporten af 6. november 1984 om baggrunden for udrejsen til grund. Nævnet fandt herefter ikke, at det grundlag, der oprindeligt førte til, at der meddeltes klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, i dag kunne begrunde opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Ved vurderingen af, om klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en myndighedsforfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 på grund af sine politiske aktiviteter i Danmark efter sin indrejse, fandt nævnet ikke, at der bestod en sådan risiko. Nævnet lagde herved til grund, at klagerens aktiviteter havde været af relativt begrænset karakter om omfang, og at klageren ikke havde været aktiv i de seneste år. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt ikke, at det forhold, at klageren var dømt for narkokriminalitet i Danmark, og at dette muligvis havde været omtalt i dansk presse sammen med oplysninger om baggrunden for klagerens ophold i Danmark efter de foreliggende baggrundsoplysninger var til hinder for en udsendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31. Samtlige medlemmer fandt, at rigspolitichefens henvendelse til den iranske ambassade om fremskaffelse af et rejsedokument ikke var til hinder for en udsendelse. BR 7/167

Nævnet **stadfæstede** den **12. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1962. Indrejst i 1986. I 1987 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter den daværende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 2 (F-status). I oktober 1996 blev klageren ved Østre Landsret idømt udvisning med indrejseforbud for bestandig. I 1997 forklarede klageren, at han fra 1984-1985 havde været medlem af LTTE. Klagerens fraskilte ægtefælle samt barn opholdt sig her i Danmark. Klagerens forældre var døde, og klageren var ikke bekendt med, hvor hans søskende opholdt sig. I 1998 forklarede klageren, at han ikke ønskede at udrejse til Sri Lanka, idet han ikke havde nogen tilknytning til landet, ligesom han ikke var bekendt med sin families opholdssted. Klageren henviste endelig til, at der var krig i landet. Klageren var under sit ophold på Sri Lanka mistænkt af militæret for at have arbejdet for LTTE. Klageren forklarede under nævnsmødet, at han frygtede at blive slået ihjel ved en tilbagevenden til Sri Lanka. Klageren frygtede LTTE og havde tillige haft problemer med myndighederne, idet han blev mistænkt for at være medlem af LTTE. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at klageren forud for sin udrejse var medlem af LTTE eller i øvrigt havde arbejdet for denne bevægelse. Nævnet havde herved lagt vægt på, at klageren først havde forklaret herom på et meget sent tidspunkt i sagens behandling, og at han ved sin indrejse havde forklaret, at han ikke var medlem. Selvom det skulle lægges til grund, at klageren havde haft aktiviteter for LTTE fandt Flygtningenævnet ikke, at der var grundlag for at antage, at de srilankanske myndigheder skulle være bekendt hermed. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at klagerens forhold forud for udrejsen af Sri Lanka ville føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På denne baggrund fandt nævnet heller ikke, at der forelå oplysninger i sagen, der var til hinder for, at klageren kunne udsendes til Sri Lanka, jf. udlændingelovens § 31. Nævnet havde i den forbindelse endvidere lagt vægt på, at klagerens mulige problemer med den forurettedes familie i Sri Lanka ikke kunne anses for at være asylbegrundende. Nævnet fandt heller ikke, at de generelle forhold for tamiler i Sri Lanka var af asylbegrundende karakter. BR 7/168

10.2.1.1 Påklage af afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 31

Ved lovændringen i 1986, der trådte i kraft den 19. oktober 1986, bortfaldt, den hidtidige bestemmelse i udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, hvorefter direktoratets (nu Udlændingestyrelsen) afgørelser vedrørende udsendelse af en udlænding, der påberåbte sig, at en udsendelse ville være i strid med udlændingelovens § 31, kunne påklages til Flygtningenævnet. Det har givet anledning til nogen tvivl om, hvilken myndighed, der var klagemyndighed for afgørelser vedrørende § 31 for så vidt angår udlændinge, der var udvist ved dom, som har haft opholdstilladelse efter § 7, og som var indrejst her i landet og har ansøgt om asyl i perioden 19. oktober 1986 til og med den 26. juni 1992.

For en nærmere beskrivelse af problemstillingen henvises til kapitel 13.10 i Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326.

Nævnet har i en konkret sag taget stilling til det omhandlede spørgsmål.

Den 5. december 1997 traf Udlændingestyrelsen afgørelse i en sag vedrørende en mandlig ansøger fra Iran. Den pågældende indrejste i Danmark den 2. juli 1989 og blev den 22. september 1989 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved en Østre Landsrets dom fra oktober 1997 blev byrettens dom fra august 1997 stadfæstet, hvorved den pågældende blev idømt 6 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191. Den pågældende blev samtidig hermed udvist af Danmark med indrejseforbud gældende indtil den 1. juli 2007. Udlændingestyrelsen meddelte den pågældende, at styrelsen ikke fandt, at udsendelse af den pågældende ville være i strid med udlændingelovens § 31. Styrelsen gav i forbindelse hermed klagevejledning til Indenrigsministeriet.

Indenrigsministeriet videresendte sagen til Flygtningenævnet med anmodning om, at nævnet tog stilling til, hvorvidt nævnet anså sig for rette klageinstans.

Flygtningenævnet gav overfor Indenrigministeriet udtryk for den rets- opfattelse, at nævnet ikke havde kompetence til at behandle den pågældende klage. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at nævnet i øvrigt fandt, at spørgsmålet naturligt ville høre under Flygtningenævnets kompetence.

Kompetencespørgsmålet blev afklaret ved lovændringen i sommeren 1998, hvor § 49 a, blev indsat i loven. Herefter skal Udlændingestyrelsen forud for udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter §§ 7-8, og som er udvist ved dom, tage stilling til, om udsendelsen vil være i strid med § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at den pågældende ikke kan udsendes, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, er afgørelser om udsendelse efter § 49 a, automatisk påklaget til Flygtningenævnet.

Da ændringerne i udlændingelovens §§ 49 a og 53 a, stk. 2, må anses for begunstigende i forhold til den enkelte udlænding, trådte ændringerne i kraft den 3. juli 1998 uden begrænsninger i anvendelsesområdet.

10.2.2 Udlændingelovens § 57

Efter den hidtil gældende § 57, stk. 1, skulle anklagemyndigheden indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet, forinden der under en straffesag blev nedlagt påstand om udvisning af en udlænding, der havde opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8.

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev den hidtidige bestemmelse i udlændingelovens § 57, stk. 1, ændret. Der henvises til kapitel 5 vedrørende ændringer af udlændingeloven, hvor der er redegjort for bestemmelsens anvendelse før og efter lovændringen. Det fremgår blandt andet, at Flygtningenævnet efter lovændringen alene skal afgive en udtalelse efter udlændingelovens § 57 i sager, hvor det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden.

Nævnets udtalelse efter den hidtidige bestemmelse i § 57, stk. 1, er udformet som en tilkendegivelse af, hvorvidt det asylgrundlag, som i sin tid førte til, at udlændingen fik meddelt opholdstilladelse, også i dag ville kunne begrunde opholdstilladelse, jf. udlændingelovens §§ 7-8. Nævnets udtalelse afgives udelukkende på grundlag af forklaringerne og oplysningerne i den oprindelige asylsag sammenholdt med de nyeste baggrundsoplysninger og udlændingemyndighedernes praksis på området. Nævnet foretager således ikke en troværdighedsvurdering af eventuelle nye oplysninger om den pågældendes asylgrundlag, eksempelvis fra afhøringsrapporter i forbindelse med den aktuelle straffesag.

I visse tilfælde har nævnet udtalt, at man ikke på det foreliggende grundlag kunne udtale sig nærmere om, hvorvidt det grundlag, der i sin tid førte til, at der meddeltes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, fortsat var til stede. Årsagerne hertil kan blandt andet være utilstrækkelige oplysninger vedrørende (dele af) udlændingens asylgrundlag eller manglende praksis eller baggrundsoplysninger på området. Nævnet vil imidlertid også her udtale sig om nævnets asylretlige vurdering af de dele af udlændingens asylmotiv, som nævnet finder grundlag for at udtale sig om.

Selv om udlændingen udvises ved dom, hvorved opholdstilladelsen, jf. §§ 7-8 bortfalder, kan der dog ikke ske udsendelse, hvis det strider mod udlændingelovens § 31. Det er forholdene på det faktiske udsendelsestidspunkt, som er afgørende for vurderingen af, om udsendelsen er i strid med § 31.

Flygtningenævnets udtalelse i medfør af udlændingelovens § 57, stk. 1, indeholder derfor ingen stillingtagen til § 31-spørgsmålet, men nævnet har praksis for at udtale sig vejledende om betydningen af § 31, herunder at udlændingen forud for en eventuel udsendelse skal gøres bekendt med adgangen til at påberåbe sig beskyttelse, jf. § 31, og efter lovændringen i sommeren 1998 har Flygtningenævnet henledt opmærksomheden på den nye bestemmelse i udlændingelovens § 49 a.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden afgivet 42 udtalelser i henhold til bestemmelsen i udlændingelovens § 57, stk. 1.

I 19 sager, 1 sag vedrørende en afghansk statsborger, 1 sag vedrørende en burundisk statsborger, 1 sag vedrørende en ugandisk statsborger, 4 sager vedrørende somaliske statsborgere, 5 sager vedrørende iranske statsborgere og 7 sager vedrørende irakiske statsborgere, udtalte Flygtningenævnet, at de pågældendes oprindelige asylgrundlag også på tidspunktet for udtalelsen måtte antages at ville kunne begrunde asyl. Det kunne således ikke udelukkes, at de pågældende ved en tilbagevenden til deres hjemland ville blive udsat for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7.

I 2 sager, 1 sag vedrørende en afghansk statsborger, og 1 sag vedrørende en iransk statsborger, udtalte nævnet, at de pågældendes oprindelige asylgrundlag næppe kunne antages at ville kunne begrunde asyl på tidspunktet for udtalelsen.

I 9 sager, 1 sag vedrørende en statsborger fra Somalia, 1 sag vedrørende en statsborger fra Libanon, og 7 sager vedrørende iranske statsborgere, udtalte Flygtningenævnet, at de pågældendes oprindelige asylgrundlag ikke kunne antages at ville kunne begrunde asyl på tidspunktet for udtalelsen.

I 9 sager, 1 sag vedrørende en statsborger fra Vietnam, 1 sag vedrørende en statsborger fra Uganda, 2 sager vedrørende somaliske statsborgere, og 5 sager vedrørende iranske statsborgere, udtalte nævnet, at man på det foreliggende grundlag ikke kunne udtale sig nærmere om, hvorvidt det grundlag, der i sin tid førte til, at der blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 fortsat var til stede på tidspunktet for udtalelsen.

I 3 sager, alle vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon, udtalte nævnet, at de pågældende efter nævnets praksis fortsat måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at Libanon ikke kunne tjene som de pågældendes 1. asylland, idet de havde opnået nærmere tilknytning til Danmark. Nævnet havde imidlertid ikke grundlag for at antage, at de pågældende ikke ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon.

Af de 42 udtalelser, som Flygtningenævnet afgav i beretningsperioden, vedrørte 33 udtalelser sager, hvori den pågældende udlænding var tiltalt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a.

Første asylland

11.1 Indledning

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og stk. 2, nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 7 er bygget op på den måde, at der først skal tages stilling til, om ansøgeren kan anses for at have et beskyttelsesbehov efter § 7, stk. 1 eller stk. 2, og i givet fald træffes dernæst beslutning om, hvorvidt et andet land er nærmest til at give ansøgeren beskyttelse, jf. § 7, stk. 3.

Flygtningenævnet kan således afslå opholdstilladelse til en ansøger, der opfylder betingelserne for asyl enten efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, hvis nævnet finder, at ansøgeren har nærmere tilknytning til et andet land, hvor han må antages at kunne opnå beskyttelse.

11.2 Begrebet "beskyttelse"

Det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet.

Som et ufravigeligt mindstekrav i disse sager skal ansøgeren være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøger ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indbærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulering. Efter nævnets praksis er det ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Ansøger skal dog have mulighed for at fremføre sin anmodning om asyl eller opholdstilladelse i øvrigt. Anvendelse af § 7, stk. 3, forudsætter således ikke, at ansøger er meddelt asyl eller anden form for opholdstilladelse i første asyllandet, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse herom. Det forhold, at den pågældende i et andet land er meddelt afslag på asyl, udelukker således ikke uden videre anvendelse af udlændingelovens § 7, stk. 3.

Sammenfattende er det således forudsat, at det skal være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom asylansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet.

Foreligger der i forbindelse med sagens behandling i nævnet en erklæring fra det mulige første asylland om, at ansøgeren ikke vil blive modtaget og tilladt indrejse, meddeles der ikke afslag efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Nævnets praksis bygger bl.a. på tilkendegivelser herom i forbindelse med forarbejdet til udlændingelovens § 7 i betænkning nr. 968/1982. Mindretallet, hvis forslag udgør den nugældende § 7, stk. 3, foreslog således ordlyden "må antages", for at det herved blev tilkendegivet, at de danske myndigheder ud fra en konkret vurdering (bl.a. på grundlag af kendskab til det formentlige første asyllands sædvanlige praksis) skal tage stilling til, hvorvidt asylansøgeren efter tilbagesendelsen vil få behørig mulighed for at fremføre sin anmodning, og hvorvidt der er tilstrækkelig grund til at forvente, at han vil opnå den fornødne beskyttelse. I tilfælde, hvor det er usikkert om den fornødne beskyttelse kan opnås, fandt mindretallet, at spørgsmålet måtte afklares, eventuelt ved henvendelse til det mulige første asyllands udlændingemyndigheder.

Det fremgår endvidere af betænkningen, at mindretallet for så vidt havde foretrukket en formulering, hvorefter de danske myndigheder skulle skaffe sikkerhed for asylansøgerens beskyttelse i det formentlige første asylland, men erkendte, at dette ville være at stille for store krav til de administrative ressourcer.

Som et eksempel på nævnets vurdering af begrebet "beskyttelse", herunder betydningen af at der er meddelt afslag på asyl i et andet land og kravet om de facto beskyttelse mod refoulering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **26. marts 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse ved- rørende en mandlig statsborger fra Somalia, født 1968. Indrejst i august 1996. Ansøgeren var født og opvokset i Mogadishu, og hans klantilhørsforhold var Darood, Majeerten, Omar Hahamad, Reer Mahod, Adan Mahad. Da borgerkrigen brød ud i Mogadishu, blev ansøgeren og hans familie plyndret, og moderen og broderen blev dræbt. Ansøgeren flygtede til Kismayo, hvor han senere blev taget til fange, og tilbageholdt i 6 måneder. Ansøgeren udrejste med hjælp fra ansøgerens søsters mand, som tilhørte Hawiye-klanen. Ansøgeren rejste først til Etiopien og siden til Holland, hvor han søgte asyl. Ansøgeren blev meddelt afslag på asyl i Holland, og da han af sin advokat havde fået oplyst, at der ikke var flere klage muligheder i Holland, indrejste ansøgeren i Danmark og søgte asyl under falsk identitet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde den identitet, som han oplyste overfor de hollandske myndigheder. Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at ansøgeren indrejste i Holland i marts 1995, at han den 6. august 1995 og 24. juli 1996 fik afslag på asyl af de hollandske myndigheder, ligesom han blev pålagt at udrejse af Holland. Det fremgik endvidere, at afgørelsen af 24. juli 1996 kunne påklages indenfor en frist på 4 uger. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde udnyttet denne klageadgang, men i stedet rejste til Danmark, hvor han søgte asyl under falsk identitet, hvilket de danske myndigheder først opdagede, da de hollandske myndigheder den 25. februar 1997 havde oplyst, at ansøgeren havde været kendt som asylansøger i Holland. **Flygtningenævnet flertal** fandt, at Holland under disse omstændigheder var nærmest til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flertallet bemærkede herved, at de hollandske myndigheder efter de foreliggende baggrundsoplysninger endnu ikke havde tilbagesendt asylansøgere fra Somalia. Flertallet bemærkede endvidere, at ansøgeren havde en halvbroder i Holland, og at han efter indrejsen i Danmark havde indledt samliv med en herboende somalier. Flygtningenævnets flertal fandt videre, at Holland måte antages at være villig til at yde denne beskyttelse. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren efter Udlændingestyrelsens afgørelse var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at ansøgeren ikke var i besiddelse af identitetspapirer eller rejselegitimation. Flygtningenævnet forudsatte således, at de danske udrejsemyndigheder tog kontakt til de hollandske asylmyndigheder, forinden ansøgerens udrejse af Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse af de grunde, der er omfattet af flygtningekonventionen. BR 7/169

Der henvises i øvrigt til kapitel 6 vedrørende en række inddragelsessager, hvor klageren tidligere var meddelt asyl i Danmark, men efterfølgende var blevet identificeret som tidligere asylansøger i Holland. Klagerens opholdstilladelse blev i langt de fleste tilfælde inddraget bl.a. under henvisning til, at Holland kunne tjene som første asylland for klagerene.

11.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Det er politiet, der sikrer, at ansøger kan indrejse legalt i første asyllandet, og politiet giver i den forbindelse første asyllandets myndigheder oplysninger om sagens status.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet altid Flygtningenævnet, der i givet fald vil vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat.

Det forhold, at det er forudsat, at ansøger skal have mulighed for at fremføre sin anmodning over for første asyllandet, fritager ikke asylansøgeren for at medvirke til iværksættelse af asylproceduren i første asyllandet. Det bemærkes, at det ikke er forudsat, at ansøger skal iværksætte proceduren fra Danmark.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse - såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet genoptage sagen til fornyet behandling. Som det fremgår af nævnets afgørelse af 5. august 1998, kan konkrete oplysninger i sagen begrunde, at der i forbindelse med nævnets afgørelse stilles krav om, at tvangsmæssig udsendelse forudsætter, at ansøger opnår indrejse- og opholdstilladelse i første asyllandet.

Nævnet meddelte den **5. august 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1953, samt to børn. Indrejst i Danmark i februar 1994. I sin afgørelse den 20. maj 1997 udtalte Flygtningenævnet, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt imidlertid, at ansøgeren havde en nærmere tilknytning til Egypten end til Danmark, hvorfor Egypten måtte anses for ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Egypten i cirka 2 ½ år forud for indrejsen i Danmark, og at hans ægtefælle, der var egyptisk statsborger, fortsat opholdt sig i Egypten. Det blev i den forbindelse bemærket, at nævnet i overensstemmelse med oplysninger fra Udenrigsministeriet måtte lægge til grund, at et fremlagt skilsmissedokument ikke var ægte. Det blev endvidere efter ansøgerens egen forklaring lagt til grund, at han ikke havde været i konflikt med de egyptiske myndigheder eller på anden måde havde bragt sig i disse myndigheders søgelys. Ifølge oplysninger fra UNHCR bestod der herefter ingen risiko for refoulering til Irak, medmindre ansøgeren ikke havde gyldig opholdstilladelse. Da det efter det oplyste måtte antages, at ansøgerens hidtidige opholdstilladelse i Egypten var udløbet, fastsatte nævnet som betingelse for tvangsmæssig udsendelse, at ansøgeren kunne opnå indrejse- og opholdstilladelse i Egypten. I maj 1998 meddelte den egyptiske ambassade, at ansøgeren ikke kunne meddeles indrejsetilladelse i Egypten. I juli 1998 oplyste Rigspolitiet, at det var Rigspolitiets opfattelse, at det ville være udsigtsløs at fortsætte bestræbelserne på at udsende ansøgeren til Egypten. På denne baggrund besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren i overensstemmelse med nævnets afgørelse af 20. maj 1997 var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet udtalte videre, at det som forudsætning for at henvise en asylansøger til at tage ophold i et første asylland gjaldt, at det skulle være muligt for den pågældende at indrejse lovligt og tage ophold i det pågældende land. Efter de senest fremkomne oplysninger, herunder meddelelsen fra den egyptiske ambassade og Rigspolitiets efterfølgende redegørelse til Flygtningenævnet, måtte det lægges til grund, at ansøgeren ikke kunne opnå indrejse- og opholdstilladelse i Egypten. BR 7/170

Nævnet meddelte den **10. december 1998** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1943, samt et barn. Indrejst i september 1992. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren var omfattet af udlændinge- lovens § 7, stk. 1. Det blev allerede antaget i den afgørelse som Udlændinge- styrelsen (daværende Direktoratet for Udlændinge) traf den 28. april 1993. Udlændingestyrelsen fandt dog, at Rusland måtte anses for at være ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Denne afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet den 15. november 1993. Imidlertid var ansøgeren den 10. december 1998 endnu ikke udsendt til Rusland, selv om der var gået mere end fem år efter Flygtningenævnets afgørelse og mere end seks år efter, at ansøgeren indrejste i Danmark. Der var ikke i Flygtningenævnets baggrundsmateriale væsentlige nye oplysninger i forhold til de oplysninger om situationen for asylansøgere i Rusland, der forelå ved nævnets oprindelige behandling af ansøgerens asylsag. Der havde været flere forsøg på at få indrejsetilladelse til Rusland. Det var flere gange blevet oplyst fra de russiske myndigheder, at der kunne gives indrejsetilladelse, hvis to betingelser var opfyldt. Den ene betingelse var, at ansøgeren personligt på den russiske ambassade skulle underskrive ansøgning om visum. Den anden betingelse var, at han havde et gyldigt pas/pasdokument. Ansøgeren underskrev ifølge Rigspolitichefen i november 1995 og i august 1997 en erklæring om medvirken til udsendelse af Danmark. Han var flere gange til møde på den russiske ambassade med henblik på at søge om visum. Han underskrev imidlertid ikke nogen visumansøgning. Af politirapporterne og af ansøgerens advokaters breve fremgik forskellige begrundelser herfor. Blandt begrundelserne var anført, at ansøgeren ikke ønskede at søge visum, før han havde garanti for at få asyl i Rusland, eller før han vidste, hvad han ville få at bo i. Blandt begrundelserne var også anført, at det var ansøgerens opfattelse, at han ikke ville få opholdstilladelse i Rusland, fordi han ikke havde noget gyldigt nationalitetspas, og at det var farligt for ham at rejse til Rusland. Alt i alt fremstod det således, at ansøgeren ikke reelt havde ønsket at medvirke til udsendelsesbestræbelserne ved at søge de russiske myndigheder om visum. Ansøgeren havde ikke noget gyldigt nationalitetspas. De danske myndig- heder udstedte et EU-rejsedokument til brug for ansøgningen om visum til Rusland og rejsen dertil. EU-rejsedokumentet blev forelagt den russiske ambassade. Reaktionen fra de russiske myndigheder var ifølge de foreliggende oplysninger positiv. Således fremgik det af politirapport af 8. december 1995, at konsulen på det russiske konsulat oplyste, at han ikke imødeså problemer med det nævnte rejsedokument, men at han ville anmode om kopi af dette med henblik på forespørgsel hos det russiske udenrigsministerium i Moskva. På den baggrund skønnede Rigspolitichefen under hele forløbet, at ansøgeren ville kunne være udsendt til Rusland på grundlag af et EU-rejsedokument, hvis han selv havde ønsket at medvirke hertil ved at indgive ansøgning til et russisk konsulat om visum. Uanset de positive meldinger fra de russiske myndigheder blev der dog ikke på noget tidspunkt under forløbet givet et klart svar på, om der faktisk kunne udstedes visum til ansøgeren, når han ikke havde et nationalitetspas, men kun et EU- rejsedokument. Rigspolitichefen anførte

endvidere i skrivelse af 29. juni 1998 til Folketingets Ombudsmand, at Rigspolitichefen ikke havde erfaring med udsendelse af pasløse tredjelandsstatsborgere til Rusland på et EU- rejsedokument. Nævnet bemærkede, at det under det langvarige sagsforløb ikke konkret havde været søgt afklaret, om denne ansøger ville kunne få ophold i Rusland. Ansøgerens ægtefælle blev sammen med ægtefællernes børn udsendt til Rusland den 21. januar 1997. Siden var samlivet mellem ansøgeren og hans ægtefælle faktisk ophævet. Der var ikke grundlag for at antage, at samlivsophævelsen oprindeligt skyldtes uoverensstemmelser mellem ægtefællerne. Der fremkom under sagsforløbet oplysninger om, at ægtefællen tog skridt til at få skilsmisse eller separation. Efter sagsforløbet og ægtefællernes situation var der ingen grund til at betvivle, at adskillelsen og ægtefællernes helbredssituation var medvirkende til dette skridt. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at Rusland ikke længere var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. BR 7/171

11.4 Praksiseksempler

Som eksempler på nævnets praksis vedrørende vurderingen af, om ansøgeren i medfør af § 7, stk. 3, kan antages at kunne opnå beskyttelse i et andet land, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **2. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Somalia, født i 1956. Indrejst i april 1997 Ansøgeren var etnisk Marehan og muslim af trosretning. Han var født i Galgadu-regionen, hvor han boede frem til 1997. Senere boede ansøgeren i henholdsvis Mogadishu og og i Shabelle Hoose-regionen. Han havde arbejdet for SRSP, hvor han blandt andet skrev kritiske artikler om USC. Artiklerne blev publiceret i partiavisen Ogal, som udkom en gang ugentlig. Ansøgeren blev tilbageholdt og fængslet på grund af sit klantilhørsforhold, sit medlemskab af SRSP samt udgivelsen af diverse avisartikler. **Flygtninge- nævnet** bemærkede, at det svækkede tilliden til ansøgerens forklaring, at ansøgeren først efterfølgende under sagsbehandlingen af asylsagen i Danmark og foreholdt oplysninger herom fra Tyskland havde erkendt, at han havde søgt om asyl i Tyskland. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i anledning af sin journalistiske virksomhed og lagde herved vægt på, at virksomheden ikke kunne anses for profilerende eller for at sætte ansøgeren i en risiko, der kunne omfattes af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet lagde herefter, som angivet af Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgik af ansøgerens forklaring til samtalereferat af 8. august 1997 med Udlændingestyrelsen, at ansøgerens klage over det første asylafslag i Tyskland ikke var blevet endeligt behandlet, forinden ansøgeren udrejste til Danmark, og at ansøgeren havde fået tilkendegivelser om, at de tyske myndigheder ikke ville sende ansøgeren tvangsmæssigt til Somalia. På denne baggrund, henset til ansøgerens ophold i Tyskland fra primo 1996 til april 1997 og til det oplyste af styrelsens repræsentant under nævnsmødet om de tyske mydigheders holdning over for afviste asylansøgere fra Somalia, fandt et flertal af nævnet, at Tyskland kunne tjene til ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flertallet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af yderligere oplysninger fra Tyskland. BR 7/172

Nævnet **stadfæstede** den **10. februar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født i 1954 (M) og 1964 (K), samt to børn. Indrejst i juli 1996. Den mandlige ansøger var født og opvokset i Aserbajdsjan, hvorfra han i 1988 blev udsendt tvangsmæssigt til Armenien. Under opholdet i Armenien blev han tilknyttet en organisation ved navn "Agazang", der arbejdede for forbedring af vilkår for armenske flygtninge fra Aserbajdsjan. Hans opgaver i organisationen bestod blandt andet i at holde pacifistiske taler på store offentlige møder, hvorfor han senere blev udsat for telefontrusler fra nationalistiske grupper. I 1993 ansøgte han om armensk udenrigspas, men han fik afslag under henvisning til, at han ikke var lovformeligt gift med sin armenske ægtefælle, og at han ikke havde en anerkendt bolig samt permanent opholdstilladelse i Armenien. Den kvindelige ansøger var etnisk georginer. I Armenien var hun ansat på en russisk skole, hvor hun var aktiv i en menneskerettighedsorganisation. I forbindelse med sine aktiviteter i organisationen blev hun udsat for et voldeligt overfald fra nogle civilklædte myndighedspersoner. Den kvindelige ansøger ansøgte i 1993 om armensk udenrigspas, men hun fik afslag derpå under henvisning til, at hun ikke var armensk statsborger. **Flygtningenævnet** lagde efter de foreliggende oplysninger til grund, at den kvindelige ansøger opholdt sig i Armenien fra 1964 til 1968, fra 1981 til 1982 og fra 1989 til 1993, ligesom det kunne lægges til grund, at hun var født i Armenien. For så vidt angik den mandlige ansøger lagde nævnet til grund, at han udrejste tvangsmæssigt af Aserbajdsjan, hvor han var født og opvokset, i 1990, at han derefter tog ophold i Armenien, og at han i øvrigt efter sine egne oplysninger var etnisk armener. Efter indholdet af den under nævnsmødet foreviste vielsesattest lagde nævnet til grund, at

ansøgerne i 1992 var viet i en armensk kirke. Endelig lagde nævnet efter begge ansøgernes forklaringer til grund, at de var udrejst af Armenien uden nævneværdige problemer i 1993. Flygtningenævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgerne ikke ville kunne tage ophold i Armenien på trods af, at den mandlige ansøger var født og opvokset i Aserbajdsjan, hvorfra han efter de foreliggende oplysninger i realiteten var flygtet med bistand af de sovjetiske myndigheder. Flygtningenævnet fandt derfor for så vidt, at den mandlige ansøger i forhold til Aserbajdsjan måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Som konsekvens heraf fandt nævnet, at den mandlige ansøger havde nærmere tilknytning til Armenien end til Danmark, og at han i Armenien ville kunne opnå den fornødne beskyttelse, herunder beskyttelse mod tilbagesendelse til Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at nogen af ansøgerne i forbindelse med deres politiske aktiviteter havde profileret sig i sådan grad, at de ved udrejsen var forfulgt på en sådan måde, at der var grundlag for at meddele dem opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet lagde i den forbindelse til grund, at ingen af ansøgerne havde været tilbageholdt eller i øvrigt udsat for myndighedsovergreb, at de efter det oplyste i Jerevan havde fået udstedt legale udenrigspas, og at de, som nævnt ovenfor, var udrejst af Armenien uden nævneværdige problemer. BR 7/173

Nævnet **stadfæstede** den **14. maj 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1970, og en kvindelig statsborger fra Indien, født i 1970, samt deres to børn. Indrejst i april 1997. Begge ægtefæller stammede fra Afghanistan. Den mandlige ansøger blev af mujahedin-folk fra Kashmir opfordret til at hjælpe bevægelsen med våbentransport samt med at anbringe bomber i Delhi, hvilket ansøgeren ikke ønskede. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med Udlændinge- styrelsens tilkendegivelser til grund, at den mandlige ansøger i forhold til Afghanistan var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den mandlige ansøger, der af UNHCR var registreret som flygtning i Indien, måtte antages at have opnået beskyttelse mod udsendelse til Afghanistan. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren, som inden udrejsen til Danmark havde opholdt sig cirka 11 år i Indien, løbende fik sin opholdstilladelse forlænget, og at ansøgeren ikke havde problemer med de indiske myndigheder. Flygtningenævnet fandt videre, at den mandlige ansøger måtte kunne antages på ny at kunne tage ophold i Indien, samt at han fortsat ville være beskyttet mod tilbagesendelse til Afghanistan. Nævnet lagde herved tillige vægt på oplysningerne i UNHCR's skrivelse af 2. oktober 1997 sammenholdt med det indiske Udenrigsministeriums skrivelse af 7. oktober 1997. Uanset om den mandlige ansøgers forklaring om henvendelse fra mujahedin-folk fra Kashmir lagdes til grund, tiltrådte Flygtningenævnet af de grunde, der var anført af Udlændingestyrelsen, at dette forhold ikke kunne danne grundlag for, at den mandlige ansøger burde meddeles asyl i Danmark. Herefter fandt Flygtningenævnet, at Indien måtte anses for den mandlige ansøgers første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lagde til grund, at den kvindelige ansøger i overensstemmelse med de oplysninger, som hun selv oprindeligt havde givet til de danske myndigheder, var indisk statsborger, jf. herved tillige UNHCR's skrivelser af 1. juli og 2. oktober 1997. Den kvindelige ansøger havde ikke haft konflikter med de indiske myndigheder og havde ikke anført et selvstændigt asylgrundlag. Nævnet fandt derfor ikke, at den kvindelige ansøger var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 7/174

Nævnet **ophævede** den **21. juli 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1975, hvorved den pågældendes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3, blev anset for bortfaldet. Klageren indrejste i 1988 med sine forældre og søskende. I sommeren 1991 tog klagerens fader ham med til Syrien under påskud af, at de skulle på ferie hos en onkel. Klagerens fader tog herefter til Libanon med klagerens danske fremmedpas. Klageren afventede herefter forgæves faderens tilbagekomst. Ansøgerens fader og øvrige familie tog senere ophold i Libyen. I januar 1994 blev ansøgerens faders opholdstilladelse inddraget. Klagerens fader havde bibeholdt sin opholdstilladelse i Danmark, hvor han fortsat havde en ejerlejlighed. Klageren frygtede faderen, der var fundamentalist. Klagerens fader havde truet med at opløse ægteskabet med klagerens moder, hvis klageren vendte tilbage til Danmark. Klageren havde aldrig ønsket at forlade Danmark. Klageren havde aldrig været i kontakt med de syriske myndigheder under opholdet der. **Flygtningenævnets flertal** lagde vægt på, at klageren var 16 år, da faderen tog ham med til Syrien, og det kunne efter de foreliggende oplysninger ikke lægges til grund, at klageren frivilligt havde taget ophold i Syrien. Idet det måtte lægges til grund, at klagerens ophold i Syrien ikke var registreret af myndighederne, og under hensyn til oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 7. marts 1997, kunne det endvidere ikke lægges til grund, at klageren havde opnået beskyttelse i Syrien. Der var derfor ikke grundlag for at fastslå, at klagerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet i medfør af

udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1. Som følge heraf ophævedes Udlændingestyrelsens afgørelse, og klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var således fortsat gældende. BR 7/175

Nævnet **stadfæstede** den **9. oktober 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i september 1997. Ansøgeren var etnisk tajik. Hans fader var brigadegeneral med ansvar for en division i en provins. Ansøgerens fader blev forflyttet til Forsvarsministeriet. Faderen blev på et tidspunkt fængslet, men ansøgeren kendte ikke tidspunktet for fængslingen. Efter den islamiske magtovertagelse levede familien i skjul. Faderen rejste til et ukendt sted mens ansøgeren og resten af familien udrejste til Pakistan. Under opholdet dér fik ansøgeren at vide af en general, at faderen var blevet dræbt. Ansøgeren kendte ikke tidspunktet for drabet. Ansøgerens fader havde flere højtstående militærpersoner blandt sine venner. Ansøgerens opholdstilladelse i Pakistan udløb i år 2000. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren ikke havde været i stand til på fyldestgørende måde at redegøre for sine forhold. Flygtningenævnet måtte efter de lægelige oplysninger og efter indtrykket af ansøgeren personlige fremtræden i nævnet tilskrive dette forhold ansøgerens helbredstilstand. Ansøgeren havde ikke et selvstændigt asylmotiv, men under hele sagens behandling henvist til, at faderen under det tidligere styre var en fremtrædende officer, og at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse. Ansøgeren kunne, som følge af det ovenfor anførte, ikke nærmere konkretisere faderens forhold og forbindelser og dermed risikoen for forfølgelse. Uanset den tvivl, der herefter knyttede sig til sandsynliggørelsen af ansøgerens asylmotiv, fandt et flertal af nævnets medlemmer efter en samlet vurdering af sagens oplysninger ikke med den fornødne sikkerhed at kunne udelukke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en vis risiko for asylrelevante overgreb. Flygtningenævnets flertal fandt således, at ansøgeren efter omstændighederne måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Samme flertal fandt imidlertid, at Pakistan ville kunne tjene som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde gyldig opholdstilladelse i Pakistan, hvor hans moder og 3 søstre opholdt sig. BR 7/176

Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

12.1 Indledning

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, har en udlænding, der kan anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 2, men som ikke befinder sig her i landet, krav på opholdstilladelse i Danmark, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Der er således 2 betingelser i bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, som skal være opfyldt, forinden en udlænding har krav på opholdstilladelse. Ansøgeren skal være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og Danmark skal være nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

I forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, skal vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation i henhold til udlændingelovens § 46 b påse, at ansøgningen indeholder oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark. Såfremt ansøgningen ikke indeholder oplysninger til belysning af ansøgerens tilknytning her til landet, kan vedkommende danske repræsentation i udlandet afvise at modtage ansøgningen. En beslutning om afvisning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Endvidere vil en ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, blive afvist i den indledende fase, såfremt ansøgeren opholder sig i et andet EU-land, jf. bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, 2. pkt. Afgørelse herom træffes af Udlændingestyrelsen og kan påklages til Indenrigsministeriet, jf. udlændingelovens § 48 d.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden modtaget 83 sager og afgjort i alt 108 sager omfattende 271 personer efter udlændingelovens § 7, stk. 4.

12.2 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse

I størstedelen af de sager, der påklages til Flygtningenævnet, har Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, allerede fordi den pågældende ikke har en tilstrækkelig tilknytning til Danmark. I disse sager vurderer nævnet således alene, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Finder Flygtningenævnet, at Danmark ikke må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse, og der tages således ikke stilling til, hvorvidt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Finder nævnet derimod, at Danmark må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, vil sagen i almindelighed blive hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en stillingtagen til, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** den **8. september 1998** en afgørelse, hvorved Udlændinge- styrelsen havde meddelt en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1980 afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Ansøgeren havde i perioden 1986 til 1989 haft fælles bopæl med den herboende reference, en halvbroder. I perioden 1989 til 1995 boede ansøgeren sammen med den herboende references ægtefælle og børn, indtil disse blev meddelt familiesammenføring og flyttede til Danmark. Efter 1995 fortsatte referencen med at sende penge til ansøgeren, hvorunder referencen blandt andet betalte for ansøgerens bolig. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** tillagde det afgørende betydning, at referencen til politirapport ultimo 1993 havde oplyst, at han ud over sine egne børn havde ansvaret for tre mindreårige søskende, herunder ansøgeren. På grundlag heraf sammenholdt med ansøgerens oplysninger om ophold hos referencen, mens denne opholdt sig i Somalia, og referencens oplysninger om, at ansøgeren efter hans flugt opholdt sig sammen med referencens ægtefælle og deres børn, og blev forsørget sammen med dem blandt andet for midler sendt af referencen, fandt flertallet at måtte lægge til grund, at der var et sådant tilknytningsforhold mellem ansøgeren og referencen, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, såfremt ansøgeren kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, hvorfor sagen blev hjemvist til Udlændingestyrelsen til afgørelse af, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR 7/177

Hvis det efter nævnets praksis er åbenbart, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, for at meddele opholdstilladelse er opfyldt, bliver sagen dog afgjort af nævnet og således ikke hjemvist til styrelsen.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte den **2. marts** 1998 opholdstilladelse **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1971, med ophold i Jordan. Ansøgerens fader og en søster opholdt sig i Danmark. Ansøgeren og faderen havde fælles bopæl i hjemlandet indtil faderens flugt fra Irak i 1996. I 1997 flygtede ansøgeren sammen med sin moder og en broder til Jordan. Moderen og broderen blev efterfølgende meddelt opholdstilladelse i Danmark i henhold til reglerne om fammiliesammenføring. Referencen sendte 4-5 gange i alt USD 1.200 til ansøgerens forsørgelse i Jordan. Dokumentation for pengeoverførsler blev fremlagt af referencen. Tre gange om ugen var referencen i telefonisk kontakt med ansøgeren **Flygtningenævnet** udtalte, at efter oplysningerne om ansøgerens familieforhold, herunder bopælsforhold i hjemlandet, og om tilknytningen til ansøgerens herboende familiemedlemmer, fandt Flygtningenævnet, at Danmark i givet fald var nærmest til at yde hende beskyttelse. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse ikke tog stilling til, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Ved vurderingen af, om sagen skulle hjemvises til afgørelse af dette spørgsmål, bemærkede et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at

ansøgeren klart var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet lagde herved vægt på dels oplysningerne om ansøgerens familieforhold i Irak, dels de generelle baggrundsoplysninger. På den baggrund fandt flertallet at opholdstilladelse burde meddeles af Flygtningenævnet. BR 7/178

Nævnet meddelte den **3. september 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1967, med ophold i Syrien. Ansøgeren var fra den myndighedskontrollerede del af Irak og dermed efter praksis omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerens to brødre opholdt sig i Danmark, og en broder, som var dansk statsborger, var beskæftiget som bygnings- konstruktør i Tyskland. I 1996 flygtede ansøgeren fra hjemlandet. Ansøgeren og referencerne var i hyppig telefonkontakt. Han modtog ikke økonomisk støtte fra referencerne. **Flygtningenævnets flertal** fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgerens søskende dels boede her i landet, dels var udstationeret fra Danmark, at ansøgerens søskende underholdt ansøgeren i Syrien, at ansøgeren drøftede udrejsen af hjemlandet med sine søskende, og at ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse i Danmark relativt kort tid efter indrejsen i Syrien. Flertallet kunne under disse omstændigheder ikke lægge afgørende vægt på, at ansøgeren stiftede selvstændig familie i hjemlandet. BR 7/179

Som nævnt afgøres langt de fleste sager på grundlag af en vurdering af tilknytningen til Danmark, men enkelte sager afgøres efter den anden betingelse i § 7, stk. 4, om at ansøgeren er omfattet af § 7, stk. 1 eller 2. Som eksempel herpå kan nævnes :

Nævnet **stadfæstede** den **21. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1960, samt fem døtre. Referencen var i april 1991 udrejst af hjemlandet til Pakistan, idet han frygtede Mujaheddin. Efter 10 dage udrejste ansøgeren og døtrene også til Pakistan, hvor familien opholdt sig sammen i en måned. Referencen rejste derefter til Danmark. Ansøgeren og referencen havde været i telefonisk kontakt med hinanden cirka en gang om måneden. Referencen sendte cirka hver tredje måned ansøgeren 1.000 US dollars. Ansøgeren opholdt sig stadig i Pakistan. Referencen blev den 24. august 1994 meddelt midlertidig opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer. **Flygtningenævnet** udtalte, at der ved nævnets beslutning i 1992 blev meddelt den herboende reference, ansøgerens ægtefælle, endeligt afslag på asyl. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv og havde som asylmotiv alene henvist til de generelle forhold i Afghanistan og ønsket om at være sammen med den herboende ægtefælle. Nævnet bemærkede, at de generelle forhold i Afghanistan ikke i sig selv kunne anses for asylbegrundende og fandt, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun ved udrejsen var forfulgt eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 7/180

Ved lovændringen i sommeren 1995 (Lov nr. 382 af 14. juni 1995) blev der indført en udvidet formandskompetence i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl under henvisning til, at de i udlændingelovens § 7, stk. 4, nævnte betingelser ikke er opfyldt, jf. udlændingelovens § 53, stk. 4. Formanden eller en af næstformændene kan således alene tage stilling til, i hvilket omfang ansøgeren har de i § 7, stk. 4, anførte tilknytningsmomenter til Danmark. Spørgsmålet om, hvorvidt en ansøger, der opfylder tilknytningsbetingelserne, tillige opfylder betingelserne i § 7, stk. 1, eller stk. 2, skal derimod henvises til behandling af et nævn på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. nr. 3.

Efter lovændringen er langt hovedparten af sagerne blevet behandlet af et samlet nævn på skriftligt grundlag, idet alene sager, hvor ansøgeren har en meget ringe tilknytning til Danmark og således efter praksis som udgangspunkt ikke opfylder betingelserne om tilknytning til Danmark behandles af formanden/en af næstformændene.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **11. juni 1998** på formandskompetencen, jf. ud- lændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 4, Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1964, samt otte børn med ophold i Kenya. Ansøgeren opgav som herboende reference sin ægtefælle, der indrejste i Danmark i 1992. Siden 1991 havde referencen ikke personlig eller telefonisk kontakt med ansøgeren. Efter indrejsen i Danmark sendte referencen til ansøgeren cirka USD 4.000 med USD 100-300 ad

gangen. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at ansøgeren ikke tidligere havde længerevarende lovligt ophold her i landet, og at hendes eneste reference i Danmark var hendes tidligere ægtefælle, som hun efter det oplyste var blevet skilt fra i 1985, og som efterfølgende stiftede selvstændig familie. Nævnet lagde yderligere vægt på, at ansøgeren siden 1991 havde opholdt sig i Kenya med sine syv søskende og otte børn. Nævnet lagde til grund, at den herboende reference ikke havde forældremyndigheden over referencens og ansøgerens fællesbørn. Uanset om det lagdes til grund, at den herboende reference ydede økonomisk støtte til ansøgeren, fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde beskyttelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4. BR 7/181

12.3 Beskyttelsesbehovet

Ved vurderingen af, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, foretager nævnet en afvejning mellem ansøgerens tilknytning til Danmark, herunder en konkret vurdering af den faktiske tilknytning til herboende slægtninge. Finder nævnet, at ansøgeren har en særlig tilknytning til Danmark, vurderer nævnet herefter ansøgerens tilknytning og beskyttelsesmuligheden i det aktuelle opholdsland. I tilfælde, hvor asylansøgeren ikke opfylder betingelserne om en særlig tilknytning til Danmark, er der derimod ikke anledning til at tage stilling til spørgsmålet om beskyttelsesmulighed i opholdslandet.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte den **13. oktober 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1944, samt et barn med ophold i Iran. Hendes ægtefælle blev dræbt af de irakiske myndigheder på grund af politiske aktiviteter. Ansøgerens 4 børn opholdt sig i Danmark. Referencerne indrejste henholdsvis i 1995 og 1996. Referencerne havde været aktive i oprøret i det sydlige Irak efter golfkrigen, hvorfor de herefter måtte flygte ud af landet. Ansøgeren blev nødt til at flygte til Iran. Referencerne og ansøgeren havde fælles bopæl indtil 1991. Alle referencerne havde været i jævnlig brev- og telefonkontakt med ansøgeren. Ansøgeren modtog økonomisk støtte fra referencerne. **Flygtningenævnet** lagde de af referencerne og ansøgeren givne oplysninger til grund. Flygtningenævnet fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt videre, at Danmark var nærmest til at yde beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Det bemærkedes herved, at ansøgeren opholdt sig i en flygtningelejr uden arbejdstilladelse, samt at de herboende børn i meget væsentligt omfang havde bidraget til ansøgerens forsørgelse. BR 7/182

Nævnet **stadfæstede** den **15. juni 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran af kurdisk afstamning, født i 1961, med ophold i Tyrkiet. Ansøgeren havde en herboende broder, der var kommet til Danmark i 1995. Ansøgeren hjalp referencen med ledelsen af "Organisationen for Irans forenede frihedssøgere" og løste de opgaver, som han bad hende om. I 1992 udrejste ansøgeren og referencen sammen illegalt af Iran til Pakistan, hvor ansøgeren boede sammen med referencen og hans ægtefælle i 2½ år. Efter udrejsen blev ansøgerens tilbageværende familie, hendes forældre og lillesøster, tilbageholdt og udsat for tortur og chikane. Ansøgeren fungerede som sendebud for referencen. Derefter rejste ansøgeren illegalt gennem Iran til Irak og senere til Tyrkiet. Referencen og ansøgeren havde været i jævnlig telefonisk kontakt med ansøgeren og andre familiemedlemmer bosiddende i Tyrkiet. To gange overførte referencen penge til ansøgeren og familien. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgeren i april 1992 udrejste fra Iran til Pakistan, hvor hun opholdt sig til juni/juli 1994, Hun opholdt sig i Irak til april/maj 1996, hvorefter hun tog ophold i Tyrkiet. Ifølge referencens oplysninger til samtalereferat havde ansøgeren siden sin udrejse fra Iran ikke ophold sammen med referencen. Nævnet fandt, at oplysningerne om kontakten mellem parterne ikke gik udover, hvad der er sædvanligt i et søskendeforhold. Flygtningenævnet fandt efter det oplyste om referencens økonomiske bistand til ansøgeren ikke at kunne lægge til grund, at der var tale om et forsørgelseslignede forhold. Ansøgeren opholdt sig i Tyrkiet sammen med sine søskende og disses ægtefæller. På den anførte baggrund fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet tog ikke stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. BR 7/183

Nævnet **stadfæstede** den **15. januar 1998** Udlændingestyrelses afgørelse vedrørende et kurdisk ægtepar fra Irak, født i 1950 (M) og 1961 (K), med ophold i Iran. Den mandlige ansøger havde en herboende moder samt tre brødre, der var kommet til Danmark i 1988 og i 1990. Den herboende moder havde jævnlig

telefonisk kontakt med ansøgerne og havde flere gange ydet dem økonomisk støtte på samlet cirka 6.000 kr. De andre referencer havde kun sporadisk telefonisk kontakt med ansøgerne. **Flygtningenævnet** udtalte, at da ansøgerne havde opholdt sig som samlet familie i Iran siden 1975, fandtes der ikke at være en sådan tilknytning her til landet, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR 7/184

12.4 Praksiseksempler

12.4.1 "Herboende nære slægtninge"

Ved afgrænsningen af kriteriet har Flygtningenævnet anlagt en praksis, hvorefter man i den enkelte sag søger at vurdere den faktiske tilknytning, som ansøgeren har til herboende slægtninge. I denne vurdering tillægges graden af slægtskabet mellem ansøgeren og den herboende nære slægtning stor betydning, hvorefter ægtefælle, forældre, børn og søskende vil være omfattet af begrebet. Graden af slægtskabet indgår endvidere som en del af en række andre momenter, som tillægges vægt i forbindelse med vurderingen af den enkelte ansøgerens tilknytning til Danmark. Forhold, der i øvrigt indgår i vurderingen, kan være, om ansøgeren og referencen havde et bofællesskab inden udrejsen, om ansøgeren har stiftet selvstændig familie i hjemlandet, om referencen har bidraget til ansøgerens forsørgelse, og om der er familiemedlemmer i ansøgerens opholdsland eller i andre lande. Disse forhold indgår i en samlet vurdering af tilknytningsforholdet til den herboende reference, og det vil afhænge af det konkrete tilfælde, hvilken vægt de enkelte forhold tillægges.

For så vidt angår ægtefæller, meddeles der sjældent opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, idet de som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring jfr. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Efter indrejsen kan de pågældende, når betingelserne herfor er opfyldt, meddeles konsekvensstatus.

Som eksempler på vurdering af tilknytningen til de herboende slægtninge kan nævnes :

12.4.1.1 Forældre

Nævnet **stadfæstede** den **21. august 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1968, samt hendes fem børn med ophold i Saudi Arabien. Ægtefællen opholdt sig i Etiopien. Ansøgerens moder og flere søskende opholdt sig i Danmark. I hjemlandet boede ansøgeren hos sin moder, indtil de i 1987 blev skilt under nogle uroligheder i Somalia. Ansøgeren blev gift i 1987 eller i 1988. Referencen sendte USD 200 om måneden til ansøgerens underhold. De var i jævnlig telefonisk og skriftlig kontakt. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgeren ikke tidligere havde haft længerevarende ophold i Danmark. Ansøgeren havde siden 1993 ophold i Saudi Arabien, hvor hun og ægtefællen fik yderligere to børn. Ud over sin moder og søskende her i landet havde ansøgeren to søstre og en broder i Sverige. Nævnet bemærkede, at kontakten mellem ansøgeren og referencerne efter det oplyste var af begrænset omfang. Uanset oplysningerne om, at ægtefællen nu var rejst til Etiopien og uanset oplysningerne om referencens – ikke nærmere dokumenterede – økonomiske støtte til ansøgeren, fandtes ansøgeren ikke at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark kunne anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR 7/185

Nævnet **stadfæstede** den **4. december 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1968, med ophold i Iran. Ansøgerens fader opholdt sig i Danmark. I hjemlandet boede ansøgeren sammen med faderen indtil dennes afrejse til Danmark i 1996. Referencen sendte breve gennem bekendte, der skulle til det område i Iran, hvor ansøgeren boede. Referencen sendte hver måned cirka USD 100 til ansøgerens underhold. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgerens fader indrejste i Danmark i september 1996. Ansøgeren udrejste af hjemlandet i 1997. Ansøgeren og faderen havde senest haft personlig kontakt i juli 1996. Der var ikke oplyst om forhold, som kunne begrunde en særlig tilknytning mellem ansøgeren og ansøgerens fader. Det fandtes endvidere ikke sandsynliggjort, at den økonomiske støtte, der efter det oplyste var ydet til ansøgeren, var af forsørgelseslignede karakter. Uanset om ansøgerens moder og søster nu var kommet til Danmark som følge af familiesammenføring, fandtes ansøgeren ikke at have en sådan tilknytning her til landet, at Danmark var nærmest til at yde

ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet tog ikke stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR 7/186

12.4.1.2 Børn Nævnet **stadfæstede** den **22. januar 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1930, med ophold i Etiopien. Ansøgerens datter opholdt sig i Danmark. I 1988 flygtede ansøgeren til Etiopien og i 1989 videre til Kenya. I 1993 rejste ansøgeren tilbage til Etiopien. Fra 1988 indtil 1993 havde referencen ingen kontakt med ansøgeren. Herefter var referencen og ansøgeren i skriftlig kontakt. Ansøgeren modtog ikke penge fra referencen. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgeren ikke tidligere havde længerevarende lovligt ophold her i landet, og at hun opholdt sig i Kenya, hvor flere af hendes børn ligeledes havde ophold. Det fremgik endvidere, at den herboende datter, der havde stiftet selvstændig familie her i landet, ikke havde kontakt med ansøgeren i perioden fra 1988 til 1993, og at kontakten herefter alene var af begrænset karakter. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde en sådan tilknytning her til landet, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR 7/187

Nævnet meddelte den **24. april 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1932, med ophold i Kenya. Ansøgerens søn opholdt sig i Danmark. I hjemlandet boede ansøgeren og referencen på samme bopæl indtil referencens afrejse til Danmark i 1992. Ansøgeren flygtede fra hjemlandet til Kenya i 1996. Ansøgeren og referencen var i telefonisk kontakt med hinanden hver 3. eller 4. uge. Referencen støttede ansøgeren økonomisk med 100-200 USD hver anden måned. I 1996 mødtes ansøgeren og referencen i Kenya. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den herboende reference var ansøgerens eneste barn, og at ansøgeren ikke havde andre nære familiemedlemmer uden for Somalia. Nævnet lagde ligeledes til grund, at referencen siden ansøgerens udrejse fra hjemlandet støttede hende økonomisk, og at han besøgte hende i Kenya i forbindelse med, at hun havde indgivet ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark. Idet nævnet tillige lagde vægt på ansøgerens alder, fandt nævnet efter en samlet vurdering af de anførte omstændigheder, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. stk. 2. BR 7/188

Nævnet **stadfæstede** den **18. december 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1923, med ophold i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Ansøgerens to døtre opholdt sig i Danmark. Ansøgeren og en af referencerne udrejste af hjemlandet i april 1992 til Jugoslavien, hvor de boede sammen indtil november 1992, hvor referencerne rejste til Danmark. Referencerne ydede månedlig økonomisk støtte til ansøgeren på DM 100. De var i ugentlig telefonkontakt. **Flygtningenævnet** fandt, at Danmark ikke var nærmest til at yde beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet flertal lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke havde haft fælles bopæl med referencerne siden 1976 henholdsvis 1986, at referencerne begge havde stiftet egen familie forud for udrejsen fra hjemlandet, og at ansøgeren havde en søn i Banja Luka samt en broder i USA. Endvidere var det ikke dokumenteret, at referencerne gennem en længere periode ydede ansøgeren et fast månedligt beløb på DM 100. Selvom referencerne måttet have ydet ansøgeren økonomisk bistand og været i jævnlig telefonisk kontakt med hende, var der ikke tale om en tilknytning, som gik ud over, hvad der i almindelighed følger af slægtskabet. BR 7/189

12.4.1.3 Søskende

Nævnet meddelte den **7. januar 1998** opholdstilladelse **(F-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1988. Ansøgerens broder opholdt sig i Danmark. Ansøgeren og referencen var i telefonisk kontakt med hinanden. Referencen sendte hver måned 100 USD til ansøgerens og hendes søsters underhold.**Flygtningenævnet** lagde ansøgerens og referencens forklaringer om familieforholdet til grund. Det fremgik heraf, at referencen overtog forsørgelsen af ansøgeren og hendes søster, da forældrene døde i 1990. Ansøgeren og søsteren blev boende hos referencens ægtefælle, da referencen udrejste til Danmark, og ansøgeren og søsteren fulgte med referencens ægtefælle og parrets fælles børn ved udrejsen fra Somalia til Kenya. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at referencen i et vist omfang fortsat ydede økonomisk støtte til ansøgeren og hendes søster, efter at referencens ægtefælle og børn var rejst til Danmark. Ansøgeren og hendes søster havde ikke andre søskende end referencen, og de havde ikke andre nære slægtninge uden for Somalia end referencen. Efter en samlet vurdering af ansøgerens situation sammenholdt med oplysningerne om forholdene i Somalia, herunder Gedo-provinsen, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 7/190

Nævnet **stadfæstede** den **18. november 1998** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1972, samt to børn. Ansøgeren havde en herboende broder. Ansøgeren og referencen havde fælles bopæl i hjemlandet indtil 1991, hvor referencen flygtede til en anden del af landet. Referencen indrejste i Danmark i 1993. Ansøgeren var først blevet bekendt med referencens opholdssted i 1996, hvorfor ansøgeren rejste til Kenya. Ansøgeren var i brevkontakt med referencen. Referencen støttede ansøgeren økonomisk med 500 kr. om måneden. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgeren og referencen ikke havde personlig kontakt siden 1990 eller 1991. Referencen indrejste i Danmark i november 1993, mens ansøgeren først udrejste af Somalia i november 1996. Der var ikke oplyst omstændigheder, som kunne begrunde en særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen. Uanset om det måtte kunne lægges til grund, at referencen havde ydet ansøgeren en vis økonomisk støtte efter ansøgerens udrejse af hjemlandet, fandt Flygtningenævnet på den anførte baggrund, at ansøgeren ikke havde en sådan tilknytning her til landet, at Danmark var nærmest til at yde ham beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR 7/191

Statistik

13.1 Nævnets afgørelser i 1998

I 1998 modtog Flygtningenævnet i alt 1.530 nye klagesager fra Udlændingestyrelsen, mens nævnet traf afgørelse i 1.390 sager, incl. 65 genoptagede sager. 289 sager blev afsluttet uden afgørelse, idet ansøgeren frafaldt sin ansøgning m.v.

Tabel 1 viser antallet af nævnsafgørelser i 1998 fordelt på sagstype, idet disse tal samtidig er sammenholdt med nævnets afgørelser siden 1995.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstype

	1995	1996	1997	1998[1]
Nye spontansager	1.485	1.512	1.416	1.044
Genoptagede sager[2]	-	69	45	65
Inddragelsessager	153	28[3]	7	52
Bortfaldssager	-	-	8	10
Udsendelsesager[4]	-	-	-	5
Ambassadesager	99	144	184	108
Statusændringssager	39	123	156	106
Afgjorte sager i alt	1.638	1.876	1.816	1.390

1. Der er fra 1998 sket en opdeling af afgjorte spontansager på nye og genoptagede sager.
2. Vedrører genoptagede spontansager. Der foreligger ikke præcise tal for 1995, hvorfor nye spontansager også indeholder genoptagede sager.
3. Der foreligger for 1995 og 1996 alene et samlet tal for inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsssager.
4. Vedrører afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens § 31.

Flygtningenævnet har endvidere meddelt afslag på genoptagelse i 200 spontansager, 18 ambassadesager og 2 statusændringssager.

Som det fremgår af tabel 1 har nævnet i 1998 behandlet færre sager end de tre forgående år. Når nævnets afgørelser imidlertid sammenholdes med antallet af indkomne sager, har nævnet truffet afgørelse i omkring det samme antal sager, som der er modtaget fra Udlændingestyrelsen. Der henvises herved til tabel 3.

Det fremgår endvidere af tabel 1, at der i 1998 har været behandlet væsentligt flere inddragelsessager end tidligere, hvilket skyldes, at Udlændingestyrelsen i 1997 og 1998 i en lang række sager har inddraget opholdstilladelse til somaliske statsborgere, der tidligere har haft ophold i Holland, jf. også kapitel 6.

Der blev i 1998 afholdt 372 nævnsmøder, hvor der som udgangspunkt blev berammet 4 sager til mundtlig behandling pr. møde.

I gennemsnit afgjorde nævnet 3 sager pr. mundtligt møder. Beregnes gennemsnittet på baggrund af sager afsluttet på både mundtligt og skriftligt nævn, blev der i gennemsnit afgjort 3,6 sager pr. møde.

Det gennemsnitlige antal afgjorte sager pr. møde har i 1998 været påvirket af et forholdsvist stort antal aflysninger, idet omkring 230 sager blev taget af nævnets dagsorden, aflyst kort inden mødet samt udsat på mødet.

13.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 1998 fordelt på behandlingsform. Det fremgår, at stort set alle nye spontansager blev behandlet på mundtligt nævn, jf. nærmere herom i kapitel 5.

Skriftlig votering fandt sted i 35 sager, efter at nævnet havde udsat disse sager på mødet med henblik på at indhente yderligere oplysninger i sagen, fx på foretagelse af en ægthedsvurdering af et fremlagt dokument gennem Udenrigsministeriet eller en torturundersøgelse. I disse sager bliver der efterfølgende truffet afgørelse i sagen ved skriftlig votering blandt medlemmerne af det oprindelige nævn.

Samtlige inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsesager blev behandlet på mundtligt nævn.

Det fremgår endvidere af tabel 2, at alle statusændringssager blev behandlet på skriftligt nævn, hvilket tilsvarende var tilfældet for ambassadesagerne bortset fra 1 sag.

Tabel 2. Afgørelser i 1998 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævn	Skriftligt nævn	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Spontansager	1.006	3	35	0	1.044
Genoptagede sag.	13	0	12	40	65
Inddragelsessager	52	0	0	0	52
Bortfaldssager	10	0	0	0	10
Udsendelsessager	5	0	0	0	5
Ambassadesager[1]	1	107	0	0	108
Statusændringsag.	0	106	0	0	106
I alt	1.087	216	47	40	1.390

1. Der foreligger ikke statistiske oplysninger vedrørende anvendelse af formandskompe- tencen i ambassadesager. Der henvises herved til kapitel 12.

13.3 Indkomne sager

Flygtningenævnet forsøger løbende at tilpasse antallet af møder til det modtagne antal sager fra Udlændingestyrelsen. Tabel 3 viser antallet af indkomne sager fordelt på sagskategori set i forhold til antallet af afgjorte sager, hvilket endvidere er illustreret ved figur 1 og 2.

Der henvises til formandskabets 6. beretning 1997 om det samlede antal beslutninger set i forhold til det samlede antal indkomne sager fra nævnets etablering i 1983 til og med 1997.

Nævnet afgjorde i 1998 flere inddragelsessager end der blev modtaget, hvilket skyldes, at der ved årets start var en del verserende sager, idet nævnet i slutningen af 1997 modtog omkring 50 inddragelssager fra Udlændingestyrelsen.

Tabel 3. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Spontansager	1.320	1.044
Inddragelsessager	34	52
Bortfaldssager	5	10
Udsendelsessager	-	5
Ambassadesager	83	108
Statusændringssager	88	106
Genoptagede sager	-	65
I alt	1.530	1.390

Figur 1 og 2 illustrerer antallet af indkomne sager i forhold til afgjorte sager fordelt på sagstype. Det bemærkes, at indkomne sager i figur 1 alene måles i forhold til afgørelser i nye spontansager og dermed ikke indeholder afgørelser i genoptagede sager.

Figur 1. Indkomne spontansager i forhold til afgjorte spontansager

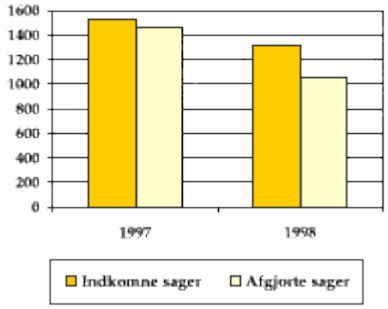

Antallet af indkomne sager har i 1998 varieret meget fra måned til måned, hvilket i høj grad har påvirket mødeaktiviteten. Rammerne omkring nævnets virke gør det muligt i almindelighed at afholde 2 møder dagligt, men en forholdsvis lav sagsmængde i nævnet har i flere perioder af 1998 alene begrundet afholdelse af 1 dagligt møde. Dette forhold har også betydet, at der i 1998 blev afholdt færre møder, nemlig 372 møder, mod 420 møder i 1997.

Det bemærkes herved, at der normalt går et vist antal måneder, inden mødeaktiviteten er tilpasset en op- eller nedgang i antallet af modtagne sager, hvilket skyldes, at der dels pågår en indledende sagsbehandling i alle sager på 2-4 måneder i gennemsnit, og dels at nævnsmøderne af hensyn til nævnsmedlemmernes planlægning er berammet 1-2 måneder forud.

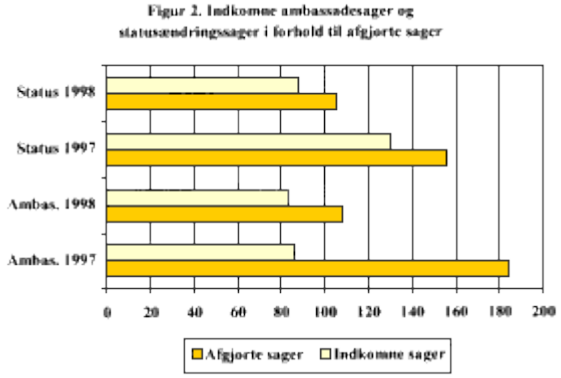

Om forhold, der i øvrigt har påvirket nævnets aktiviteter, kan der henvises til Virksomhedsregnskab for Flygtningenævnet 1998.

13.4 Sager afsluttet uden en afgørelse

I 1998 blev der afsluttet 289 sager uden afgørelse, idet ansøgeren frafaldt sin klage, udrejste m.v. Nævnet afsluttede således i 1998 lidt flere sager, end der blev modtog fra styrelsen i 1998, hvilket illustreres i figur 3. Tabel 3 vedrører spontansager, inddragelsesager og bortfaldssager.

Når der kan afsluttes flere sager, end der modtages, skyldes det, at der altid verserer et vist antal sager ved årets start.

Af de 289 sager, der blev afsluttet uden afgørelse, frafaldt ansøgeren i 119 sager sin klage, 170 af sagerne blev returneret til Udlændingestyrelsen som følge af, at sagen enten blev hjemvist til fornyet behandling, fordi Udlændingestyrelsen trak sagen, eller fordi ansøgeren var registreret som forsvundet eller udrejst.

Herudover blev 23 ambassadesager og 10 statusændringssager afsluttet uden afgørelse.

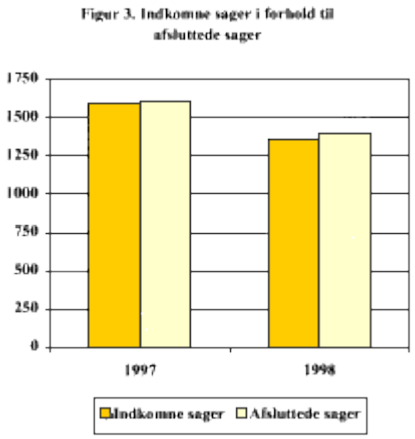

13.5 Nationalitetsfordelingen

Flygtningenævnet har i 1998 behandlet sager vedrørende 63 forskellige nationaliteter samt statsløse palæstinensere, statsløse i øvrigt og enkelte asylansøgere med ukendt nationalitet.

Der har i 1998 ikke været én nationalitet, der i særlig grad har præget billede som i de to forgående år, hvor statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien i 1996 udgjorde 38 % af alle sager, og statsborgere fra Bosnien-Hercegovina i 1997 udgjorde 45 % af alle sager.

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager i 1998 og indeholder samtlige afgørelser i spontansager, dvs. både afgørelser i nye og genoptagede spontansager. Opmærksomheden henledes herved på, at nogle afgørelser kan vedrøre samme sag.

Som det fremgår af figur 4 udgjorde afgørelser vedrørende statsborgere fra det tidligere Jugoslavien næsten en tredjedel af samtlige afgørelser i 1998.

Statsborgere fra Kroatien og Bosnien-Hercegovina udgjorde de to største nationalitetsgrupper, men antallet af sager adskilte sig dog ikke væsentligt fra de 7 øvrige store nationalitetsgrupper.

Figur 4. Nationalitetsfordelingen i spontansager

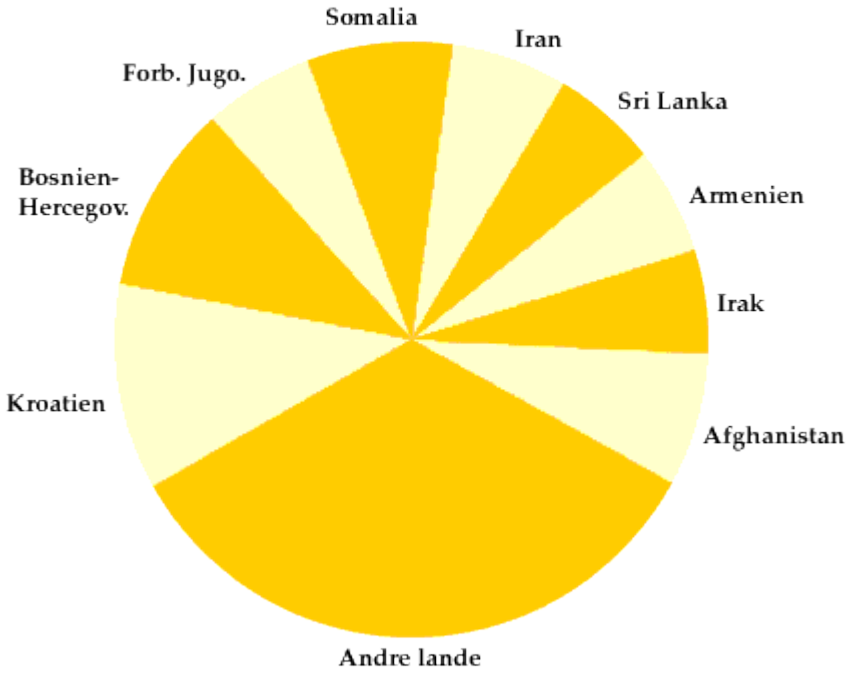

I 1998 vedrørte ca. 11 % af nævnets afgørelser i spontansager kroatiske statsborgere, mens ca. 10 % vedrørte statsborgere fra Bosnien-Hercegovina. Sager vedrørende statsborgere fra de 7 øvrige største nationalitetsgrupper udgjorde mellem 6 og 8 % af samtlige afgørelser.

Det bemærkes, at ”andre lande” i figur 3 udgjorde 34 % af alle sagerne og vedrørte 57 lande, hvoraf der for 45 landes vedkommende alene blev behandlet 10 sager eller færre vedrørende de pågældende nationaliteter. Der henvises herved til tabel 4.

Om sagernes udfald henvises til afsnit 6 i det følgende.

Nationalitetsfordelingen i både ambassade- og statusændringssager fordeler sig over knap så mange lande, hvilket er illustreret ved figur 5.

For så vidt angår ambassadesagerne fordelte sagerne sig over 7 nationaliteter, hvor ansøgninger fra somaliske statsborgere udgjorde 43 % af sagerne og dermed er langt den største gruppe ansøgere. Afghanske statsborgere udgjorde den næststørste gruppe med 19 % af sagerne. Andre lande indeholder alene 3 sager vedrørende statsborgere fra henholdsvis Forbundsrepublikken Jugoslavien og Iran.

Figur 5. Nationalitetsfordeling i ambassadesager og statusændringssager

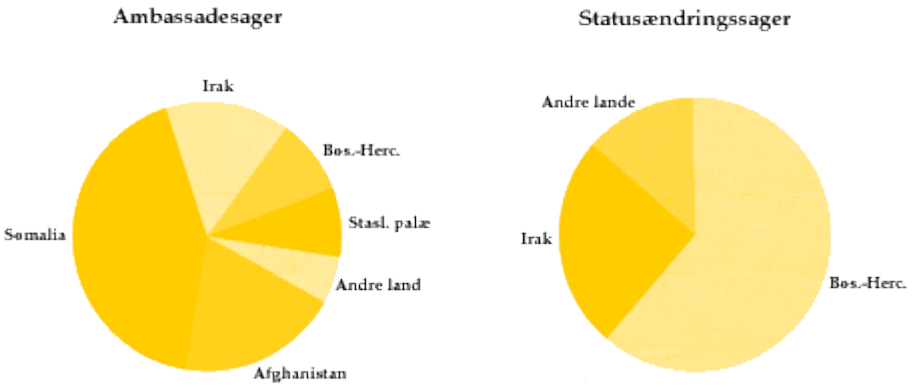

Når ambassadesager i særlig grad vedrører somaliske og afghanske statsborgere, skyldes det, at der for disse nationaliteters vedkommende er mange, der opholder sig i nabolandene, f.eks. i henholdsvis Kenya og Pakistan eller i andre europæiske lande, og at der er tale om nationaliteter, der via familiemedlemmer kan have en vis tilknytning til Danmark.

For så vidt angår statusændringssagerne vedrørte sagerne i 1998 også alene 7 nationaliteter, mens nationalitetsfordeling var endnu snævrere end i ambassadesager, idet 61 % vedrører statsborgere fra Bosnien-Hercegovina og 26 % vedrører irakiske statsborgere. De resterende 13 % af sagerne under "andre lande" vedrører 14 sager fra henholdsvis Afghanistan, Burundi, Iran, Somalia og Syrien.

Denne nationalitetsfordeling i statusændringssagerne skyldes, at der efter praksis i de seneste år i vidt omfang er meddelt opholdstilladelse med de facto-status (§7, stk. 2,) til statsborgere fra henholdsvis Bosnien-Hercegovina og Irak.

Tabel 4 og 5 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling af nævnets afgørelser fordelt på sagstype. Det bemærkes, at der i opgørelsen i tabel 4 er medregnet 65 genoptagne sager

Tabel 4. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager og bortfaldssager.

Hertil kommer nævnets afgørelse i 5 udsendelsessager, jf. udlændingelovens § 31, der vedrørte 3 iranske statsborgere og 2 srilankanske statsborgere.

Tabel 5. Nationalitetsfordelingen i ambassade- og statusændringssager

Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager har i 1998 stort set været den samme som i 1997. Generelt har der dog været en nedgang i antallet af afgørelser i 1998 i forhold til 1997, hvor der blev afviklet en vis ophobning af disse sagstyper. I 1998 har nævnet afviklet omkring det samme antal sager, som der er modtaget fra Udlændingestyrelsen, og ved udgangen af 1998 forelå der alene en mindre sagsbeholdning på 47 ambassadesager og 31 statusændringssager.

Figur 6 i det følgende illustrerer antallet af nævnets afgørelser i spontansager set i forhold til tilsvarende afgørelser i 1997. Det bemærkes, at figur 6 indeholder afgørelser i genoptagede spontansager.

Som det fremgår af figur 6 har statsborgere fra det tidligere Jugoslavien både i 1997 og 1998 samlet udgjort de største nationalitetsgrupper. Det fremgår tydeligvis, at sagerne vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina i 1997 udgjorde langt den største gruppe sager med 662 sager, mens antallet i 1998 alene er lidt højere end de øvrige store nationalitetsgrupper med 115 sager.

Modsat var antallet af sager vedrørende statsborgere fra Kroatien i 1997 meget lav med 10 sager, mens antallet i 1998 var 123 sager, der fortrinsvist vedrørte etniske serbere fra Østslavonien.

Antallet af afgørelser vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien svarer stort set til antallet i 1997, idet opmærksomheden henledes på, at 24 afgørelser vedrørte genoptagne sager, jf. nærmere herom i kapitel 7.

Set i lyset af konflikten i Kosovo kan denne nedgang i sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien umiddelbart undre, men nedgangen er begrundet i, at Udlændingestyrelsen på baggrund af en praksisændring i Flygtningenævnet i efteråret 1998 i vidt omfang meddelte asyl i første instans og endvidere trak en række sager vedrørende kosovoalbanere tilbage med henblik på at meddele opholdstilladelse.

Det bemærkes, at der i 1998 indrejste 368 personer fra Forbundsrepublikken Jugoslavien og Udlændingestyrelsen meddelte asyl til 242 personer. De nye spontansager, som nævnet behandlede vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien i 1998, vedrørte 41 sager bestående af 88 personer.

Figur 6. Afgørelser i spontansager 1997 og 1998

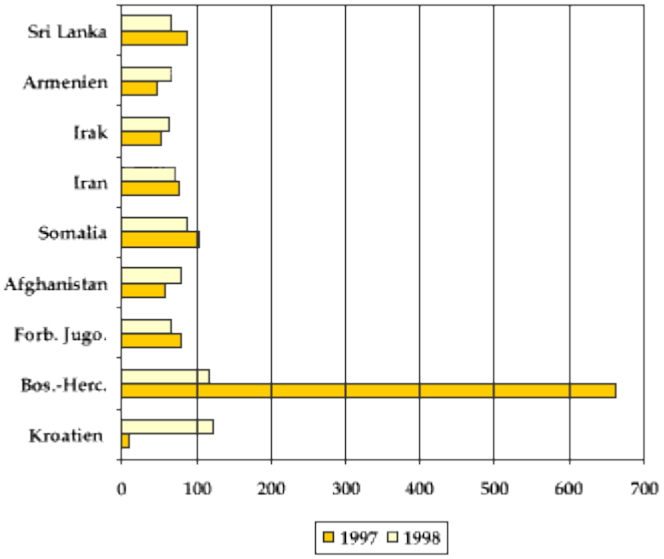

For så vidt angår de øvrige store landegrupper var antallet af sager i 1997 og 1998 stort set de samme.

13.6 Afgørelsernes udfald

Nævnet har i 1998 truffet afgørelse i 1.044 nye spontansager og 65 genoptagede spontansager. Nævnet stadfæstede i 80 % af sagerne Udlændingestyrelsens afgørelse og omgjorde således 20 % af styrelsens afgørelser. For så vidt angår ambassadesager og statusændringssager omgjorde nævnets henholdsvis 6 % og 17 % af sagerne.

Tabel 6. Spontansagernes udfald

Omgørelsesprocenten var i 1998 3 % lavere i forhold til 1997, hvor nævnet omgjorde 23 % af styrelsens afgørelser i spontansager og stadfæstede 77 % af sagerne.

I sager, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelser, har nævnet i 1998 i højere grad end i 1997 meddelt konventionsstatus, idet der i 1997 blev meddelt de facto-status i 18 % af de omgjorte sager, mens der i 5 % af de omgjorte sager blev meddelt konventionsstatus.

Tabel 7 viser udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager fordelt på nationalitet, mens figur 7 illustrerer udfaldet af nævnets afgørelser fordelt på nationalitet. Det illustreres særligt i figur 7, at det primært

var i sager vedrørende afghanske statsborgere, at nævnet omgjorde styrelsens afgørelser om afslag på asyl i 1998. Det fremgår endvidere, at nævnet i sager vedrørende kroatiske statsborgere og irakiske statsborgere alene har omgjort et mindre antal sager.

Tabel 7. Nævnets afgørelser i spontansager i 1998

Figur 7 illustrerer udfaldet af nævnets afgørelser fordelt på nationalitet. Det bemærkes, at antallet af omgjorte sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien indeholder en række genoptagne sager vedrørende kosovo-albanere, jf nærmere kapitel 7.

Figur 7. Afgørelsernes udfald fordelt på største nationaliteter

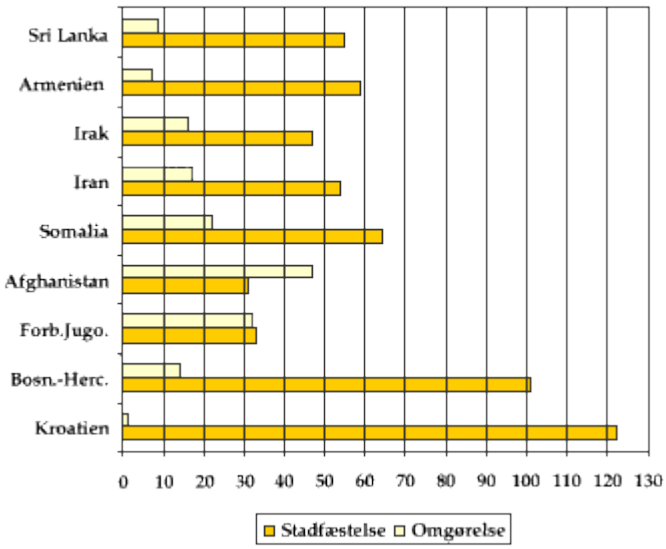

Tabel 8 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsesager fordelt på nationalitet, og det fremgår, at nævnet samlet stadfæstede 82 % af Udlændingestyrelsens afgørelser i disse sager, mens 18 % af styrelsens afgørelser blev omgjort.

41 af de 52 inddragelsessager, som nævnet traf afgørelse i i 1998, vedrørte statsborgere fra Somalia, hvilket som tidligere nævnt skyldes, at Udlændingestyrelsen i 1997 og 1998 i vidt omfang havde inddraget opholdstilladelser til somaliske statsborgere, hvor det efterfølgende havde vist sig, at de pågældende tidligere havde haft ophold i Holland.

Nævnet stadfæstede i vidt omfang Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelses i disse sager, da 38 ud af de 41 sager blev stadfæstet, idet de pågældende blev henvist til at tage ophold i Holland som første asylland.

Tabel 8. Udfaldet af nævnets afgørelser i bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager

For så vidt angår udfaldet af ambassadesagerne, der er anført i tabel 9 nedenfor, vedrørte de 6 sager, hvor der blev meddelt opholdstilladelse med de facto-status, 3 somaliske statsborgere, 2 irakiske statsborgere og 1 statsborger fra Bosnien-Hercegovina. I 89 af de 102 sager, hvor der blev meddelt afslag på opholdstilladelse, blev der henvist til ansøgerens manglende tilknytning til Danmark, mens ansøgeren i 13 tilfælde fandtes at have tilstrækkelig tilknytning til Danmark, men betingelserne for meddelelse af asyl ikke fandtes at være tilstede.

De 18 statusændringssager, hvor nævnet fandt grundlag for at ændre den meddelte opholdstilladelse med de facto-status til en opholdstilladelse med konventionsstatus, vedrørte 12 statsborgere fra Bosnien-Hercegovina, 3 afghanske statsborgere, 2 irakiske statsborgere og en statsborger fra Syrien.

Tabel 9. Ambassade- og statusændringssagernes udfald

13.7 Genoptagelsessager

I 1998 har nævnet behandlet 265 sager vedrørende anmodning om genoptagelse af asylsagen, idet det bemærkes, at der i den enkelte sag kan være flere anmodninger om genoptagelse.

I 200 sager blev der meddelt afslag på genoptagelse af sagen, mens der blev truffet fornyet afgørelse i 65 genoptagede sager. Nogle af disse sager kan være genoptaget i 1997, men afgjort i 1998.

Tabel 10 viser udfaldet af de anmodninger om genoptagelse, som nævnet har behandlet i 1998.

Tabel 10. Genoptagelsessager

Genoptagelse			Afslag på genoptagelse	I alt
Stadfæstelse	K-status	F-status		
11	28	26	200	265

Langt de fleste afgørelser i 200 spontansager, hvor der blev meddelt afslag på genoptagelse af sagen, blev truffet af formanden alene i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5, idet der ikke var grund til at antage, at nævnet ville ændre sin afgørelse.

Nationalitetsfordelingen i disse sager er næsten lige så bred som i de nye spontansager, men de største nationalitetsgrupper var fra Armenien, Iran, Somalia, Sri Lanka. For så vidt angår statsborgere fra det tidligere Jugoslavien, herunder primært statsborgere fra Kroatien og Bosnien-Hercegovina, der udgør de største nationalitetsgrupper i spontansagerne, var der alene i få sager anmodninger om genoptagelse. Tabel 11 viser nationalitetsfordelingen i de genoptagen sager, som nævnet traf afgørelse i i 1998.

Tabel 11. Nationalitetsfordelingen i genoptagne sager.

13 af de genoptagede sager blev behandlet på nyt mundtligt nævn og vedrørte en række forskellige nationaliteter, herunder statsborgere fra Syrien, Irak, Iran Armenien, Rusland og Kina. I 9 af disse sager blev der på ny meddelt de pågældende afslag på asyl, mens der i 4 sager blev meddelt opholdstilladelse efter henholdsvis § 7, stk. 1 og 2.

Det bemærkes, at nogle af de sager, der genoptages til behandling på nyt mundtligt nævn vedrører den situation, hvor nævnet ved ansøgerens udeblivelse traf afgørelse i sagen, men ansøgeren efterfølgende dokumenterer lovligt forfald, herunder sygdom, hvorefter sagen blev genoptaget til behandling på nyt mundtligt nævn.

I 12 af de genoptagede sager blev der truffet afgørelse efter skriftlig votering blandt medlemmerne af det oprindelige nævn. Disse sager vedrørte statsborgere fra Pakistan, Irak, Iran, Somalia, Sierra Leone og en statsløs palæstinenser, hvor der i 10 sager blev meddelt opholdstilladelse efter henholdsvis § 7, stk. 1 og 2, og meddelt afslag på asyl i 2 sager.

I 40 sager blev afgørelsen i den genoptagede sag truffet af formanden alene, idet betingelserne for at opnå asyl åbenbart var anset for opfyldt. 24 af disse sager vedrørte kosovo-albanere, der alle efter praksis blev meddelt konventionsstatus, jf. kapitel 7. 10 sager vedrørte irakiske statsborgere, der alle blev meddelt de facto-status. De øvrige 6 sager vedrørte statsborgere fra Somalia og statsløse palæstinenesere.

13.8 Sagsbehandlingstider

På baggrund af et overordnet skøn, den aktuelle sagsmængde og de daværende ressourcer fastsatte nævnet i slutningen af 1997 som en foreløbig målsætning de i tabel 12 anførte målsætninger om sagsbehandlingstider.

Disse målsætninger for sagsbehandlingstider har været gældende hele 1998. Målsætningerne bygger bl.a. på en forudsætning om, at antallet af verserende sager i nævnet ikke øges ud over det antal sager, der er nødvendigt til berammelse af to daglige nævnsmøder. Det er endvidere en forudsætning, at alene et begrænset antal sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser eller omberammelse.

Tabel 12. Målsætninger for sagsbehandlingstider i 1998

Sagstype	Målsætninger	Resultat
Spontansager[1]	3-4 måneder	4 måneder
Spontansager hasteprocedure[2]	1½-2 måneder	2,2 måned
Ambassadesager	4-6 måneder	7,1 måned
Statusændringssager	6-8 måneder	9,6 måned
Spontansager med anmodning om genoptagelse	1 – 2 måneder	2,6 måned

1. Sagsbehandlingstiden på 4 måneder er beregnet på baggrund af 911 ud af 1.044 afgjorte sager, hvilket er begrundet i et mangelfuldt registreringsgrundlag/datagrundlag i visse sager. 2. Vedrører alene uledsagede mindreårige asylansøgere, idet datagrundlaget for øvrige sager i hasteproceduren, herunder kriminelle, ikke foreligger.

Bruttosagsbehandlingstiden for spontansager, der udgør klart den største sagstype, der behandles af nævnet, svarede i 1998 til de opstillede målsætninger, hvilket kan ses som et udtryk for, at nævnet løbende har truffet afgørelse i sagerne, som de er modtaget fra Udlændingestyrelsen.

Det forhold, at der er i 1998 i perioder har været færre verserende sager end tidligere år medfører dog ikke i sig selv generelt en væsentlig lavere sagsbehandlingstid, idet der fortsat er behov for et vist tidsforbrug til sagens forberedelse og berammelse.

For samtlige sagstyper er det en afgørende faktor, at der er tale om et gennemsnit, og der derfor indgår sager, der på grund af konkrete forhold har haft en betydelig længere sagsbehandlingstid end normalt. Dette kan f.eks. skyldes, at en sag afventer besvarelse af en generel høring eller sambehandling med senere indrejste familiemedlemmer.

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder dermed tidsforbrug til sagsskridt, der ikke styres eller foretages af nævnet eller sekretariatet, f.eks. mangel på tolke til et bestemt sprog, advokatens forhold, nødvendig kontradiktion eller afventning af akter fra styrelsen.

Som det fremgår af tabel 12, var bruttosagsbehandlingstiden for ambassadesager og statusændringssager højere end den fastsatte målsætning. Ud over de generelle forklaringer som oven for nævnt kan det for så vidt angår statusændringssager bemærkes, at der for denne gruppe var sket en vis ophobning af sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina, der blev afviklet i løbet af 1997 og i begyndelsen af 1998. 61 % af de afgjorte statusændringssager i 1998 vedrørte statsborgere fra Bosnien Hercegovina.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket »flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningens forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling.

Artikel 1

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« - undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilg 3

Bekendtgørelse af udlændingeloven

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 557 af 30. juli 1998, med de ændringer, der følger af lov nr. 473 af 1. juli 1998, lov nr. 474 af 1. juli 1998, §61 og lov nr. 1037 af 23. december 1998[1)].

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold i Danmark

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EF-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandsstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandsstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Det Europæiske Fællesskabs regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen. I dette tidsrum fradrages dog den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet nordisk land. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog alene den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark.

§ 4. Andre udlændinge skal have visum for at indrejse og opholde sig i Danmark. Det samme gælder udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

Stk. 3. Visum kan gives til en eller flere indrejser med ret til indtil i alt 3 måneders ophold inden for et nærmere fastsat tidsrum. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller i et andet nordisk land. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog alene den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark.

§ 5. Udlændinge, der ikke er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1, må kun opholde sig i Danmark ud over de i §§ 2-4 angivne tidsrum, såfremt de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse kan nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, som ikke befinder sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse. Reglen i 1. pkt. finder ikke anvendelse på udlændinge, der opholder sig i et andet EF-land.

Stk. 5. Til en udlænding, der er afvist eller udvist i henhold til § 48 a, stk. 1, gives der kun opholdstilladelse efter stk. 4.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale.

§ 9. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til:

1) En udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret.

2) En udlænding over 18 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 18 år, der

a) har dansk indfødsret

b) har indfødsret i et af de nordiske lande

c) har opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller

d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

3) Mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver.

4) Forældre over 60 år til et dansk eller nordisk barn eller et barn med opholdstilladelse efter §§ 7-8.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til andre udlændinge:

1) Hvis udlændingen uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde har nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person.

2) Hvis udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

3) Hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen.

4) Hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor, herunder at udsendelse, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder.

5) Hvis en udlænding med opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. uden for de i § 7, stk. 1 og stk. 2, nævnte tilfælde på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i det område, vedkommende ellers kan vende tilbage til, må antages at have behov for fortsat midlertidig beskyttelse her i landet.

6) Hvis en udlænding fra Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro), der her i landet har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 inden den 11. oktober 1995, og som er blevet meddelt endeligt afslag på den pågældende ansøgning, ikke for tiden kan indrejse i Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro).

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra d, til en samlever og opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 4, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra d, og efter stk. 1, nr. 4, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil. Har den herboende person ikke dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, såfremt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil.

Stk. 5. Har en herboende person (garanten) påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og lov om integration af udlændinge i Danmark til forsørgelse, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Sådan betaling skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan kun indgives af personer, der opholder sig her i landet. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan akterne, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, indhentes uden ansøgerens samtykke.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige forhold taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-4 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 eller 3, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 8. Kan en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, indgives her i landet, jf. stk. 7, og opholder ansøgeren sig her i landet på tidspunktet for ansøgningens indgivelse, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, på grundlag af samliv på fælles bopæl i ægteskab kun gives, såfremt ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse har lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-4 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, eller såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforhold er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt ægteskabets indgåelse beror på en aftale indgået af andre end ægtefællerne. Bestemmelsen i 1. pkt. finder alene anvendelse i tilfælde, hvor mindst den ene af ægtefællerne er under 25 år.

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den person, der bor i Danmark, er i stand til at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den person, der bor i Danmark, er i stand til at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

§ 10. Uanset bestemmelserne i §§ 6-9 kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse,

1) hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,

2) hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4, eller

3) hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 2. Til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan opholdstilladelse gives efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod. Endvidere kan opholdstilladelse undtagelsesvis gives efter §§ 6 og 9, når ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen.

§ 11. Opholdstilladelse gives med henblik på varigt eller midlertidigt ophold her i landet. En opholdstilladelse kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage tilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år, jf. dog stk. 5.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at den pågældende udlænding

1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter lov om integration af udlændinge i Danmark eller, hvis dette ikke er tilfældet, har gennemført et andet tilbudt forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 7,

2) under sit ophold her i landet inden for en af indenrigsministeren fastsat periode ikke er idømt en betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, jf. stk. 7, og

3) ikke har forfalden gæld på over 50.000 kr. til det offentlige, jf. stk. 6 og 7.

Stk. 6. Uanset bestemmelsen i stk. 5, nr. 3, kan der dog meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis den pågældende udlænding har indgået en aftale om afvikling af gælden og overholder en sådan aftale.

Stk. 7. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 5. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1998-niveau og reguleres fra og med 1999 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen registrerer opholdsgrundlag for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 eller fritages for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2, i Det Centrale Personregister (CPR). Registreringen sker ved meddelelsen af opholdstilladelsen eller fritagelsen herfor. Er der blevet meddelt opholdstilladelse til en udlænding som nævnt i § 42 a, stk. 1, 1. pkt., sker registreringen ved udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende. Registrering kan ikke ske før det i 2. og 3. pkt. nævnte tidspunkt.

Stk. 9. For udlændinge med opholdstilladelse efter § 6 gælder dog reglen i artikel 7, stk. 2, i De europæiske Fællesskabers Råds direktiv nr. 360 af 15. oktober 1968.

§ 12. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse:

1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.

2) Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. §§ 2 og 6.

3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.

4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1, eller stk. 2, nr. 1, 2, 5 eller 6.

5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2.

6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget herfor, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17a. For en udlænding, der tilhører den gruppe af personer, der er nævnt i § 86, stk. 1, nr. 1-8, i lov om aktiv socialpolitik, og som med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, bortfalder opholdstilladelsen først, når vedkommende har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen lovligt boet her i landet i mere end de sidste 6 år, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. For personer, der er nævnt i § 86, stk. 1, nr. 4-6 og 8, i lov om aktiv socialpolitik, finder reglerne i 1. og 2. pkt. kun anvendelse, såfremt de vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 2. For personer, der er nævnt i § 86, stk. 1, nr. 9, i lov om aktiv socialpolitik, og som med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, bortfalder opholdstilladelsen, når vedkommende har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder.

Stk. 3. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1 og 2.

§ 18. En opholdstilladelse bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1) Når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, herunder efter §§ 7 eller 8, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.

3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge ansøgeren, jf. § 9, stk. 3 og 4, og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelsen i § 9, stk. 11, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 4. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 2, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

5) udlændingen efter § 59, stk. 3, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

6) udlændingen efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, § 224, jf. §§ 216 og 222, og § 225, jf. §§ 216 og 222, samt § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-284, jf. § 286, og § 288 idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i § 22,

2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,

2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af straffelovens §§ 276-284 eller toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,

2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

1) udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder om udlændingen er kommet her til landet som barn eller ganske ung,

2) varigheden af udlændingens ophold her i landet,

3) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,

4) udlændingens tilknytning til herboende personer,

5) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,

6) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og

7) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i §§ 11, stk. 3, 17, stk. 1, 3. pkt., 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 og § 9, stk. 2, nr. 5, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Fristen regnes fra det tidligste af de i 1. pkt. nævnte begyndelsestidspunkter.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Indenrigsministeriet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises ved indrejsen:

1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum, jf. § 4, stk. 1, 2. pkt.

2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om pas, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7. Statsborgere i et andet nordisk land kan dog kun afvises af denne grund, såfremt de indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

4) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund, jf. dog stk. 2.

5) Hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Afvisning efter stk. 1 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 5, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter nr. 4. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet EF-land om overtagelse af udlændingen efter EF-asylkonventionen, jf. § 29 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet EF-land har besvaret anmodningen.

Stk. 3. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 8, kan uanset bestemmelserne i stk. 1 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 4. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. En ikke-nordisk udlænding, som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, skal afvises ved indrejsen, hvis den pågældende har modtaget indrejseforbud fra et sådant land og ikke har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og det eller de andre nordiske lande, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 2. En ikke-nordisk udlænding, som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, kan afvises ved indrejsen til Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det nordiske land, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 3. Afvisning efter stk. 1 og 2 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 finder ikke anvendelse på udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2.

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asylkonventionen

§ 29 a. En udlænding kan overføres til et andet EF-land efter reglerne i EF-asylkonventionen. På samme måde kan en udlænding tilbageføres til et andet EF-land i de tilfælde, hvor dette efter EF-asylkonventionen skal tilbagetage udlændingen.

Stk. 2. Ved EF-asylkonventionen forstås i denne lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3- 5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) 10 år, hvis udlændingen idømmes fængsel af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

4) bestandig, hvis udlændingen idømmes fængsel af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-6, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 2, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 a, stk. 3, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, kan udlændingen pålægges at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl efter § 53 a, stk. 3. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Indgives der ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, inden 10 dage efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, har dette opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. En sådan ansøgning har ikke opsættende virkning, hvis udlændingens asylsag er afgjort af Udlændingestyrelsen efter § 53 a, stk. 3, og udrejsefristen er overskredet.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 a, stk. 3, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af indenrigsministeren efter § 9, stk. 2, nr. 2, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller udlændingens udrejsefrist er overskredet.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9, stk. 2, nr. 2, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning.

Stk. 8. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 9. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, jf. § 10, stk. 2, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 10. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises eller afvises, eller overføres eller tilbageføres efter EF-asylkonventionen eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,

2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,

3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og

4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

1) udlændingen indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indrejsen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,

2) udlændingen udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,

3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,

4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 4, 1. pkt., eller

5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22 - 24.

2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel efter EF-asylkonventionen eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 a, stk. 3, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 4, 1. pkt. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt. Det samme gælder den udlænding, der gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægger hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv, jf. § 42 a, stk. 4, 2. pkt.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning eller udvisning, om overførsel eller tilbageførsel efter EF-asylkonventionen eller om udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 8 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, indenrigsministeren, Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 f. Straffelovens § 86, stk. 1-3, finder tilsvarende anvendelse, når en udlænding har været frihedsberøvet efter § 36, stk. 2, 3. pkt.

Kapitel 7

§ 38. Indenrigsministeren fastsætter regler om, ved hvilke grænseovergangssteder, havne og lufthavne ind- og udrejse kan finde sted.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 3. I forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol har kontrolmyndigheden ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter indenrigsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Indenrigsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Indenrigsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Rejselegitimationen kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold, jf. § 42 a, stk. 1.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation, eller at udlændingens fingeraftryk, der er optaget i medfør af § 40 a, stk. 1 og 2, kan videregives til hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 5. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling. Kravet tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 7. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitler 72, 73 og 75 b finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 8. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,

2) som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller

3) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Indenrigsministeren fastsætter efter lovgivningen om offentlige registre forskrifter for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold kan foretages, hvis

1) efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og

2) søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen.

Stk. 8. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for en international efterlysning kan foretages under de i stk. 7 nævnte betingelser.

Stk. 9. Afgørelse om søgning og videregivelse af oplysninger efter stk. 7 og 8 træffes af retten ved kendelse. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for søgning er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres. Kendelsen kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retsplejelovens kapitel 62 og 63 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive oplysninger fra registret vedrørende fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i edb-registret, til udenlandske udlændingemyndigheder.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan optages personfotografi af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Personfotografi optaget i medfør af stk. 1 og 2 kan uden udlændingens samtykke videregives til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Indenrigsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9, stk. 2, nr. 2, eller § 9, stk. 2, nr. 4-6, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende. Udlændingestyrelsen kan dog bestemme, at en udlænding, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin husstands udgifter til underhold. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale de i 1. pkt. nævnte udgifter til udlændingens underhold, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinier for beregningen af de i 1. pkt. nævnte udgifter, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingestyrelsens pålæg til en udlænding om at betale de i 1. pkt. nævnte udgifter tillægges udpantningsret.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller med andre private organisationer eller selskaber, som er godkendt hertil af indenrigsministeren. Statslige styrelser, som er godkendt hertil af indenrigsministeren, eller en kommune kan endvidere efter aftale med Udlændingestyrelsen tilvejebringe og drive sådanne indkvarteringssteder. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang Udlændingestyrelsens beføjelser efter denne bestemmelse kan overføres til andre myndigheder. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om udøvelsen af disse beføjelser.

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en i stk. 1 nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægge hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv.

Stk. 5. Har en udlænding, der ikke har ansøgt om opholdstilladelse i henhold til § 7, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, kan Udlændingestyrelsen bestemme, at udgifterne til udlændingens underhold dækkes af Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med bestemmelsen i stk. 1. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 5, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser, såfremt

1) udlændingen udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,

2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,

3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 4, 1. pkt.,

4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,

5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 1,

6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse eller

7) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indrejsen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser.

§ 42 b. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 c. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, eller hvis forældre er omfattet af § 42 a, stk. 5, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at der for andre udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, kan tilrettelægges tilbud om undervisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan endvidere bestemme, at undervisningen kan ske i et samarbejde med skoler og uddannelsesinstitutioner under Arbejdsministeriet, Kulturministeriet og Undervisningsministeriet eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Indenrigsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen vil være afhængig af, at de i 1. pkt. nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Indenrigsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 fravige § 46.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 2, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke ved udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller den statslige styrelse, private organisation eller kommune, som Udlændingestyrelsen bemyndiger dertil, kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, i hvilket omfang tilsidesættelse af et meddelt pålæg skal medføre flytning til et andet indkvarteringssted.

Stk. 3. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 2, nævnte indkvarteringssteder, må udføre andre end de i stk. 1 nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirke ved gennemførelsen af den i § 42 c nævnte undervisning.

Stk. 4. En udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, må deltage i ulønnet humanitært arbejde eller andet frivilligt arbejde.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver. Tilbud om det i stk. 4 nævnte arbejde kan tilrettelægges efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse. Indenrigsministeren kan herunder fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der medvirker til udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver eller deltager i frivilligt arbejde som nævnt i stk. 4, skal have betaling herfor. Indenrigsministeren kan endvidere bestemme, at den i 1. pkt. nævnte betaling træder i stedet for dækning af de pågældendes og deres husstands udgifter til underhold efter § 42 a. Indenrigsministeren kan herunder bestemme, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af den i 1. pkt. nævnte betaling. Indenrigsministeren kan bestemme, at de i medfør af stk. 5 og nærværende stykke fastsatte regler samt stk. 1 og 2 kun skal gælde for visse indkvarteringssteder.

Stk. 7. Indenrigsministeren kan efter forhandling med socialministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, er omfattet af reglerne i lov om forsikring mod følger af arbejdsskade. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 43. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings ophold og udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 2. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten at sørge for udlændingens udrejse, såfremt udlændingen bliver afvist efter reglerne i kapitel 5. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 3. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 4. Krav efter stk. 1-3 tillægges udpantningsret.

§ 43 a. Til udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis vedkommende ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor vedkommende efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis den pågældende har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet.

Stk. 2. Der kan ikke ydes hjælp til

1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,

2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,

3) udlændinge, der er statsborgere i et land, som er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab, og

4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 3. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,

2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,

3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og

4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 4. En udlændinge kan kun modtage hjælp efter stk. 1 én gang.

Stk. 5. Beløbet i stk. 3, nr. 3, reguleres én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 44. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af indenrigsministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 8

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af §§ 46 a - 49, § 50, § 50 a og § 51, stk. 2, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 9, stk. 2, nr. 5, § 33, § 42 a, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5,[2)] § 42 d, stk. 2, og § 53 a nævnte afgørelser, påklages til indenrigsministeren.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelse om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, træffes af indenrigsministeren.

§ 46 b. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, behandles kun, hvis ansøgningen indeholder oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelsen i stk. 1, og kan afvise ansøgningen, såfremt dette ikke er tilfældet. Beslutningen om afvisning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 c. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 2, nr. 1, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at et statsamt uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til et statsamt. Indenrigsministeren kan endelig fastsætte nærmere regler om, at et statsamt til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til et andet statsamt.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem indenrigsministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at politiet i helt særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. §§ 28, stk. 1, og 29, stk. 1 og 2, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 8, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 6 og 7, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-6 og 10, og § 40 b og § 43, stk. 1 og 2, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til indenrigsministeren. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til indenrigsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 8, kan ikke indbringes for indenrigsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter reglerne i kapitel 5 eller udvisning efter § 25 b og i givet fald udsendelse.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før der er truffet afgørelse efter stk. 1 og udlændingen i givet fald er udrejst af landet. Udlændingen må dog ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 3. Indgiver en udlænding, der opholder sig i et andet EF-land, ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgningen ikke behandles, førend Danmark har modtaget en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse.

Stk. 4. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning eller udvisning eller overførsel eller tilbageførsel efter EF-asylkonventionen og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Indenrigsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EF-land Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i EF-asylkonventionen, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til indenrigsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer politiet den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingestyrelsen træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22 24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital eller forvaring spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

1) nægtelse af opholdstilladelse med henblik på varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 3 eller 4,

2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,

3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller

4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:

a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller

b) er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren.

Stk. 3. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 2 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 4. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl under henvisning til, at de i § 7, stk. 4, nævnte betingelser ikke er opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 5. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Formanden og næstformændene skal være dommere. Medlemmerne beskikkes af indenrigsministeren for en periode på højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Stk. 8. Har et medlem forfald, kan der i særlige tilfælde udpeges eller beskikkes et andet medlem. Stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog stk. 3:

1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7 eller 8.

2) Bortfald efter § 17 og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7 eller 8.

3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.

4) Beslutning om udsendelse efter § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen kan, efter at sagen har været forelagt for Dansk Flygtningehjælp, bestemme, at afgørelsen i en sag, herunder en sag om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, hvor ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, ikke kan indbringes for Flygtningenævnet.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1-3.

Stk. 5. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller er[3)] omfattet af § 42 a, stk. 5.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter reglen i § 53 a, stk. 3. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 4-6, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 2, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

1) klagen må anses for grundløs,

2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 (statusændringssag),

3) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, under henvisning til de i § 7, stk. 1 eller 2, nævnte betingelser,

4) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,

5) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller

6) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 7. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 8. Indenrigsministeren fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asylkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra myndighederne i et andet EF-land efter EF-asylkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asylkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asylkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asylkonventionen.

§ 58 d. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af EF-asylkonventionen.

§ 58 e. Indenrigsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asylkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asylkonventionen eller et hertil svarende arrangement.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land.

2) Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

3) Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.

4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med samme straf som i stk. 1 anført straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 3. Den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år. På samme måde straffes den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i Danmark med henblik på herfra at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt. På samme måde straffes endvidere den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34 eller § 42 a, stk. 4, 1. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1-3, og § 42 a, stk. 4, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 3, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 2, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller hæfte for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Overgangsbestemmelse, udeladt).

§ 65. (Overgangsbestemmelse, udeladt).

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.[4)]

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[5)] § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.[6)] § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.[7)]

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.[8)]

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.[9)]

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.[10)]

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[11)]

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.[12)]

Lov nr. 464 af 30. juni 1993 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 1993.

Stk. 2. Indenrigsministeriet fremsætter forslag for Folketinget til revision af loven inden udgangen af folketingsåret 1997-98.[13)]

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berammelse i Flygtningenævnet.[14)]

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[15)]

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.[16)17)18)]

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berammelse i Flygtningenævnet.[19)]

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.[20)]

§ 4

Indenrigsministeren fremsætter i folketingsåret 1998-99 forslag for Folketinget til revision af § 1, nr. 5, 6, 9, 11, 13 og 15-20, og § 2.[21)]

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[22)]

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.[23)]

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.[24)]

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17

Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32

(udeladt).[25)]

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden[1)]. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[26)]

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.[27)]

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999. [28)]

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.[29)]

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.[30)]

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven. (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

1) De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 (Schengenkonventionen m.v.), og som ikke ifølge lovens § 3, stk. 2, skal træde i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. herved note 26, er ikke indarbejdet i lovbekendtgørelsens tekst, idet tidspunktet for Schengenkonventionens ikrafttræden for Danmarks vedkommende ikke kendes.

Efter ikrafttrædelsen af lov nr. 473 af 1. juli 1998, jf. note 28, hvorved § 1, nr. 1, 7-9, 14, 17-19, 21, 23, 30 og 31, samt § 2, nr. 1-4, 7, 9 og 11, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev ophævet, har lov nr. 410 af 10. juni 1997 følgende ordlyd, idet de bestemmelser, der efter lovens § 3, stk. 2, er trådt i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende (§ 1, nr. 12, 20, 28 og 29, samt § 2, nr. 5, 6, 8 og 10), er udeladt:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 51 af 22. januar 1997, foretages følgende ændringer:

1. (ophævet)

2. Efter *§ 2* indsættes:

»**§ 2 a.** Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil 3 måneder fra indrejsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i et andet nordisk land.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil 3 måneder inden for visummets gyldighedsperiode. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.«

3. *§ 3* affattes således:

»**§ 3.** Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen har haft ophold i Danmark eller et andet Schengenland inden for de sidste 6 måneder.«

4. *§ 4, stk. 3,* ophæves og i stedet indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12 til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande.

Stk. 4. Visum kan gives til en eller flere indrejser med ret til indtil i alt 3 måneders ophold inden for et nærmere fastsat tidsrum. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet Schengenland.«

5. Efter *§ 4* indsættes:

»**§ 4 a.** Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-4 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.«

6. *§ 5, stk. 1,* affattes således:

»**§ 5.** Udlændinge, der ikke efter §§ 1-4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.«

7. 9. (ophævet)

10. I *§ 10, stk. 1,* udgår i *nr. 2* »eller«, og efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»3) hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller«

Nr. 3 bliver herefter nr. 4.

11. I *§ 19* indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

12. (udeladt)

13. *§ 28* affattes således:

»**§ 28.** En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum, jf. § 4, stk. 1, 2. pkt.

2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.

3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.

7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller De Europæiske Fællesskaber, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikkenordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, og som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, kan endvidere afvises ved indrejsen i Danmark, hvis

1) den pågældende har modtaget indrejseforbud fra et nordisk land og ikke har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og det eller de nordiske lande, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse, eller

2) den pågældende udlænding kan afvises efter de regler, der gælder i det nordiske land, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 1. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 2. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1 eller 2, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 8, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.«

14. (ophævet)

15. I *§ 28, stk. 5,* indsættes som *3. pkt.*:

»Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse af udlændingen efter EF-asylkonventionen, jf. § 29, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.«

16. *§ 29* ophæves.

17. - 19. (ophævet)

20. (udeladt)

21. (ophævet)

22. I *§ 38* indsættes før stk. 1 som nye stykker:

»Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2.«

Stk. 1-3 bliver herefter stk. 3-5.

23. (ophævet)

24. I *§ 43, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »pligt til uden udgift for staten at sørge for udlændingens udrejse,« til: »pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse,«.

25. I *§ 43* indsættes som *stk. 5*:

»Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.«

26. I *§ 47, stk. 2,* indsættes som *2. pkt.*:

»Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med indenrigsministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.«

27. I *§ 48, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »§§ 28, stk. 1, og 29, stk. 1-2,« til: »§ 28, stk. 1-4,«.

28. 29. (udeladt)

30. 31. (ophævet)

32. *Kapitel 8 a* affattes således:

»Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asylkonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EF-lands myndigheder i medfør af EF-asylkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asylkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asylkonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asylkonventionen.

§ 58 d. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asylkonventionen.

§ 58 e. Indenrigsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asylkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asylkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF-asylkonventionen.

§ 58 f. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis den pågældende er udvist af landet i medfør af §§ 22 eller 23. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er udvist af landet i medfør af § 24, såfremt den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitichefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.«

33. I *§ 59 a* indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.«

§ 2

I lov nr. 387 af 6. juni 1991 om ændring af udlændingeloven. (EF-asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, foretages følgende ændringer:

1.- 4., 7., 9. og 11. (ophævet)

5., 6., 8. og 10. (udeladt)

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[26)]

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

§ 5

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

2) Kommaet er faldet ud i affattelsen af § 46, stk. 2, jf. lov nr. 407 af 10. juni 1997.

3) Ordet »er« er faldet ud i affattelsen af § 53 a, stk. 5, jf. lov nr. 407 af 10. juni 1997.

4) Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrører ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og b samt en ændret affattelse af § 56.

5) Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

6) § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1. § 48, stk. 2, blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 a, jf. note 9.

7) § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.

8) Ændringen, hvorved § 59 a blev indsat, jf. § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986, trådte i kraft den 1. januar 1989, jf. bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.

9) Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997. Loven vedrører ændrede affattelser af § 7, stk. 2, 4 og 5, og § 28, stk. 2, indsættelse af § 29 a, ændrede affattelser af § 30, stk. 1, § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 5, og § 40 a, stk. 1, nr. 2, ophævelse af § 48, stk. 2-4, samt indsættelse af §§ 48 a-e og §§ 58 b-e.

10) § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrører en ændret affattelse af § 62.

11) Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.

12) § 1, nr. 2-5, og § 2 i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrører en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.

13) Lov nr. 464 af 30. juni 1993 vedrører hjælp til frivillig repatriering, herunder indsættelse af § 17 a i udlændingeloven.

14) § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrører en ændret affattelse af § 53.

15) Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995.

16) § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Bestemmelsen blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 a, jf. note 9.

17) § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. Bestemmelserne blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 e, jf. note 9.

18) § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.

19) § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.

20) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.

21) § 1, nr. 5, 6, 9, 11, 13 og 15-20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører ændrede affattelser af § 36, stk. 1, § 37, stk. 3, og § 40, stk. 3 (nu § 40, stk. 4), indsættelse af § 40 a og § 46 c, en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. (nu ophævet ved indsættelsen af § 48 a, jf. note 9), indsættelse af § 48, stk. 3 og 4 (nu ophævet ved indsættelsen af § 48 e, jf. note 9), en ændret affattelse af § 53, stk. 2-5, indsættelse af § 54, stk. 2, og en ændret affattelse af § 56. § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 9.

22) Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.

23) § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 27, stk. 2.

24) § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt., og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.

25) § 32, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand vedrører ophævelse af § 33, stk. 5, 1. pkt., og indsættelse af § 58 a.

26) § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5, og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 9. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.

27) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.

28) § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 11, stk. 2, og § 19, stk. 2, indsættelse af § 11, stk. 2-8, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., samt en ændret affattelse af § 27, stk. 1. § 2, nr. 2, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører en ændret affattelse af § 1, nr. 11, i lov nr. 410 af 10. juni 1997, jf. note 1.

29) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 19, stk. 2.

30) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.

Indenrigsministeriet, den 2. februar 1999

Thorkild Simonsen

/Hans B. Thomsen

Bilag 4

Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 8, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 562 af 30. juni 1995, fastsættes efter forhandling med Flygtningenævnet:

Kapitel 1

Flygtningenævnet

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. i øvrigt udlændingelovens § 53, stk. 2 og 7. Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet.

Stk. 2. De almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde drøftes i nævnets koordinationsudvalg, jf. kapitel 2.

Stk. 3. Flygtningenævnet bistås af et sekretariat, jf. kapitel 3.

§ 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Behandlingen er mundtlig, jf. dog lovens § 53, stk. 4-5, og § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 14.

§ 3. Nævnet behandler klager over afgørelser, der er truffet af Direktoratet for Udlændinge, i det omfang, det er bestemt i lovens § 53 a. Desuden behandler nævnet klager over direktoratets afgørelser om udsendelse af en udlænding, der påberåber sig, at udsendelsen er i strid med lovens § 31, såfremt udlændingen er indrejst i Danmark og har ansøgt om opholdstilladelse inden den 19. oktober 1986. Endelig afgiver nævnet udtalelser i medfør af lovens § 57, stk. 1.

§ 4. Nævnets formand tilrettelægger med sekretariatets bistand nævnets arbejde og fastlægger mødedagene.

Stk. 2. Formanden kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted, når formanden er forhindret.

§ 5. Formanden kan afvise en klage fra en person, som ikke er part i sagen.

Stk. 2. Formanden kan endvidere afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

Stk. 3. Formandens afgørelser efter stk. 1 og 2 fremlægges i koordinationsudvalget.

Kapitel 2

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 6. Nævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i udlændingelovens § 53, stk. 2, og består så vidt muligt af faste medlemmer.

§ 7. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål:

1. om mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2. om besvarelse af høringer om ny lovgivning samt af henvendelser til nævnet fra Folketingets Ombudsmand med relation til beslutninger, truffet af koordinationsudvalget,
3. om fastlæggelse af retningsliner for advokatbeskikkelse,
4. om behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5. om behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6. om opfølgning på Direktoratet for Udlændinges indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b.

§ 8. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum. Møder afholdes på formandens initiativ eller efter begæring af et andet medlem af koordinationsudvalget.

Kapitel 3

Flygtningenævnets sekretariat

§ 9. Indenrigsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for nævnet.

§ 10. Sekretariatet udarbejder med passende mellemrum informationsbreve til nævnets medlemmer, organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager, med henblik på orientering om sager og problemstillinger, der er af aktuel betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 11. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af nævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 12. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Kapitel 4

Sagens forberedelse

§ 13. Når en afgørelse er indbragt for nævnet, påser sekretariatet, at Direktoratet for Udlændinge har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 14. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til nævnets formand, om sagerne skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde eller skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

§ 15. Sekretariatet sørger for advokatbeskikkelse i de sager, hvor det af nævnet er fundet fornødent, og berammer sagerne til nævnsmøde.

Stk. 2. Sekretariatet giver asylansøgeren mulighed for inden for 10 dage efter modtagelsen af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse.

Stk. 3. Nævnet kan nægte at beskikke den advokat, asylansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Ønsker asylansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 16. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for nævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive asylansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens behandling på et mundtligt nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg, jf. § 33.

§ 17. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. Sekretariatet berammer sager fra samme landegruppe til samme mundtlige nævnsmøde, medmindre det strider mod sagernes fremme.

Kapitel 5

Sagens afgørelse

§ 18. Nævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 19. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Direktoratet for Udlændinge lejlighed til at give møde i sagen. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet forudsættes bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat eller Direktoratet for Udlændinges repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 20. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 21. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har asylansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at asylansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet, mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at asylansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at asylansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede asylansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 22. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt asylansøgeren er behørigt indkaldt eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Har asylansøgeren ikke modtaget indkaldelsen, og er asylansøgeren ikke på anden måde blevet bekendt hermed, indkaldes asylansøgeren på ny, såfremt dette er muligt. I modsat fald udsættes sagen.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at asylansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til asylansøgerens kundskab, genoptages sagen.

§ 23. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Direktoratet for Udlændinge.

§ 24. Under nævnets behandling af en sag kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Direktoratet for Udlændinges behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse, kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under direktoratets eller nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 25. Nævnets, herunder koordinationsudvalgets, afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, der er gunstigst for den pågældende asylansøger, være gældende.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 26. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt.

§ 27. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Direktoratet for Udlændinge, således at direktoratet kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændingens afgørelse, som er truffet på et mundtligt møde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til asylansøgeren, til dennes advokat og til Direktoratet for Udlændinges repræsentant. Hvis asylansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form direkte til asylansøgeren.

Stk. 3. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændinges afgørelse udfærdiges i tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt hvor sagen er behandlet skriftligt, snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til asylansøgeren, til Direktoratet for Udlændinge, og, såfremt asylansøgeren har været bistået af en advokat, tillige til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til asylansøgeren eller, såfremt denne har været bistået af en advokat, til advokaten samt til Direktoratet for Udlændinge.

§ 28. Udsættes behandlingen af en sag, eller skal det enkelte nævn træffe afgørelse i et genoptagelsesspørgsmål, træffer nævnet i almindelighed afgørelse ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 7 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen og efter forelæggelse for nævnets formand ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til Indenrigsministeriet.

§ 29. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesbegæringen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. I andre tilfælde, herunder i tilfælde hvor en sag genoptages, tager det nævn, der har afgjort sagen, stilling ved skriftlig votering, jf. § 28. Formanden for det enkelte nævn kan bestemme, at nævnet tager stilling under et møde ved mundtlig votering.

§ 30. Anmoder Folketingets Ombudsmand om en udtalelse i en konkret sag, udarbejder det enkelte nævns formand udkast til udtalelse på det pågældende nævns vegne. Udtalelsen underskrives af formanden for Flygtningenævnet.

Stk. 2. Er det ikke ved indbringelsen for ombudsmanden anført nye oplysninger, eller er indbringelsen i øvrigt grundløs, afgiver formanden for Flygtningenævnet udtalelse på det enkelte nævns vegne.

§ 31. Har et medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af sagen, forfald, kan Indenrigsministeriet i særlige tilfælde udpege eller beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8.

Stk. 2. Sekretariatet afgiver efter forelæggelse for nævnets formand indstilling til Indenrigsministeriet om udpegning eller beskikkelse af et andet medlem. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerhedsmæssige hensyn er til hinder herfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Kapitel 6

Forskellige bestemmelser

§ 32. Formandskabet afgiver beretning om nævnets virksomhed til indenrigsministeren. Beretningen offentliggøres.

§ 33. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, fastsætter salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat i sager, der har været behandlet af nævnet.

§ 34. Bekendtgørelsen træder i kraft den 15. september 1995.

Stk. 2. Samtidig ophæves Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af 29. juni 1987 om forretningsorden for Flygtningenævnet.

Stk. 3. § 24 finder anvendelse i sager, hvor asylansøgeren har indgivet ansøgning om asyl efter den 31. august 1995, jf. § 3 i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995 om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven.

Indenrigsministeriet, den 31. august 1995

Birte Weiss

/Claes Nilas